

ALLAH AKILLA BİLİNİR

**Gece ile gündüzün art arda gelişinde,
Allah'ın gökten rızık indirip ölümünden
sonra yeryüzünü diriltmesinde
ve rüzgarları yönetmesinde aklını
kullanan bir kavim için ayetler vardır.
(Casiye Suresi, 5)**

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Kasım 1998
İkinci Baskı: Temmuz 2000
Üçüncü Baskı: Şubat, 2006
Dördüncü Baskı: Nisan, 2006

**ARAŞTIRMA
YAYINCILIK**

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi A Blok Kat 4
Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset100. Yıl Mahallesi
MAS-SİT Matbaacılar Sitesi 4. Cadde No: 77
Bağcılar-İstanbulTel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

Önsöz

I. KİTAP

BİLİMSEL DELİLLER IŞIĞINDA YARATILIŞ GERÇEĞİ

Giriş

Yokluktan Varlığa

Göklerdeki ve Yerdeki Deliller

Bilim Adamları Allah'ın Delillerini Tasdik Ediyor

Bilimsel Gerçekler ve Kuran Mucizesi

Allah Büyüktür

II. KİTAP

YARATILIŞI İNKAR ETME YANILGISI

Evrin Yanılgısı

Allah'ı İnkâr Etme Yanılgısına Düşen Felsefeler

Allah İnancı Olmayan Toplum Modelinin Zararları

Vaat Edilen Gerçek Yurt: Ahiret

Maddeye Farklı Bir Yaklaşım

Zamanın İzafiyeti ve Kader Gerçeği

Sonuç

Dipnotlar

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile

olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah'ın rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğu şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğ er bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız

ÖNSÖZ

Bu kitabın adının "**Allah Akılla Bilinir**" olmasının önemli bir nedeni vardır. İnsanların birçoğu Allah'a inandıklarını, Allah'ı bildiklerini söylerler. Ancak gerçekte Allah'ı gereği gibi tanıyıp takdir edemezler. Bunun içinse "akıl sahibi" olmak gerekir.

Bu noktada önemli bir konuyu hatırlatmak faydalı olacaktır: Allah'ı kavramak, Allah'ı gereği gibi tanımak için akıl gerekir derken burada kastedilen "zeka" değildir. Akıl ve zeka birbirinden tamamen farklı iki kavramdır. Zeka, bir insanın biyolojik olarak sahip olduğu zihinsel kapasitedir. Zeka ne artar, ne azalır. Akıl ise sadece müminlere ait bir özelliktir. Allah'tan korkup sakınan takva sahibi müminlere Allah Katından büyük bir nimet olarak verilir. Akıl, Allah'ın samimi kullarına verdiği bir nur, bir anlayıştır. Ve insanın takvası ölçüsünde bu anlayış, yani sahip olduğu akıl seviyesi de artar.

Akıl sahibi insanın en belirgin özellikleri, Allah'tan korkup sakınması, daima vicdanına uyması, her olayı, gördüğü herşeyi Kuran'a göre değerlendirmesi ve her an Allah'ın rızasını aramasıdır.

Bir insan, dünyanın en zeki, en bilgili, en kültürlü insanı dahi olsa eğer bu özelliklere sahip değilse "akılsız" olacaktır ve birçok gerçeği göremeyecek, kavrama yeteneğinden yoksun kalacaktır.

Zeka ile akıl arasındaki farkı şöyle bir örnekle belirginleştirebiliriz: Bir bilim adamı, örneğin vücudun sinir sistemi ile ilgili, yıllarca çok derin ve detaylı araştırmalar yapmış olabilir. İnsan bedeninde gerçekleşen olağanüstü sinir iletimleri konusunda dünyanın en bilgili kişisi de olabilir. Ancak eğer akıl sahibi değilse, bu kişi sadece sinir hücreleri arasındaki işlemler ile ilgili bilgileri taşıyan bir insan olmaktan öteye gidemeyecektir. Yani sahip olduğu bu bilgilerin ardındaki önemli gerçeği kavrayamayacaktır. Oysa akıl sahibi bir insan, sinir sistemindeki mucizevi özellikleri, detayındaki mükemmellikleri görerek, bu kadar kusursuz bir yapının ancak ve ancak bir Yaratıcı'ya, üstün akıl sahibi bir tasarımcıya olması gerektiğini anlar. Der ki; "sinir sistemini bu kadar kusursuz yaratan güç elbette tüm diğer canlıların da Yaratıcısı'dır. Ve ölümden sonra ahiret yurdunu yaratmaya da güç yetirendir."

Bu kitapta anlatılanlar Allah'ın varlığına akıl ile şahit olunması içindir. İnsanların bir kısmı Allah'ın varlığına inanmazlar, bir kısmı ise Allah'ın varlığına akli ve vicdani ile düşünerek değil, kendilerine öyle öğretildiği için inandıklarını söylerler. Ancak düşünmedikleri ve akıllarını kullanmadıkları için Allah'a kesin bir bilgiyle iman etmenin gerekliliklerini yerine getirmezler. Oysa akıl sahibi müminler Allah'ın varlığının ve yaratışının delillerini akılları ile görür ve sonsuz kudret sahibi olan Allah'tan içleri titreyerek korku duyarlar.

Allah Kuran'da yaratışının delillerini belirttikten sonra bunlarda ancak akıl sahibi olanlar için deliller olduğunu bildirmektedir:

Size bir korku ve umut (unsuru) olarak şimşegi göstermesi ile gökten su indirmek suretiyle ölümünden sonra yeri onunla diriltmesi de, O'nun ayetlerindendir. Şüphesiz bunda, aklını kullanabilecek bir kavim için gerçekten ayetler vardır. (Rum Suresi, 24)

AKILLI TASARIM YANİ YARATILIŞ

Allah'ın yaratmak için tasarım yapmaya ihtiyacı yoktur

Kitap boyunca yer yer kullanılan 'tasarım' ifadesinin doğru anlaşılması önemlidir. Allah'ın kusursuz bir tasarım yaratmış olması, Rabbimiz'in önce plan yaptığı daha sonra yarattığı anlamına gelmez. Bilinmelidir ki, yerlerin ve göklerin Rabbi olan Allah'ın yaratmak için herhangi bir 'tasarım' yapmaya ihtiyacı yoktur. Allah'ın tasarlaması ve yaratması aynı anda olur. Allah bu tür eksikliklerden münezzehtir.

Allah'ın, bir şeyin ya da bir işin olmasını dilediğinde, onun olması için yalnızca "Ol!" demesi yeterlidir. Ayetlerde şöyle buyurulmaktadır:

Bir şeyi dilediği zaman, O'nun emri yalnızca: "Ol" demesidir; o da hemen oluverir. (Yasin Suresi, 82)

Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "OL" der, o da hemen oluverir. (Bakara Suresi, 117)

I. KİTAP

Bilimsel Deliller Işığında YARATILIŞ GERÇEĞİ

GİRİŞ

Oturduğunuz yerden şöyle bir etrafınıza bakın. Bulunduğunuz odadaki herşeyin "**yapılmış**" olduğunu göreceksiniz. Duvarlar, döşemeler, tavan, oturduğunuz sandalye, elinizde tuttuğunuz kitap, masanın üstünde duran bir bardak; sayılamayacak kadar çok detay... Tek bir tanesi dahi kendi başına oluşup odanıza gelmedi. En basit görünen bir halı saçağını bile uğraşıp yapan biri vardır; o saçak oraya kendi kararıyla, tesadüfen gelip yerleşmemiştir.

Eline bir kitap alan insan da, onun bir yazar tarafından belli bir amaç çerçevesinde yazıldığını bilir. Bu kitabın tesadüfen ortaya çıktığı aklının ucundan dahi geçmez. Aynı şekilde, bir heykele bakan insan, onun bir sanatçı tarafından yapıldığından hiçbir şüphe duymaz. Bırakın sayısız sanat eserinin kendi kendine oluştuğunu düşünmek, üst üste duran iki-üç tuğlayı bile mutlaka planlı bir hareketle o şekle getiren biri olduğunu kimse inkar etmez. Dolayısıyla küçük ya da büyük, düzen olan her yerde, mutlaka bu düzenin bir kurucusunun ve koruyucusunun olması gerekir. Bir gün birisi çıkıp, ham demir ve kömürün tesadüfen çeliği, çeliğin tesadüfen Eyfel Kulesi'ni oluşturduğunu iddia etse, bu kişinin ve ona inananların akıllarından şüphe edilmez mi?

Allah'ı inkar etmenin tek yöntemi olan evrim teorisinin iddiası da bundan daha farklı değildir. Evrime göre inorganik moleküller tesadüfen aminoasitleri, aminoasitler tesadüfen proteinleri, proteinler de yine tesadüfen canlıları oluşturur. Oysa, canlılığın tesadüfen kendiliğinden oluşması ihtimali, Eyfel Kulesi'nin aynı şekilde oluşmasından çok çok daha düşük bir ihtimaldir. Çünkü en basit bir hücre bile insan yapımı herhangi birşeyden çok daha karmaşıktır.

Doğadaki olağanüstü uyum çıplak gözle dahi açıkça görülürken, bu dengenin tesadüfen veya başboş meydana geldiği nasıl düşünülebilir? Ayrı ayrı her noktasının, Yaratan'ın varlığını delillendirdiği kainatın, kendi kendine var olduğunu söylemek, olabilecek en mantıksız iddiadır.

Bedenimizden başlayıp, akıl almaz büyüklükteki evrenin en uç noktalarına kadar var olan dengenin de bir sahibi olmalıdır. Peki kimdir bu herşeyi ince ince düzenleyip meydana getiren Yaratıcı?

O, evrenin içindeki herhangi bir maddesel varlık olamaz. Çünkü O, tüm evrenden önce var olan ve tüm evreni sonradan yaratmış bir irade olmalıdır.

Herşeyin kendisinden varlık bulduğu, ama kendi varlığı ezeli ve ebedi olan Yüce Yaratan....

Varlığını akıl yoluyla bulduğumuz Yaratan'ı bizlere tanıtan dindir. O'nun bize din yoluyla ulaştırdığı bilgiye göre O, gökleri ve yeri yoktan var eden, Rahman ve Rahim olan Allah'tır.

İnsanların çoğu ise bu gerçekten habersiz yaşarlar. Oysa bu gerçeği kavrayabilecek mantığa sahiptirler. Bir manzara resmini gördüklerinde, ilk önce onun kimin tarafından yapıldığını öğrenmek isterler. Daha sonra da, sanatçıyı ortaya çıkardığı eserden dolayı uzun uzun takdir ederler. Fakat başlarını çevirdikleri her yerde o resmin sayısız gerçeğiyle karşılaştıkları halde, tüm bu güzelliklerin tek sahibi olan Allah'ın varlığını gözardı ederler. Oysa O'nun varlığını anlamak için uzun bir araştırmaya gerek yoktur. Öyle ki, insan doğduğu andan itibaren tek bir odada bile yaşasa, sadece o odada var olan sayısız delil Allah'ın varlığını kavramak için yeterlidir.

İnsanın sahip olduğu beden, ciltler dolusu ansiklopediye bile sığmayacak kadar çok yaratılış delili ile doludur. Vicdan kullanarak sadece birkaç dakika düşünmek bile, Allah'ın varlığını anlamak için yeterlidir. Var olan düzen Allah tarafından korunmakta ve O'nun tarafından devam ettirilmektedir.

Düşünülmesi gereken yalnız insan bedeni değildir. Dünya üzerinde her milimetrekarede, insanın gördüğü veya göremediği bir yaşam hüküm sürmektedir. Tek hücreli organizmalardan bitkilere, böceklerden deniz hayvanlarına, kuşlardan sürüngenlere kadar tüm canlılar, dünya üzerini tamamen kaplamışlardır. Elinize bir avuç toprak alıp incelediğinizde, içinde birbirinden tamamen farklı özelliklere sahip çeşit çeşit canlı olduğunu keşfedebilirsiniz. Aynı şey soluduğunuz hava için de geçerlidir. Hatta derinizin üzerinde belki de ismini hiç duymadığınız canlılar yaşam sürmektedirler. Tüm canlıların bağırsaklarında sindirim yapmalarını sağlayan milyonlarca bakteri veya tek hücreli canlı yaşamaktadır. Aynı şekilde dünyadaki hayvan nüfusu, insan nüfusunun kat kat üzerindedir. Bir de bunlara bitki dünyasını eklersek; anırsız ki dünya üzerinde hayat olmayan boş bir alan yoktur. Milyonlarca kilometrekarelik geniş bir alanı kaplayan bu canlıların her birinin kendilerine ait vücut sistemleri, yaşantıları, yeryüzündeki dengeye katkıları gibi sayısız özellikleri vardır. Tüm bunların sebepsiz, amaçsız ve tesadüfen var olduklarını iddia etmek ise akla aykırı, saçma bir hezeyandan başka bir şey değildir. Zira hiçbir canlı kendi kararıyla ve çabasıyla yeryüzüne gelmemiştir. Hiçbir tesadüf de bu kadar kompleks sistemler oluşturamaz.

Tüm bu delillerin bizi götürdüğü nokta ise evrenin belli bir "bilinç" ile hareket ettiğidir. Peki bu bilincin kaynağı nedir? Elbette evrendeki canlı veya cansız varlıklar değildir; uyumu düzenleyen ve düzeni koruyan onlar olamaz. Allah'ın varlığı ve büyüklüğü kainattaki sayısız delille kendini gösterir. Aslında

bu açık gerçeği vicdanen kabul etmeyecek olan tek bir insan bile yoktur. Ancak Kuran'da da bildirildiği gibi, insanların çoğu **"vicdanları kabul ettiği halde, zulüm ve büyüklenme dolayısıyla"** bunu inkar ederler. (Neml Suresi, 14)

İşte bu kitap, bu kişilerin kendi çıkarlarına uygun görmeyerek yüz çevirdikleri gerçeği ortaya koymak ve asılsız iddialarının dayandığı sahtekarlıkları ve akıl dışı mantıkları gözler önüne sermek için yazılmıştır. Birbirinden farklı pek çok konunun ele alınmasının nedeni budur.

Bu çalışmayı okuyanlar Allah'ın varlığının tartışmasız delillerini bir kere daha görecektir ve şahit olacaklardır ki;

Allah'ın varlığı her yeri sarıp kuşatmıştır ve "akıl" bunu bilir.

Her yere hakim olan bu düzeni yaratan da, onu durmaksızın koruyan da O'dur.

YOKLUKTAN VARLIĞA

İçinde bulunduğumuz uçsuz bucaksız evrenin nasıl var olduğu, nereye doğru gittiği, içindeki düzen ve dengeyi sağlayan kanunların nasıl işledikleri her devirde insanların merak konusu olmuştur. Bilim adamları, düşünürler asırlardır bu konuyla ilgili sayısız araştırmalar yapmışlar, pek çok teoriler üretmişlerdir.

20. yüzyılın başlarına dek hakim olan görüş, evrenin sonsuz boyutlara sahip olduğu, sonsuzdan beri var olduğu ve sonsuza kadar da var olacağı şeklindeydi. "Statik evren modeli" adı verilen bu anlayışa göre, evren için herhangi bir başlangıç veya son söz konusu değildi.

Materyalist felsefenin de temelini oluşturan bu görüş, evreni sabit, durağan ve değişmez bir maddeler bütünü olarak kabul ederken bir Yaratıcı'nın varlığını da reddediyordu.

Materyalizm, maddeyi mutlak varlık sayan, maddeden başka hiçbir şeyin varlığını kabul etmeyen bir düşünce sistemidir. Tarihi eski Yunan'a kadar uzanan, ama özellikle 19. yüzyılda yaygınlaşan bu düşünce sistemi, Karl Marx'ın diyalektik materyalizmiyle ünlenmişti.

19. yüzyıldaki durağan evren modeli, başta belirttiğimiz gibi, materyalist felsefeye zemin sağlamıştı. Materyalist felsefeci George Politzer, bu evren modeline dayanarak, "Felsefenin Başlangıç İlkeleri" adlı kitabında "evrenin yaratılmış birşey" olmadığını öne sürmüştü ve şöyle demişti:

Evren yaratılmış birşey değildir. Eğer yaratılmış olsaydı, o takdirde, evrenin Tanrı tarafından belli bir anda yaratılmış olması ve evrenin yoktan var edilmiş olması gerekirdi. Yaratılışı kabul edebilmek için, herşeyden önce, evrenin var olmadığı bir anın varlığını, sonra da, hiçlikten (yokluktan) birşeyin çıkmış olduğunu kabul etmek gerekir. Buysa bilimin kabul edemeyeceği birşeydir.¹

Politzer evrenin yoktan var edilmediğini iddia ederken 19. yüzyılın durağan evren modeline dayanıyor ve dolayısıyla bilimsel bir iddia ortaya attığını sanıyordu. Oysa 20. yüzyılda gelişen bilim ve teknoloji, materyalistlere zemin sağlayan durağan evren modeli gibi ilkel anlayışları kökünden yıkmıştır. İçinde bulunduğumuz 21. yüzyılda, evrenin bir başlangıcı olduğu, yok iken bir anda büyük bir patlamayla yaratıldığı modern fizik tarafından pek çok deney, gözlem ve hesaplama ispatlanmış durumdadır.

Ayrıca evrenin, materyalistlerin iddia ettikleri gibi sabit ve durağan olmadığı, tam tersine sürekli bir hareket ve değişim içinde olduğu, genişlediği saptanmıştır. Bugün bu gerçekler bütün bilim dünyası tarafından kabul edilmektedir.

Evrenin bir başlangıcı olması kainatın yoktan var edildiği, yani yaratıldığı anlamına gelir. Eğer (daha önce yok iken...) yaratılan bir varlık varsa bunun mutlaka bir Yaratıcısı'nın da olması gerektiğini kolayca anlarız. Yoktan var olma, insan aklının kavrayamayacağı bir şeydir. Dolayısıyla, yoktan var etmek, (sanat yapıtları veya teknolojik bulgular gibi...) bir şeyleri biraraya getirerek yeni birşey oluşturmaktan çok farklıdır. Çünkü yaratılan şeyin hiçbir örneği yok iken, hatta yaratmak için zaman ve mekan dahi yok iken bir anda, bir defada kusursuzca var olması, ancak Allah'ın yaratmasının bir delilidir.

İşte evrenin yoktan var olması, onun yaratılmış olduğunun en büyük delilidir. Bu gerçek derin olarak düşünülürse çok şeyi değiştirir. İnsanların hayatın anlamını kavramalarına ve buna göre bakış açılarını ve amaçlarını belirlemelerine sebep olur. Bu yüzden, tarih boyunca birtakım insanlar -kesin olarak delillerini gördükleri halde- tam olarak kavrayamadıkları yaratılış gerçeğini görmezlikten gelmeye kalkışmışlardır. Diğer insanlar üzerinde de bir düşünce bulanıklığı yaratmak kastıyla birtakım alternatif varoluş teorileri icat etmişlerdir. Ancak bilimin ışığı altında ortaya çıkan deliller kısa zamanda bu iddialara kesin olarak son vermiştir.

Şimdi evrenin nasıl var olduğu konusundaki bilimsel gelişim sürecini kısaca görelim.

EVRENİN GENİŞLEMESİ

1929 yılında California Mount Wilson gözlem evinde, Amerikalı astronom Edwin Hubble astronomi tarihinin en büyük keşiflerinden birini yaptı. Hubble, kullandığı dev teleskopla gökyüzünü incelerken, yıldızların, uzaklıklarına bağlı olarak kırmızı renge doğru yaklaşan bir ışık yaydıklarını saptadı. Bu buluş bilim dünyasında büyük bir yankı yarattı. Çünkü bilinen fizik kurallarına göre, gözlemin yapıldığı noktaya doğru hareket eden ışıkların tayfı mor yöne doğru, gözlemin yapıldığı noktadan uzaklaşan ışıkların tayfı da kırmızı yöne doğru kayar. Hubble'ın gözlemleri sırasında ise yıldızların ışıklarında kırmızıya doğru bir kayma fark edilmişti. Yani yıldızlar bizden sürekli olarak uzaklaşmaktaydılar.

Hubble, çok geçmeden çok önemli bir şeyi daha keşfetti: Yıldızlar ve galaksiler sadece bizden değil, birbirlerinden de uzaklaşıyorlardı. Herşeyin birbirinden uzaklaştığı bir evren karşısında varılabilecek tek sonuç, evrenin her an "genişlemekte" olduğuydu.

Konuyu daha iyi anlamak için, evreni şişirilen bir balonun yüzeyi gibi düşünmek mümkündür. Balonun yüzeyindeki noktaların balon şiştikçe birbirlerinden uzaklaşmaları gibi, evrendeki cisimler de evren genişledikçe birbirlerinden uzaklaşmaktadırlar.

Aslında bu gerçek daha önceden de teorik olarak keşfedilmişti. Yüzyılın en büyük bilim adamı sayılan Albert Einstein, teorik fizik alanında yaptığı hesaplamalarla evrenin durağan olamayacağı sonucuna varmıştı. Fakat o devrin genel kabul gören durağan evren modeliyle ters düşmemek için bu buluşunu bir kenara bırakmıştı. Einstein bu davranışını daha sonra, "kariyerinin en büyük hatası" olarak adlandıracaktı. Daha sonra Hubble'ın gözlemleriyle evrenin genişlediği kesinlik kazandı.

Peki evrenin genişliyor olmasının, evrenin varoluşu konusundaki önemi neydi?

Evren genişlediğine göre, zaman içinde geriye doğru gidildiğinde evrenin tek bir noktadan başladığı ortaya çıkıyordu. Yapılan hesaplamalar, evrenin tüm maddesini içinde barındıran bu "tek nokta"nın, "sıfır hacme" ve "sonsuz yoğunluğa" sahip olması gerektiğini gösterdi. Evren, sıfır hacme sahip bu noktanın patlamasıyla ortaya çıkmıştı. Evrenin başlangıcı olan bu büyük patlamaya İngilizce karşılığı olan "**Big Bang**" ismi verildi ve bu teori de aynı isimle anılmaya başlandı.

Bu arada belirtmek gerekir ki; aslında "sıfır hacim" bu konunun teorik bir ifade biçimidir. Bilim, insan aklının kavrama sınırlarını aşan "yokluk" kavramını ancak "sıfır hacimdeki nokta" ifadesi ile tarif edebilmektedir. Gerçekte ise "sıfır hacimdeki bir nokta" "yokluk" anlamına gelir. **Evren de yokluktan var olmuştur. Diğer bir deyimle yaratılmıştır.**

Bilindiği gibi Big Bang teorisi, başlangıçta evrendeki tüm cisimlerin birarada olduklarını ve sonradan ayrıldıklarını göstermiştir. Big Bang teorisinin ortaya koyduğu bu gerçek de, zamanımızdan tam 14 asır önce insanların evren hakkındaki bilgilerinin son derece kısıtlı olduğu bir dönemde yine Kuran'da şöyle bildiriliyordu:

O küfre sapanlar görmüyorlar mı ki, (başlangıçta) göklerle yer, birbiriyle bitişikken, Biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarattık. Yine de onlar inanmayacaklar mı? (Enbiya Suresi, 30)

Bu ayetlerde de bildirildiği gibi herşey, hatta henüz yaratılmamış olan "gökler ve yer" bile, tek bir noktadayken büyük patlama ile yaratılmış ve birbirlerinden ayrılarak evrenin bugünkü şeklini meydana getirmişlerdir.

Ayetin ifadelerini Big Bang teorisi ile karşılaştırdığımızda tam bir uyum içinde olduklarını görürüz. Oysa Big Bang'ın bilimsel bir teori olarak ortaya atılması ancak 20. yüzyılda mümkün olmuştur.

Evrenin genişlemesi, Büyük Patlama teorisinin yani evrenin yoktan var edildiğinin en önemli kanıtlarından biridir. Evren yaratıldığından beri süregelen

bu gerçek, modern bilim tarafından ancak bu yüzyılda keşfedildiği halde Kuran bu gerçeği yine bundan 14 asır önce haber vermiştir:

Biz göğü 'büyük bir kudretle' bina ettik ve şüphesiz Biz, (onu) genişleticiyiz. (Zariyat Suresi, 47)

BIG BANG'E ALTERNATİF ARAYIşLAR

Açıkça görüldüğü gibi, Büyük Patlama teorisi evrenin "yoktan var edildiği"nin, yani Allah tarafından yaratıldığının ispatıydı. Bu nedenle materyalist felsefeyi benimseyen astronomlar, Big Bang'e karşı direnmeye ve sabit durum teorisini ayakta tutmaya çalıştılar. Bu çabanın nedeni, önde gelen materyalist fizikçilerden A.S.Eddington'ın "felsefi olarak doğanın birden bire başlamış olduğu düşüncesi bana itici gelmektedir" sözünden anlaşılıyordu.²

Big Bang teorisinden rahatsız olanların başında dünyaca ünlü astronom Sir Fred Hoyle geliyordu. Hoyle, yüzyılın ortalarında "sabit durum" (steady-state) adında, 19. yüzyıldaki durağan evren anlayışına benzer bir teori ortaya attı. Sabit durum teorisi, evrenin boyut ve zaman açısından sonsuz olduğunu iddia ediyordu. Görünürdeki tek amacı materyalist felsefeyi desteklemek olan bu teori, evrenin başlangıcı olduğunu ortaya koyan "Big Bang" teorisıyla taban tabana zıttı.

Sabit durum teorisini savunanlar uzunca bir süre Big Bang'e karşı direndiler. Ama bilim aleyhlerine işliyordu.

1948 yılında George Gamov, Big Bang'e bağlı olarak yeni bir iddia ortaya sürdü. Buna göre evrenin Büyük Patlama ile oluşması durumunda, evrende bu patlamadan arta kalan bir radyasyonun da olması gerekmektedir. Üstelik bu radyasyon evrenin her yanında eşit olmalıydı.

"Olması gereken" bu kanıt çok geçmeden bulundu.

BİR BAşKA DELİL: KOZMİK FON RADYASYONU

1965 yılında Arno Penzias ve Robert Wilson adlı iki araştırmacı bu dalgaları rastlantısal olarak keşfettiler. "Kozmik Fon Radyasyonu" adı verilen bu radyasyon, yerel kökenli değil, evrenin tümüne dağılmış bir radyasyondur. Böylece uzun süredir evrenin her yerinden eşit lde alınan ısı dalgasının, Big

Bang'in ilk dönemlerinden kalma olduğu ortaya çıktı. Penzias ve Wilson, bu bulgularından ötürü Nobel Ödülü kazandılar.

1989 yılına gelindiğinde ise, Amerikan Uzay Araştırmaları Dairesi NASA, Kozmik Fon Radyasyonu'nu araştırmak üzere uzaya COBE uydusunu gönderdi. Bu gelişmiş uyduya yerleştirilen hassas tarayıcıların, Penzias ve Wilson'ın ölçümlerini doğrulaması yalnızca sekiz dakika sürdü. COBE, evrenin başlangıcındaki büyük patlamanın kalıntılarını bulmuştu.

Bütün zamanların en büyük astronomik keşfi olarak adlandırılan bu bulgu, Big Bang teorisinin açık bir ispatıydı. COBE uydusunun ardından uzaya gönderilen COBE 2 uydusunun bulguları da, yine Big Bang'e dayanılarak yapılan hesapları doğruladı.

Big Bang'in diğer bir önemli delili ise, uzaydaki hidrojen ve helyum gazlarının miktarı oldu. Günümüzde yapılan ölçümlerle anlaşıldı ki, evrendeki hidrojen-helyum gazlarının oranı, Big Bang'den arta kalan hidrojen-helyum oranının teorik hesaplamalarına uyuyordu. Eğer evrenin bir başlangıcı olmasaydı ve evren sonsuzdan beri var olsaydı, içindeki hidrojen tamamen yanarak helyuma dönüşmüş olurdu.

Tüm bu açık deliller Big Bang teorisinin bilim dünyasında kesin bir kabul görmesine yolaçtı. Big Bang modeli bilimin, evrenin oluşumu ve başlangıcı hakkında ulaştığı son noktaydı.

Fred Hoyle ile birlikte uzun yıllar sabit durum teorisini savunan Dennis Sciama, ardarda gelen ve Big Bang'i ispatlayan tüm bu deliller karşısında içine düştükleri durumu şöyle anlatır:

Sabit durum teorisini savunanlarla onu test eden ve hence onu çürütmeyi uman gözlemciler arasında, bir dönem çok sert çekişme vardı. Bu dönem içinde ben de bir rol üstlenmişim. Çünkü gerçekliğine inandığım için değil, gerçek olmasını istediğim için 'sabit durum' teorisini savunuyordum. Teorinin geçersizliğini savunan kanıtlar ortaya çıkmaya başladıkça Fred Hoyle bu kanıtları karşılamada lider rol üstlenmişti. Ben de yanında yer almış, bu düşmanca kanıtlara nasıl cevap verilebileceği konusunda fikir yürütüyordum. Ama kanıtlar biriktikçe artık oyunun bittiği ve sabit durum teorisinin bir kenara bırakılması gerçeği ortaya çıkıyordu.³

California üniversitesinden Prof. George Abel de; "bugünkü mevcut deliller, evrenin milyarlarca yıl önce Big Bang ile başladığını gösteriyor. Big Bang teorisini kabul etmekten başka çaremiz yok" demektedir. Big Bang'in bu zaferi ile birlikte, materyalist felsefenin temeli olan "ezeli madde" kavramı da tarihe karışmış oldu. Peki o zaman Big Bang'den önce ne vardı ve "yok" olan evreni bu büyük patlama ile "var" hale getiren güç neydi? Elbette ki bu soru, Arthur Eddington'ın ifadesiyle materyalistler için felsefi olarak itici gerçek,

Yaratıcı'nın varlığı yerine "evrenin yaratılmış olduğunu" göstermektedir. Ünlü ateist felsefeci Antony Flew, bu konuda şunları söyler:

İtiraflarda bulunmanın insan ruhuna iyi geldiğini söylerler. Ben de bir itirafta bulunacağım: Big Bang modeli, bir ateist açısından oldukça sıkıntı vericidir. Çünkü bilim, dini kaynaklar tarafından savunulan bir iddiayı ispat etmiştir: Evrenin bir başlangıcı olduğu iddiasını. Sadece evrenin bir sonunun ve başlangıcının olmadığını kabul ettiğimiz sürece, evrenin şu anki varlığının mutlak bir açıklama olduğunu savunabiliriz. Ben hala bu açıklamaya inanıyorum, ama bunu Big Bang karşısında savunmanın pek kolay ve rahat bir durum olmadığını itiraf etmeliyim.⁴

Kendisini ateist olmak için körü körüne şartlandırmayan pek çok bilim adamı ise, evrenin yaratılışında sonsuz güç sahibi bir Yaratıcı'nın varlığını kabul etmiş durumdadır. Bu Yaratıcı, hem maddeyi hem de zamanı yaratmış olan, yani her ikisinden de bağımsız bir varlık olmalıdır. Ünlü Amerikalı astrofizikçi Hugh Ross bu gerçeği şöyle açıklar:

Eğer zaman ve madde, patlamayla birlikte ortaya çıkmışsa, o zaman evreni meydana getiren nedenin, evrendeki zaman ve mekandan tamamen bağımsız olması gerekir. Bu bize Yaratıcı'nın evrendeki tüm boyutların üzerinde olduğunu gösterir. Aynı zamanda Yaratıcı'nın bazılarının savunduğu gibi evrenin kendisi olmadığını ve evreni kapladığını, sadece evrenin içindeki bir güç olmadığını kanıtlar.⁵

Madde ve zaman, tüm bu kavramlardan bağımsız olan sonsuz güç sahibi bir Yaratıcı tarafından var edilmiştir. O Yaratıcı, göklerin ve yerin Rabbi olan Allah'tır.

UZAYDA HASSAS DENGELER

Gerçekte, Big Bang'in materyalistler açısından oluşturduğu sorun, ateist felsefeci Antony Flew'un yukarıda yer verilen itirafından çok daha büyüktür. Çünkü Big Bang, evrenin yalnızca yoktan var edildiğini değil, aynı zamanda çok planlı, düzenli ve kontrollü bir biçimde var edildiğini göstermektedir.

Büyük Patlama, evrenin tüm maddesini ve enerjisini barındıran noktanın patlaması ve büyük bir hızla uzaya yayılmasıyla gerçekleşmiştir. Korkunç bir hızla her tarafa dağılan maddeden; galaksiler, yıldızlar, güneş, dünya ve tüm gök cisimlerini içine alan çok büyük bir denge çıkmıştır. Dahası, insanların "fizik kuralları" olarak adlandırdığı, evrenin her yerinde aynı olan ve değişmeyen kanunlar oluşmuştur. Tüm bunlar, Büyük Patlama'nın ardından büyük bir düzen ortaya çıktığını göstermektedir.

Oysa patlamalar düzenlilik oluşturmazlar. Gözlemlediğimiz bütün patlamalar, var olan düzenliliği bozar, parçalar ve yok ederler. Örneğin, atom ve hidrojen bombalarının patlaması, grizu patlamaları, volkanik patlamalar, doğalgaz patlaması, güneşte meydana gelen patlamalar... Ne tür patlama incelenirse incelensin, etkilerinin hep yıkıcı oldukları görülür.

Eğer bir patlamanın ardından karşımıza çok detaylı bir tasarım çıkarsa, örneğin yeraltındaki bir patlama, ortaya kusursuz sanat eserleri, dev saraylar, görkemli binalar çıkarırsa, o durumda bu patlamanın ardında "doğaüstü" bir müdahale olduğu, patlamayla birlikte dağılan tüm parçacıkların gerçekte çok kontrollü bir biçimde hareket ettirildikleri sonucuna varırız.

Big Bang teorisine uzun yıllar karşı çıktıktan sonra hatasını kabul eden Sir Fred Hoyle'un sözleri, bu durumu güzel ifade eder:

Big Bang teorisi evrenin tek ve büyük bir patlama ile başladığını kabul eder. Ama bildiğimiz gibi patlamalar maddeyi dağıtır ve düzensizleştirirler. Oysa Big Bang çok gizemli bir biçimde bunun tam aksi bir etki meydana getirmiştir: Maddeyi birbiriyle birleştirecek ve galaksileri oluşturacak hale getirmiştir.⁶

Hoyle, Big Bang'in düzenlilik oluşturmamasının çelişkili bir durum olduğunu söylerken, elbette Big Bang'i materyalist bir önyargıyla yorumlamakta, yani bunun "kontROLSÜZ bir patlama" olduğunu varsaymaktadır. Oysa, bir Yaratıcı'nın varlığını kabullenmemek için böyle bir açıklama yaparak, asıl çelişkili duruma düşen kendisi olmuştur. Zira, patlamayla birlikte ortaya çok büyük bir düzen çıkmışsa, o zaman "kontROLSÜZ patlama" fikrinin bir kenara atılması ve patlamanın olağanüstü bir biçimde kontrollü olduğunun kabul edilmesi gerekmektedir.

Big Bang'in ardından evrende oluşan bu olağanüstü düzenliliğin bir başka yönü ise, "yaşamaya elverişli bir evren"in oluşmuş olmasıdır. Yaşama imkan tanıyacak bir gezegenin oluşabilmesi için oluşması gereken şartlar o kadar fazladır ki, bunun rastlantısal bir oluşum olduğunu düşünmek imkansızdır.

Ünlü bir teorik fizik profesörü olan Paul Davies, sadece Big Bang sonrasındaki genişleme hızının ne kadar "hassas ayarlanmış" olduğunu hesaplamış ve inanılmaz bir sonuca ulaşmıştır. Davies'e göre, Big Bang'in ardından gerçekleşen genişleme hızı eğer milyar kere milyarda bir oranda bile farklı olsaydı, hayata imkan sağlayacak bir yıldız tipi oluşamaz ve evrende canlılık ortaya çıkamazdı. Davies şöyle demektedir:

Hesaplamalar, evrenin genişleme hızının çok kritik bir noktada seyrettiğini göstermektedir. Eğer evren biraz daha yavaş genişlese çekim gücü nedeniyle içine çökecek, biraz daha hızlı genişlese kozmik materyal tamamen dağılıp gidecekti. Bu iki felaket arasındaki dengenin ne kadar "iyi hesaplanmış" olduğu sorusunun cevabı çok ilginçtir. Eğer patlama

hızı gerçek hızından sadece milyar kere milyarda bir oranda farklılaşmış dahi olsaydı, bu gerekli dengeyi yok etmeye yetecekti.. Bu nedenle Big Bang herhangi bir patlama değil, her yönüyle çok iyi hesaplanmış ve düzenlenmiş bir oluşumdur.⁷

Büyük Patlama ile ortaya çıkan fizik kuralları, aradan geçen 15 milyar yıllık zamanda hiç değişikliğe uğramamıştır. Üstelik bu kurallar öyle ince hesaplar üzerine kuruludurlar ki, bugünkü değerlerinden milimetrik sapmalar bile tüm evrendeki yapıyı ve düzeni ortadan kaldırabilecek hassasiyettedir.

Ünlü fizikçi Prof. Stephen Hawking de, *Zamanın Kısa Tarihi* isimli kitabında evrendeki dengelerin aslında kavrayabildiğimizden çok daha ince hesaplar ve dengeler üzerine kurulduğunu belirtir. Hawking evrenin genişleme hızıyla ilgili şunları söyler:

Evrenin genişleme hızı o kadar kritik bir noktadadır ki, Big Bang'ten sonraki birinci saniyede bu oran eğer yüz bin milyon kere milyonda bir daha küçük olsaydı evren şimdiki durumuna gelmeden içine çökerdi.⁸

Paul Davies de bu akıl almaz incelikteki denge ve hesaplardan varılması gereken kaçınılmaz sonucu şöyle açıklar:

Çok küçük sayısal değişikliklere hassas olan evrenin şu andaki yapısının, çok dikkatli bir bilinç tarafından ortaya çıkarıldığına karşı çıkmak çok zordur... Doğanın en temel dengelerindeki hassas sayısal dengeler, kozmik bir tasarımın varlığını kabul etmek için oldukça güçlü bir delildir.⁹

Aynı gerçek karşısında Amerikalı Astronomi Profesörü George Greenstein da, *The Symbiotic Universe* adlı kitabında şöyle yazar:

Kanıtları inceledikçe, ısrarla önemli bir gerçeğe karşı karşıya geliriz. (Evrenin oluşumunda) bir doğa üstü Akıl devreye girmiş olmalıdır.¹⁰

MADDENİN YARATILIŞI

Büyük Patlama'nın ardından maddenin temel yapıtaşı olan atom meydana gelmiştir. Daha sonra bu atomlar biraraya gelerek içinde yıldızlarıyla, dünyası ve güneşiyle evreni oluşturmuşlardır. Ve sonra yine aynı atomlar dünya üzerindeki yaşamı oluşturmuşlardır. Çevrenizde gördüğünüz herşey; bedeniniz, oturduğunuz koltuk, elinizde tuttuğunuz kitap, pencereden görünen gökyüzü, toprak, beton, meyveler, bitkiler, bütün canlılar ve aklınıza gelebilecek tüm maddeler, Büyük Patlama'nın arkasından var olan atomların bir araya gelmesiyle hayat bulmuşlardır.

Peki herşeyin temel taşı olan atom neden oluşmuştur ve nasıl bir yapı göstermektedir?

Atomların yapısı incelendiğinde her birinin çok üstün bir tasarım ve düzen içinde oldukları görülür. Her atomun bir çekirdeği, çekirdek içinde belirli sayıda protonları ve nötronları vardır. Ayrıca çekirdek etrafında hiç değişmeyen yörüngelerde saniyede 1000 km. hızla dönen elektronlar vardır.¹¹ Bir atomdaki elektron ve protonların sayısı her zaman birbirinin aynısıdır, çünkü artı yüklü protonla eksi yüklü elektron her zaman birbirini dengeler. Eğer birinin sayısı farklı olursa, atomun elektromanyetik dengesi bozulacağından atom diye bir şey de oluşamaz. Atomun çekirdeği, çekirdeğin içindeki proton ve nötronları ve etrafındaki elektronları sürekli bir dönüş halindedir. Bunlar hem kendi çevrelerinde hem de birbirlerinin etrafında hiç durmadan belirli hızlarla dönerler. Bu hızlar da hep birbirlerini orantılayacak ve atomun varlığını sürdürmesini sağlayacak şekildedir. Asla bir düzensizlik, değişiklik, farklılık oluşmaz.

Yokluğun içinde meydana gelen büyük bir patlamanın ardından, bu kadar düzgün ve kararlı yapıda varlıkların ortaya çıkması insanı hayrete düşürecek bir olaydır. Çünkü Büyük Patlama'nın kontrolsüz, tesadüfi bir patlama olduğunu farz etsek, ardından doğal olarak yine kontrolsüz şeylerin oluşması, oluşan herşeyin yine büyük bir karmaşayla başka yerlere dağılması gerekirdi.

Oysa varlığın başlangıcından itibaren her noktada tam bir düzen hakimdir. Örneğin, hepsi farklı yerlerde ve zamanlarda oluşmalarına rağmen sanki birbirlerinden haberdarmış ve sanki tek bir fabrikadan çıkmış gibi çok düzgün atomlar oluşmaktadır. Önce elektronlar kendilerine bir çekirdek bulmakta ve onun etrafında dönmeye başlamaktadırlar. Sonra atomlar bir araya gelerek maddeyi oluşturmakta ve tüm bunların ardından bir anlam ifade eden, amaca yönelik ve mantıklı şeyler çıkmaktadır. Karmaşık, işe yaramayan, anormal ve amaçsız şeyler ise ortaya çıkmamaktadır. En küçük birimden, en büyük parçaya kadar herşey yerli yerinde ve çok amaçlıdır...

Bütün bunlar üstün kuvvet sahibi olan Yaratıcı'nın varlığının kesin ispatı, herşeyin O'nun dilediği şekilde ve dilediği zamanda oluştuğunun da açık bir göstergesidir. Nitekim Allah yaratmasını Kuran'da şöyle ifade etmektedir:

O, gökleri ve yeri hak olarak yaratandır. O'nun "ol" dediği gün (herşey) oluverir, O'nun sözü haktır... (En'am Suresi, 73)

BIG BANG'İN ARDINDAN

Ama evrenin kesinlikle bir amacının olduğunu gösteren bir olay var ki, o da evrenin şans eseri orada durmadığıdır. Bazı insanlara göre 'evren sadece oradadır işte.' Öylesine olmaya devam ediyor. Biz de kendimizi birdenbire bu şeyin içinde buluvermişiz. Bu bakış açısının, evreni anlamamızda çok verimli ya da yardımcı olacağını sanmıyorum. Bence evren ve onun varlığının altında bugün henüz pek sezemediğimiz çok daha derin bir şeyler gizli.¹²

Evrenin kökeni ile ilgili çeşitli araştırmalar yapan fizikçi Roger Penrose'un yukarıdaki sözleri son derece önemlidir. Bu sözlerin ifade ettiği gibi, birçok insan evrenin tüm mükemmel dengesi ile öylesine var olduğu ve kendisinin de o evrenin içinde öylesine yaşadığı gibi yanlış bir fikre kapılabilmektedir.

Oysa bugün bilim çevreleri tarafından evrenin varoluş şekli olarak kabul gören Büyük Patlama'nın ardından, son derece kusursuz ve hayret verici bir düzenin oluşması aslında hiç de doğal karşılanabilecek bir durum değildir.

Kısacası evrendeki muhteşem sistemi incelediğimizde, evrenin var oluşu ve işleyişinin tesadüfi nedenlerle açıklanamayacak kadar karmaşık bir düzen ve hassas dengelere dayandığı gerçeğiyle karşılaşırız. Açıkça anlaşılacağı gibi bu hassas denge ve düzenin muazzam bir patlamanın sonrasında kendi kendine ve tesadüfen gerçekleşmesi kesinlikle imkansızdır. Big Bang gibi bir patlamanın ardından böyle bir düzenin meydana gelmesi, ancak doğaüstü bir yaratılış sonucunda gerçekleşebilir.

Evrendeki bu eşsiz plan ve düzen, maddeyi yoktan var eden ve onun her anını kontrolü ve hakimiyeti altında bulunduran sonsuz bir bilgi, güç ve akıl sahibi bir Yaratıcı'nın varlığını ispatlamaktadır. O Yaratıcı, göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunan herşeyin Rabbi olan Allah'tır.

Tüm bu gerçekler bize, bir 19. yüzyıl dogması olan materyalist felsefenin iddialarının 20. yüzyıl bilimi tarafından nasıl geçersiz kılındığını da göstermektedir.

Modern bilim, evrende hakim olan büyük plan, tasarım ve düzeni ortaya çıkararak, tüm varlıkları yaratan ve kontrolü altında bulunduran bir Yaratıcı'nın, yani Allah'ın varlığını ispatlamıştır.

Asırlar boyunca pek çok insanı etkileyen, hatta bir dönem "bilimsellik" maskesine bile bürünen materyalizm ise, herşeyi maddeden ibaret sayarak, maddeyi yoktan var eden ve düzenleyen Allah'ın varlığını reddetmiş ve böylelikle büyük bir yanılgıya düşmüştür. Bundan böyle, akla ve bilime aykırı ilkel ve batıl bir inanç sistemi olarak tarihe geçecektir.

GÖKLERDEKİ VE YERDEKİ DELİLLER

Milyonlarca küçük tuğlayı bir araya getirerek çok gelişmiş bir şehir maketi inşa ettiğinizi düşünün. Bu şehrin içinde gökdelenler, birbirinin içine geçmiş yollar, tren istasyonları, havaalanları, alışveriş merkezleri, yer altına kurulmuş metrolar, bunların yanında akarsular, göller, ormanlar ve bir sahil olsun. Aynı zamanda sokaklarında dolaşan, evlerinde oturan, işyerlerinde çalışan yüzlerce insan da olsun. En ufak bir detayı bile atlamayın. Yollardaki trafik lambalarını, bilet kesen gişeleri, bir otobüs durağının tabelasını bile...

Sonra birisi size gelip her bir taşıyı özenle seçtiğiniz, en ince ayrıntısına kadar planlayarak kurduğunuz bu şehrin tüm parçalarının tesadüfen biraraya geldiğini ve bu şehri oluşturduğunu söylese, karşınızdaki kişinin akıl sağlığı hakkında ne düşünürsünüz?

Şimdi tekrar inşa ettiğiniz şehre dönün, tek bir parçayı yerleştirmeyi unuttuğunuzda ya da yerini değiştirdiğinizde bütün şehrin birdenbire yıkılabileceğini düşünün. Ne kadar büyük bir denge kurmanız ve düzen oluşturmamız gerektiğini tahmin edebiliyor musunuz?

İşte içinde bulunduğumuz dünyadaki yaşam da insan aklının alamayacağı kadar çok detayın biraraya gelmesi ile mümkün olmaktadır. Bu detaylardan sadece birinin veya birkaçının olmaması, dünyada yaşamın olmaması anlamına gelebilir.

Maddenin en küçük parçası olan atomdan içinde milyarlarca yıldızı barındıran galaksilere, dünyanın ayrılmaz bir parçası olan Ay'dan içinde bulunduğu Güneş Sistemi'ne kadar herşey, her detay, müthiş bir uyum içinde çalışmaktadır. Özenle kurulmuş olan bu sistem adeta bir saat gibi hiç aksamadan işlemektedir. Öyle ki insanların tümü, milyarlarca yıldır süregelen bu sistemin hiçbir detay unutulmaksızın işlemeye devam edeceğinden öylesine emindirler ki, 10 yıl sonra gerçekleştirmeyi düşündükleri bir olayın planını bile rahatlıkla yapabilirler. Hiç kimse ertesi gün güneşin doğup doğmayacağını endişesini taşımaz. İnsanların büyük çoğunluğu, "dünya güneşin çekim alanından aniden çıkar da kapkara uzay boşluğunda bilinmeyene doğru yol alır mı?", "böyle bir şeyin olmasını ne engelliyor?" diye düşünmez.

Yine insanların çoğu, uykuya dalarken beyinlerinin dinlendiği gibi kalplerinin ya da solunum sistemlerinin de dinlenmeyeceğinden son derece emindirler. Oysa bu iki hayati sistemden sadece birinin bile birkaç saniyeliğine durması kolaylıkla hayatımıza mal olacak sonuçlar doğurabilir.

İşte tüm hayatı kuşatmış olan ve her olayı "normal seyrinde akıyor" şeklinde değerlendirmeye sebep veren "alışkanlık gözlüğü" çıkarıldığında, aslında herşeyin pamuk ipliğine bağlı denilebilecek şekilde ince planlanmış, birbirine bağlı sistemlerden oluştuğu rahatlıkla görülebilir. Gözünüzü çevirdiğiniz her noktada kusursuz bir düzenin hakim olduğunu fark edersiniz.

Elbetteki böyle bir düzeni ve uyumu oluşturan büyük bir güç vardır. Bu gücün sahibi, herşeyi yoktan var eden Allah'tır. Bir ayette şöyle denir:

O biri diğeriyle 'tam bir uyum (mutabakat) içinde yedi gök yaratmış olandır. Rahman' (olan Allah)ın yaratmasında hiçbir "çelişki ve uygunsuzluk (tefavüt)" göremezsin. İşte gözü(nü) çevirip gezdir; herhangi bir çatlaklık görüyor musun? Sonra gözünü iki kere daha çevirip gezdir; o göz umudunu kesmiş bir halde bitkin olarak sana geri dönecektir. (Mülk Suresi, 3-4)

Gerek gökyüzü, gerek yeryüzü, gerekse bu ikisi arasında yaşayan canlılara baktığımızda her birinin tek tek kendilerini var eden Yaratıcı'nın varlığını ispatladığını görürüz.

Aşağıdaki bölümde her insanın görüp de üzerinde nasıl var olduğunu veya varlığını nasıl devam ettirdiğini düşünmeden geçip gittiği canlılardan ve doğa olaylarından bahsedeceğiz. Eğer Allah'ın yeryüzündeki tüm delillerini yazmaya kalkışacak olsak, bunu binlerce ansiklopedi cildine dahi sığdıramayız. O yüzden bu bölümde üzerinde uzun uzun düşünülmesi gereken olayları yalnızca kısa hatırlatmalarla geçeceğiz.

Ancak yalnızca bu kısa hatırlatmalar dahi Kuran'ın ifadesiyle "düşünüp öğüt alabilen" vicdanlı kişilerin hayatlarındaki en önemli gerçeği görmelerini veya en azından bir kez daha hatırlamalarını sağlayacaktır.

Çünkü, Allah vardır...

O, örneksiz yaratandır ve O, akılla bilinir.

İNSAN VÜCUDUNDAKİ MUCİZELER

Biz hiç farkında değilken vücudumuz içerisinde milyonlarca iş yerine getirilir. Bunların birçoğu, birkaç dakikalığına bile aksaklık gösterdiği takdirde insanda tamiri imkansız hastalıklara hatta ölüme yol açabilir.

Ancak insan, tek bir hücreden nasıl olup da yetişkin bir insan haline geldiğini düşünmediği gibi, her an gözünün önünde olan bedeninin de nasıl böyle kusursuz şekilde işlediğini araştırmaz. Bu yüzden de yaşamını ne derece "pamuk ipliğine bağlı" olaylar sayesinde sürdürebildiğini bilmez. Yalnızca bir hastalık veya fiziki bir sıkıntı ile karşılaştığında kendi kontrolü dışında işleyen vücut sisteminin önemini düşünmeye başlar. Fakat bu da pek uzun sürmez; sağlığı yerine geldiğinde herşeyi unuttur gider.

Oysa Allah, bedeninin hem içinde hem de dış görünümünde sayısız iman delilini insan için sergilemektedir. İnsan bedeninin yalnızca dış görünümüne bakıldığında dahi Allah'ın mükemmel sanatı hemen görülebilir. Her insanda mevcut olan vücut simetrisi; iki kolun, iki bacağın olması, gövdenin kollara, bacaklara ve başa olan orantısı ilk bakışta dikkat çekecek derecede

muntazamdır. Bu orantıların her biri Allah tarafından tam bir uyum üzerine kurulmuştur. Örneğin;

Her insanın beden uzunluğu baş uzunluğunun sekiz mislidir,

Yüzü burun uzunluğunun üç katından oluşur,

İki göz arasında bir göz boyu mesafe vardır,

Kol ve bacak orantıları ve uzunlukları hem estetiğe hem de tam anlamıyla ihtiyaca yöneliktir.

Yukarıda verilen simetri ile ilgili detayları görebilmek için etrafınızdaki insanlara göz gezdirmeniz yeterlidir; bu özellikleri her birinde ayrı ayrı görebilirsiniz. Ve hatta tüm bu özellikler şu ana kadar yaşamış milyarlarca insan üzerinde de görülmüştür ve (Allah'ın dilemesi ile) bundan sonra yaşayacak olan insanlarda da görülecektir.

Dış görünümüyle mükemmel bir dizayna sahip olan insanın içinde de apayrı olaylar gerçekleşir, kendisinin hiç farkında olmadığı binlerce mucize peşpeşe meydana gelir. Beyinden karaciğere, safra kesesinden böbreklere kadar her organ bu kusursuz işleyişe sahiptir. Organlarda ve vücut içi sistemlerin işleyişinde görülen tüm olaylar şaşırtıcı bir düzen ve ahenk içinde oluşur.

Vücudumuz içinde her an yaşanan bu düzen, ahenk ve inceliği anlatmak için belki yüzlerce örnek verilebilir. Nitekim bedenin Yaratıcısı'nın ilmi sonsuzdur ve insanın kavrayışının çok ötesindedir. Ama insan bedenindeki sayısız örnek içinden birkaç tanesini seçip burada anlatmak, insanı kusursuzca var eden Allah'ın varlığını, büyüklüğünü, gücünü, ilmini ve sanatını biraz olsun görebilmemize yardımcı olacaktır.

"Eksik Gözle Görülmez"

Göz, canlıların yaratılmış olduğunun en açık delillerinden biridir. Gerek insan gözü, gerekse hayvan gözleri, olağanüstü tasarımlara sahiptirler. Bu etkileyici organ, dünyanın en karmaşık aygıtları ile dahi karşılaştırılamayacak üstünlüktedir.

Gözün yaklaşık 40 ayrı hassas parçanın birleşmesinden oluşan çok karmaşık bir sistemi vardır. Bu parçalardan sadece birinin üzerinde düşünelim. Örneğin göz merceği... Biz çoğu zaman farkında olmayız, ama cisimleri net görmemizi sağlayan şey, göz merceğinin her saniye hiç durmadan "**otomatik odaklama**" yapmasıdır. İsterseniz bu konuda küçük bir deney yapabilirsiniz: İşaret parmağınızı havada tutun. Sonra bir parmağınızın ucuna, bir de arkasındaki duvara bakın. Bakışınızı parmağınızdan duvara doğru her çevirdiğinizde bir "ayarlama" olduğunu hissedeceksiniz.

Bu ayar, göz merceğinin etrafındaki küçük kaslar tarafından yapılmaktadır. Her bakış değişiminde bu kaslar devreye girer ve merceğin şişkinliğini

değiştirerek ışığın doğru açıda kırılmasını ve istediğiniz cismi net olarak görmeyi sağlar. Mercek bu ayarı hayatınız boyunca hiç hata yapmadan her saniye gerçekleştirmektedir. Fotoğrafçılar aynı ayarlamayı fotoğraf makinelerinde elle yaparlar ve doğru odaklamayı elde etmek için bazen uzun uzun uğraşırlar. Modern teknoloji sonucunda 10-15 yılda otomatik odaklama yapan kameralar üretilmiştir, ama **hiçbir kamera göz kadar hızlı ve kusursuz odaklama yapamamaktadır.**

Bir gözün görebilmesi için ise, bu organı oluşturan yaklaşık 40 temel parçanın hepsinin aynı anda birden var olması ve uyum içinde çalışması gerekir. Mercek bunlardan sadece biridir. Kornea, konjonktiva, iris, göz bebeği, retina, koroid, göz kasları, göz yaşı bezleri gibi diğer tüm parçalar olsa ve çalışsa, ama bir tek göz kapağı olmasa göz kısa sürede büyük bir tahribata uğrar ve görme işlevini yitirir. Yine aynı şekilde tüm organeller var olsa, ama gözyaşı üretimi dursa, göz birkaç saat içinde kurur, yapışır ve kör olur.

Gözün bu karmaşık yapısı karşısında evrimcilerin "tesadüfler zinciri" iddiası tüm anlamını yitirmektedir. Çünkü gözün işe yarayabilmesi için aynı anda tüm bölümleriyle birlikte var olması gerekir. Evrimci bir bilim adamı, bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Gözlerin ve kanatların ortak özelliği ancak bütünüyle gelişmiş olduklarında vazifelerini yerine getirebilmeleridir. Bir başka deyişle **eksik gözle** görülmez, yarım kanatla uçulmaz.¹³

Bu ise, gözün, bütün parçalarıyla birlikte bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıktığını göstermektedir. Yani göz, tüm diğer organlarımız gibi, Allah tarafından kusursuz bir biçimde yaratılmıştır.

Kulaktaki Üstün Tasarım

Hiç aklınıza gelmiş miydi?... Siz bir müzik parçasını ya da bir konuşmayı dinlerken, büyük bir mucize gerçekleşiyor. Havada yayılan ses titreşimleri saniyede 350 kilometrelik bir hızla kulağınıza ulaşıyor. Ve o ana kadar sadece birer fiziksel hareket olan titreşimler, kulağınızda gerçekleşen inanılmaz derecedeki karmaşık işlemler sayesinde "ses"e dönüşüyor. Ayrıca bu olaylar, saniyenin binde birinden daha hızlı bir şekilde yaşanıyor....

Duyuma işlemi, az önce de belirttiğimiz gibi havada yayılan titreşimlerle başlar. Titreşimler kulak kepçesine ulaştığında, "duyma" dediğimiz işlem de başlamış olur.

19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde düşünen **Charles Darwin**, evrim teorisini ortaya atarken kulak kepçesini işe yaramayan ve bu nedenle de evrim süreci içinde körelmiş bir organ olarak tanımlamıştı. Oysa çağımızdaki bilimsel araştırmalar, kulak kepçesinin sesleri toplamaya ve yönlendirmeye yaradığını, kulak kepçesinin içindeki kıvrımların da sesi yönlendirmek için gerekli en

uygun akustik düzene sahip olduğunu göstermiştir. Kulak kepçesinin "konka" adı verilen kısmı bir tür megafon görevini yapar ve ses dalgalarını dış kulak yolunda yoğunlaştırır. Bu şekilde ses dalgalarının şiddeti yaklaşık 17 desibel artırılmaktadır.¹⁴

Kulak Zarındaki Hassasiyet

Böylece güçlendirilen ses, dış kulak yoluna girer. Dış kulak yolunda bulunduğu gibi düzenli olarak salgılanan bir kulak sıvısı vardır. Bu sıvının önemli bir özelliği, bakterileri ve böcekleri kulaktan uzak tutan bir tür zehire sahip olmasıdır. Yani kulağı koruyan özel bir sıvıdır bu. Ayrıca bu sıvının kulağın içine doğru değil, dışına doğru akması gerektiği de düşünülmüş ve dış kulağın yüzeyindeki hücreler, dış yöne doğru bir spiral oluşturacak şekilde dizilmişlerdir. Aksi halde, bu sıvı kulağımızı doldurur ve bizi sağır edebilirdi.

Dış kulak yolundan geçen ses titreşimleri, kulak zarına varırlar. Kulak zarı öylesine hassastır ki, molekül boyutundaki titreşimleri bile algılar. Bu sayede, gürültüsüz bir ortamda, sizden metrelerce uzakta fısıldayan bir insanı kolaylıkla duyabilirsiniz. Ya da iki parmağınızı birbirine yavaşça sürterek elde ettiğiniz titreşimi işitebilirsiniz.¹⁵

Ancak burada önemli bir sorun vardır. Bu denli küçük titreşimlere hassas olan kulak zarı, bir yandan da kendisini besleyen damarlardaki kan basıncının verdiği büyük titreşimlerle karşı karşıyadır. Kulak zarını besleyen kılcal damarlarda ilerleyen kan hücreleri, bir tünelin içinde yuvarlanan kayalara benzetilebilecek ölçüde ses titreşimleri meydana getirirler. Ama biz bu sesi hiç duymayız. Peki bu nasıl olur?

Bu, vücutta yaratılan olağanüstü bir sistem sayesinde olur. Kulak zarına kan damarlarından ulaşan parazit ses, sinir sistemi tarafından dışarıdan gelen diğer seslerden ayrıştırılır. Aynen bir müzik kaydındaki parazit ve hışırtıları temizleyen gelişmiş bilgisayarlar gibi, sinir sistemi de kan damarlarının kulak zarına yaptığı titreşimleri temizler. Bu sayede, tüm hayatımız boyunca kan damarlarımızın basıncından doğan sesleri dinlemekten kurtuluruz.

Orta Kulaktaki Mekanizma

Kulak zarı, kendisine ulaşan titreşimleri güçlendirerek orta kulak bölgesine ulaştırır. Burada örs, çekiç ve üzengi olarak bilinen ve birbiri ile çok hassas bir dengede temas eden üç küçük kemik vardır. Bu kemikler de zardan kendilerine ulaşan titreşimleri yükseltirler.

Ancak bu sistem bazen de aşırı yüksek sesleri düşürmeye yarar. Bu özellik, örs, çekiç ve üzengi kemiklerini kontrol eden, vücudun en küçük boyuttaki iki kası tarafından sağlanır. Bu kaslar, aşırı derecede yüksek seslerin iç kulağa

geçirilmeden önce hafifletilmesini sağlarlar. Bu sayede bizim için şok yaratacak derecede yüksek sesleri daha alçak düzeylerde duyarız.

Bu kaslar bizim kontrolümüz dışında, otomatik olarak devreye girerler. Öyle ki, biz uyurken yanibaşımızda yüksek sesli bir gürültü meydana geldiğinde bile, bu kaslar hemen kasılır ve iç kulağa giden titreşimin şiddetini düşürürler. Eğer böyle bir mekanizma olmasaydı, şiddetli sesler kolaylıkla iç kulağı zedeleyebilir ve sağırılığa neden olabilirdi. Ancak herşey çok iyi planlanmış ve kulak, hem en düşük sesleri duyabilecek hem de aşırı yüksek seslerden korunabilecek bir mekanizma ile yaratılmıştır.

Bu denli kusursuz bir tasarıma sahip olan orta kulağın önemli bir dengeyi korumaya ihtiyacı vardır. Bu denge, orta kulaktaki hava basıncı ile, kulak zarının öteki tarafındaki, yani atmosferdeki hava basıncının eşit olması zorunluluğudur. Ancak bu denge de düşünülmüş ve orta kulak ile dış dünya arasında hava alışverişi sağlayan bir "**havalandırma kanalı**" var edilmiştir. Bu kanal, orta kulaktan ağızımıza kadar uzanan ve içi boş bir boru olan östaki borusudur.

Titreşen Tüycükler ve Sesin Doğuşu

Bir noktaya dikkat edelim: Buraya kadar anlattıklarımızın tümü, dış ve orta kulakta meydana gelen titreşimlerden ibarettir. Titreşimler sürekli iletilmektedir, ama **hala ortada mekanik bir hareketten başka birşey yoktur**. Yani ses yoktur.

Bu mekanik hareketlerin sese dönüştürülmeye başlaması, iç kulak adı verilen bölgede olur. İç kulaktaki en önemli organ, içi sıvıyla kaplı olan spiral bir bölmedir. Sahip olduğu şekil nedeniyle "salyangoz" olarak adlandırılır.

Salyangozun içindeki sıvıya ulaşan titreşimler, bu sıvının içinde dalgalanmalar oluştururlar. Salyangozun iç duvarlarında ise, bu sıvının dalgalanmalarından etkilenen küçük tüycükler vardır. Bu tüycükler, sıvıdaki dalgalanmalara göre belli belirsiz şekilde hareketlenirler. Eğer güçlü bir ses gelirse, daha fazla sayıdaki tüycük, daha güçlü bir biçimde eğilir. Dış dünyadaki her ayrı ses frekansı, bu tüycükler üzerinde ayrı etkileşimler oluşturmaktadır.

Peki ama bu tüycüklerin hareketinin anlamı nedir?

Cevap çok ilginçtir: Bu tüycükler, aslında salyangozun iç duvarını çevreleyen yaklaşık 20 bin ayrı hücrenin tepesinde yer alan birer manivela'dırlar. Tüycükler bir titreşim algıladıklarında hareket ederler ve bu hareket, tüycüklerin altındaki hücrelerin kapılarını açar. Bu sayede hücrelere iyon girişi olur. Tüycükler ters yöne yattıklarında ise hücre kapıları bu kez kapanırlar. Bu sürekli hareket, hücrelerin kimyasal dengelerini de sürekli değiştirir ve onların elektrik uyarıları üretmelerini sağlar. Bu elektrik uyarıları, sinirler aracılığıyla beyne iletilir ve beyin de bunları yorumlayarak ses haline

getirir. Beynin bu yorumu nasıl yaptığı, bir et parçasından başka bir şey olmayan bu organın, kendisine ulaşan elektrik sinyallerini nasıl insan sesine, gökgürültüsüne ya da bir müzik eserine dönüştürdüğü, asla açıklanamayan bir sırdır.

Yapılan araştırmalar, tüycüğün bir atomun yarıçapı kadar bile hareket etmesinin hücredeki reaksiyonun başlaması için yeterli olabildiğini göstermiştir. Bu konuyu inceleyen uzmanlar tüycüğün bu hassaslığını tarif etmek için ilginç bir örnek verirler. Buna göre, tüycüğün ünlü Eyfel Kulesi boyutlarında olduğunu düşünürsek, ona bağlı hücredeki etki, bu kulenin tepesinin **sadece üç santimetre** oynaması durumunda bile başlayabilmektedir.¹⁶

Tüycüklerin bir saniyede ne kadar salındıkları sorusunun cevabı da çok ilginçtir. Bu, sesin frekansına göre değişir. Frekans yükseldikçe, tüycüklerin salınım sayısı inanılmaz rakamlara ulaşır. Örneğin 20 bin frekansta bir ses duyduğumuzda, tüycükler de saniyede 20 bin kez salınmış olurlar.

Kısacası, dinlediğimiz bir piyano sesi, gerçekte iç kulak salyangozumuzdaki tüycüklerin her notaya göre farklı hareket etmelerinden, bu farklı hareketlerin her seferinde tüycüklere bağlı hücrelerde farklı iyot dengeleri oluşturmalarından ve bu kimyasal işlemlerin elektrik sinyalleri üretmesinden ibarettir. Hücreler, bu inanılmaz işlemleri yaşamımız boyunca her saniye hiç yorulmadan, bozulmadan ve deforme olmadan yaparlar...

Buraya dek incelediğimiz tüm bilgiler, bizlere işitme organımız olan kulakların olağanüstü bir tasarıma sahip olduğunu göstermektedir. Kulağın, içiçe geçmiş onlarca karmaşık mekanizmanın uyum içinde çalışmasıyla işlev gören, kusursuz bir sistemi vardır. Modern bilim ve teknoloji ise, bu sistemi taklit etmek bir yana, çalışma prensiplerini tüm ayrıntılarıyla çözmeyi dahi başaramamıştır.

Elbette böylesine karmaşık bir tasarımın evrim teorisinin iddia ettiği gibi rastlantılarla ortaya çıkması imkansızdır. Her tasarım, kendisini var eden bir tasarımcının varlığını gösterir. Kulaktaki üstün tasarım ise, bu organı kusursuzca yaratmış olan Allah'ın varlığını ve doğaya olan hakimiyetini ispat etmektedir.

Bu gerçek karşısında insana düşen ise, kendisine böyle bir organı ve dolayısıyla işitme duyusunu vermiş olan Allah'a şükredici olmaktan başka bir şey değildir. Nitekim, Kuran'da insanlara şöyle seslenilir:

De ki: "Sizi inşa eden yaratan, size kulak, gözler ve gönüller veren Allah'tır. Ne az şükrediyorsunuz?" (Mülk Suresi, 23)

İnsanın İçindeki Ordu

Vücudunuzun derinliklerinde, her gün sizin hiç farkında olmadığınız bir savaş yaşanır. Savaşın bir tarafı, vücudunuza girip onu ele geçirmeyi hedefleyen bakteri ve virüsler, diğer tarafı ise vücudu bu düşmanlara karşı koruyan savunma hücreleridir.

Düşmanlar, hedefledikleri bölgeye girmek için saldırı vaziyetinde beklerler ve ilk fırsat bulduklarında hedef bölgeye doğru yönelirler. Ancak hedef bölgenin güçlü, düzenli ve disiplinli askerleri, düşmanlara kolay kolay geçit vermezler. Savaş alanına ilk önce düşmanları yutarak etkisiz kılan askerler (fagositler) gelir. Fakat kimi zaman savaşın boyutları bu askerlerin kabiliyetlerinin üstündedir. O zaman devreye başka askerler girer (makrofajlar). Onların devreye girmesi, hedef bölgede bir alarm durumunun oluşmasına sebep olur ve başka askerleri savaş meydanına çağırırlar (Yardımcı T hücreleri).

Bunlar bölge halkını çok iyi tanıyan askerlerdir. Hemen kendi ordularıyla düşmanı birbirinden ayırt ederler. Ve hiç vakit kaybetmeden silah yapımında görevli olan askerlere haber gönderirler (B hücreleri). Bu askerler de olağanüstü yeteneklere sahiptirler. Düşmanı hiç görmedikleri halde, onları etkisiz hale getirebilecek yapıdaki silahları üretebilmektedirler. Ayrıca ürettikleri silahları, kendi üzerlerinde taşıyarak gitmesi gereken yere kadar götürürler. Ancak bu yolculuk sırasında, hem kendilerine hem de kendi taraftarlarına zarar vermemek gibi zor bir görevi başarırlar. Daha sonra vurucu timler devreye girer (Öldürücü T hücreleri). Bunlar da üzerlerinde taşıdıkları zehirli maddeyi düşmanın en can alıcı yerine vererek, onlardan kurtulmayı başarırlar. Zaferin kazanılması durumunda savaş meydanına başka bir asker grubu gelir (Baskılayıcı T hücreleri) ve tüm savaşçılar karargahlarına gönderilir. Son olarak savaş meydanına gelen askerler (Bellek hücreleri) düşmana ait tüm bilgileri, aynı durumla tekrar karşılaşılmaması halinde kullanmak üzere hafızalarına alırlar.

Burada sözü edilen mükemmel ordu, insan bedenindeki savunma sistemidir. Anlatılanların hepsi, gözle görülmeyecek kadar küçük hücreler tarafından gerçekleştirilmektedir. (Daha detaylı bilgi için bakınız: Cavit Yalçın, *Düşünen İnsanlar İçin Göklerde ve Yerdeki Deliller*, 2.b., İstanbul: Vural Yayıncılık, Şubat 1997)

Acaba kaç kişi bedeninde böylesine düzenli, disiplinli ve mükemmel bir ordu taşıdığının farkındadır? Dört bir yanının, ciddi şekilde rahatsızlanmasına, hatta ölmesine sebep olabilecek mikroplarla çevrili olduğunun kaç bilincindedir? Gerçekten de solunan havada, içilen suda, yenilen yemekte, dokunulan her yerde insan için oldukça tehlikeli olabilecek mikroplar vardır. İnsanın kendisi tüm bunlardan habersizken, vücudundaki hücreler, onu belki de ölüme götürebilecek bir hastalığın pençesinden kurtarmak için var güçleriyle savaşırlar.

Savunma hücrelerinin hepsinin, vücut hücresi ile düşman hücrelerini birbirinden ayırt edebilecek kapasitede olmaları, B hücrelerinin görmedikleri düşmanı etkisiz kılabilecek bir silah hazırlayabilmeleri, onları kendi bünyelerine zarar vermeden, hiçbir vücut hücresine değdirmeden gereken yere kadar taşıyabilmeleri, sinyal alan hücrelerin hiç itiraz etmeden görevlerini tam olarak yapmaları, her birinin ne yapmaları gerektiğini bilebilmeleri, işleri bittiğinde tekrar sorun çıkarmadan yerlerine dönmeleri, bellek hücrelerinin hafızalarının bu denli güçlü olması, bu sisteme olağanüstü sıfatını kazandıran özelliklerden sadece birkaçıdır.

İşte bu sebeplerden dolayı savunma sisteminin, oluşum hikayesi şimdiye kadar hiçbir evrimci yazar tarafından yazılamamıştır.

Savunma sistemi olmayan ya da tam olarak faaliyetini yapamayan bir insanın hayatta kalması da oldukça güçtür. Çünkü bu durumda dış dünyadaki tüm mikrop ve virüslere karşı savunmasız hale gelir. Günümüzde böyle kimseler ancak özel bir çadırda, dışarıdaki hiçbir madde ile doğrudan temas etmeden belli bir süre yaşamlarını devam ettirebilmektedirler. Dolayısıyla ilkel ortamdaki bir insanın, savunma sistemi olmadan türünü sürdürmesi söz konusu bile olamaz. Bu durum da bizleri, savunma sistemi gibi son derece karmaşık bir sistemin ancak tek bir seferde, tüm elemanları ile birlikte yaratılmış olduğu gerçeğine götürmektedir.

Her Detayı Planlanmış Bir Sistem

Nefes almak, yemek yemek, yürümek vs. insanlar için çok doğal olaylardır. Ama insanların büyük bir kısmı bu hayati olayların nasıl meydana geldiğini düşünmez. Örneğin bir meyve yediğinizde, o meyvenin nasıl vücudunuza yararlı hale geleceğini düşünmezsiniz. Siz iyi bir besin alıyorum düşüncesindeyken vücudunuz, bu besini "iyi" hale çevirebilmek için hiç düşünemeyeceğiniz kadar detaylı işlemler yapar.

Bu detaylı işlemlerin yapıldığı sindirim sistemi bir yiyeceğin ağza alınmasıyla çalışmaya başlar. Sistemin hemen başında devreye giren tükürük, besinleri ıslatarak dişler tarafından öğütölmelerini ve yemek borusundan aşağı kaymalarını kolaylaştırır.

Yemek borusu, yiyeceklerin mideye ulaştırılmasında görev alır. Mideye gelindiğinde ise mükemmel bir denge ile karşılaşılır. Besinlerin midedeki sindirimi, bu organın içindeki hidroklorik asit tarafından gerçekleştirilir. Ancak bu asit o denli güçlüdür ki, yalnız besinleri değil, mide duvarlarını bile eritebilecek kapasiteye sahiptir. Fakat elbette, kusursuz sistem içinde böyle bir hataya müsaade edilmemiştir. Sindirim sırasında salgılanan "mukus" adlı bir salgı midenin tüm duvarlarını kaplar ve hidroklorik asidin parçalayıcı etkisine karşı mükemmel bir koruma sağlar. Böylece midenin kendi kendini yok etmesi engellenmiş olur.

Sindirim işleminin devamı da aynı derecede planlıdır. Besinlerin sindirim sistemi tarafından parçalanmış, işe yarayan kısımları, ince bağırsak çeperleri tarafından emilerek kana karışır. İnce bağırsağın iç yüzeyi "villus" adı verilen küçük kıvrımlarla kaplıdır. Villusların üzerindeki hücrelerin üst kısımlarında da "mikrovillus" denilen mikroskobik uzantılar bulunur. Bu uzantılar birer pompa gibi çalışarak besinleri emerler. Böylece bu pompaların emdikleri besinler, dolaşım sistemiyle vücudun her yanına ulaştırılırlar.

Burada dikkat edilmesi gereken, yukarıda çok basitçe özetlediğimiz sistemi evrimin hiçbir şekilde açıklayamadığıdır. Çünkü evrim, küçük yapısal değişikliklerin, basamak basamak üst üste eklenmesiyle, ilkel canlılardan bugünkü karmaşık organizmaların oluştuğunu savunur. Oysa açıkça görüldüğü gibi, midedeki sistemin basamak basamak oluşmasına imkan yoktur. Tek bir faktörün dahi eksik olması canlının sonunu getirir.

Midedeki sıvının besin geldiğinde parçalayıcı özellik kazanması, bir dizi kimyasal işlem sonucunda gerçekleşir. Sözde evrim süreci içinde, midesinde böylesine planlı kimyasal dönüşüm yapılamayan bir canlı düşünün. Midesindeki sıvı bir türlü parçalayıcı özellik kazanmayan canlı, yediklerini sindiremeyecek, midesinde sindirilmemiş bir yiyecek kütlesi olduğu halde, besinsizlikten ölecekti.

Ayrıca bu parçalayıcı asit salgılanırken, aynı anda mide duvarlarının mukus denen salgıyı üretmesi gerekir. Aksi takdirde midedeki asit mideyi parçalardı. Dolayısıyla hayatın devamı için midenin her iki sıvıyı da (asit ve mukus) aynı anda salgılaması gerekir. Bu da bize evrimcilerin dediği gibi aşama aşama tesadüfi bir oluşum değil, bir anda bütün sistemleriyle var olması gerektiğini göstermektedir.

Tüm bunlar, insan vücudunun birbiriyle mükemmel biçimde uyumlu küçük makinelerden oluşan dev bir fabrikaya benzediğini göstermektedir. Ve nasıl her fabrikanın bir tasarımcısı, mühendisi, planlayıcısı varsa, insan bedeninin de kusursuzca var eden, üstün güç sahibi bir Yaratıcı'sı vardır.

İskelet Sistemi

İskelet başlı başına bir mühendislik harikasıdır. Vücudun yapısal destek sistemidir. Aynı zamanda beyin, kalp, akciğer gibi hayati organların korumasını yapar, iç organlara destek olur. İnsan vücuduna, hiçbir yapay makina tarafından taklit edilemeyen üstün bir hareket kabiliyeti verir. Dahası kemik dokusu çoğu kimsenin zannettiği gibi cansız değildir. Kemik dokusu vücudun kalsiyum, fosfat ve bir çok önemli mineralinin bankasıdır. Vücudun ihtiyacına göre bu mineralleri depo eder veya daha önceden depo ettiklerini vücuda verir. Bütün bunların yanı sıra kırmızı kan hücrelerinin üretimi kemikler tarafından yapılır.

İskelet bütün olarak mükemmel bir işleve sahip olmasının yanında, iskeleti oluşturan kemikler de üstün bir yapıya sahiptirler. Vücudun taşınması

ve korunması gibi önemli bir görevi üstlenen kemikler, bu işi rahatlıkla yerine getirebilecek kapasitede ve sağlamlıkta yaratılmışlardır. Vücudun karşılaşacağı zor durumlar da hesaba katılmıştır. Örneğin; uyluk kemiği, dikey durumda bir ton ağırlığı kaldırabilecek kapasitededir. Nitekim atılan her adımda bu kemiğimize, vücut ağırlığımızın üç katı kadar bir yük binmektedir. Hatta sırkla yüksek atlama yapan bir atlet yere inerken kalça kemiğinin her santimetrekaresi 1400 kiloluk bir basınca maruz kalır. Peki kemik denen ve bir tek hücrenin bölünmesi sonucunda ortaya çıkan bu yapıyı, bu kadar kuvvetli kılan nedir? Sorunun cevabı kemiklerin eşsiz yaratılışında gizlidir.

Konuyu daha iyi anlamak için günümüz teknolojisinden bir örnek vermek yerinde olacaktır. Büyük ve yüksek yapıların inşasında kafes sistemleri kullanılır. Bu inşaat tekniğinde yapının taşıyıcı elemanları, yekpare yapıda değil, birbiri içine geçmiş, kafes şeklinde çubuklardan oluşur. Ancak bilgisayarların yapabileceği karmaşık hesaplar sayesinde, büyük köprüler ve endüstriyel yapılar çok daha dayanıklı ve daha ucuza inşa edilmektedirler.

İşte kemiklerin iç yapısı da, insanların binalarda ve köprülerde kullandığı bu kafes yapı sistemiyle benzer bir yapıdadır. Önemli bir farkla; kemik içindeki sistem, insanların geliştirdiğinden çok daha üstün ve karmaşıktır. Bu sayede kemikler, hem son derece sağlam, hem de rahatlıkla kullanılabilirler. Eğer aksi olsaydı, yani kemiklerin içi, dışı gibi sert ve tamamen dolu olsaydı, hem kemik ağırlığı insanın taşıyabileceğinin çok üzerinde olurdu, hem de kemiğin yapısı gevrek ve sert olup en küçük bir darbede çatlama ve kırılma yapardı.

Kemiklerimizin bu mükemmel tasarımı, bizim son derece rahat bir hayat sürmemizi, çok zor hareketleri kolaylıkla ve hiç acı duymadan yapabilmemizi sağlamaktadır. Kemiğin yapısının bir başka özelliği de vücudun gerekli bölgelerinde esnek bir yapıya sahip olmasıdır. Örneğin göğüs kafesi; kalp ve akciğer gibi hayati organları korurken, bir yandan da akciğerlere havanın dolmasını ve boşalmasını sağlayacak şekilde genişler ve büzülür.

Kemiklerin esneklikleri zamanla değişebilir. Örneğin kadınlarda leğen kuşağı kemikleri, hamileliğin son aylarına doğru gevşer ve birbirlerinden biraz ayrılırlar. Bu son derece önemli bir ayrıntıdır, çünkü bu gevşeme sayesinde bebeğin başı doğum sırasında ezilmeden dışarı çıkabilir.

Kemikteki mucizeler bunlarla da sınırlı kalmaz. Kemikler esneklikleri, dayanıklılıkları ve hafifliklerinin yanı sıra, kendilerini tamir etme özelliğine de sahiptirler. Bu da vücuttaki pek çok işlem gibi, milyonlarca hücrenin beraber çalışmasıyla gerçekleşir.

İskeletin hareket kabiliyeti de üzerinde durulması gereken önemli bir ayrıntıdır. Her adım atışımızda omurgamızı oluşturan omurlar birbiri üstünde hareket ederler. Bu sürekli hareket ve sürtünme, omurların aşınmasına

sebebiyet verecekken bu tehlikeyi önlemek için her bir omur arasına disk denen dayanıklı kıkırdaklar yerleştirilmiştir. Bu diskler amortisör görevi yaparlar. Dahası her adım atışta, vücut ağırlığından kaynaklanan bir tepki kuvveti yerden vücuda gelir. Bu kuvvet, omurganın sahip olduğu amortisörler ve "kuvvet dağıtıcı" kıvrımlı şekli sayesinde, vücuda zarar vermez. Eğer tepkiyi azaltan esneklik ve özel yapı olmasa, ortaya çıkan kuvvet direkt olarak kafatasına iletilirdi ve omurganın üst ucu, kafatası kemiklerini parçalayarak beynin içine girerdi.

Kemiklerin birbirlerine eklendikleri yerlerde de yaratılışın delilleri görülür. Eklemler bir ömür boyunca hareket ettikleri halde yağlanmaya ihtiyaç duymazlar. Biyologlar bunun nedenini araştırdılar: Eklemlerdeki sürtünme nasıl ortadan kalkıyordu?

Bilim adamları, olayın "tam bir yaratılış mucizesi" olarak nitelendirilebilecek bir sistemle çözüldüğünü gördüler: Eklemlerin sürtünme yüzeyleri, ince ve gözenekli bir kıkırdak tabakasıyla kaplanmıştır ve bu tabakaların altında ağdalı ve kaygan bir sıvı bulunur. Kemik, eklemin bir yerine baskıda bulunursa bu sıvı gözeneklerden dışarı fışkırır ve eklem yüzeyinin "yağ gibi" kaymasını sağlar.

Tüm bunlar insan bedeninin çok mükemmel bir tasarımın, daha doğrusu üstün bir yaratışın ürünü olduğunu göstermektedir. İnsan bu mükemmel tasarım sayesinde birbirinden çok farklı hareketleri büyük bir hız ve rahatlık içinde yerine getirir.

Herşeyin bu kadar mükemmel olmadığını mesela tüm bacağımızın tek bir uzun kemikten meydana geldiğini düşünün. Yürümek büyük bir sorun haline gelecek, son derece hantal ve hareketsiz bir bedenimiz olacaktı. Bir yere oturmak bile güçleşecek, bu tür hareketler sırasındaki zorlamalar nedeniyle bacak kemiği kolaylıkla kırılabilecekti. Oysa insanın iskeleti, vücudunun her hareketine kolaylıkla izin verecek bir yapıdadır.

İskeletin sahip olduğu tüm özellikleri Allah yaratmıştır ve halen de yaratmaktadır. Allah, yarattığı insanı bu gerçek üzerinde düşünmeye ise şöyle davet eder:

... Kemiklere de bir bak nasıl bir araya getiriyoruz, sonra da onlara et giydiriyoruz?... (Bakara Suresi, 259)

İnsana düşen, bu gerçeği düşünmek ve kendisini yaratmış olan Allah'ın gücünü takdir edip, O'na şükretmektir. Bunu yapmadığı takdirde ise büyük bir kayba uğrayacaktır. Kemikleri ilk kez yaratıp sonra da onlara et giydiren Allah, bunu bir kez daha yapmaya kadirdir. Bu gerçek Kuran'da şöyle ifade edilir:

İnsan, Bizim kendisini bir damla sudan yarattığımızı görmüyor mu? Şimdi o, apaçık bir düşman kesilmiştir. Kendi yaratılışını unutarak Bize bir örnek verdi; dedi ki: "Çürümüş-bozulmuşken, bu kemikleri kim diriltecekmiş?" De ki: "Onları, ilk defa yaratıp-inşa eden diriltecek. O, her yaratmayı bilir." (Yasin Suresi, 77-79)

Vücuttaki Koordinasyon

İnsan vücudunda, vücudun canlılığının devamlılığı için, bütün sistemler birarada, bağlantılı bir şekilde ve tam bir uyum içinde çalışır. Hergün yaptığımız çok küçük hareketler, mesela nefes almak, gülmek bile insan vücudundaki kusursuz koordinasyonun bir sonucudur.

İçimizde her an işleyen, akıl almaz karmaşıklıkta ve büyüklükte bir koordinasyon ağı vardır. Amaç canlılığı devam ettirmektir. Bu koordinasyon özellikle vücudun hareket sisteminde görülür. Çünkü en küçük hareket için bile iskelet sistemi, kaslar ve sinir sistemi mükemmel bir işbirliği içinde çalışmak zorundadır.

Vücuttaki koordinasyonun ilk şartı doğru bilgi teminidir. Ancak doğru bilgilerin elde edilmesiyle yeni değerlendirilmeler yapılabilir. Bunun için de son derece gelişmiş bir haber alma ağı mevcuttur.

Koordine edilmiş bir hareketi yapabilmek için, herşeyden önce o hareketle ilgili vücut organlarının konumlarının ve birbirleriyle ilişkilerinin bilinmesi gereklidir. Beyne bu bilgi gözlerden, iç kulaktaki denge mekanizmasından, kaslardan, eklemlerden ve deriden gelir. Her saniye milyarlarca bilgi işlenir, değerlendirilir ve bunlara göre yeni kararlar verilir. İnsanın ise kendi vücudunda gerçekleşen bu başdöndürücü hızdaki işlemlerden haberi bile yoktur. O yalnızca hareket eder, güler, konuşur, koşar, yemek yer, düşünür. Bu işlemlerin yapılması için hiçbir çabası olmaz. Örneğin basit bir gülümseme için bile on yedi kasın aynı anda çalışması gereklidir. Bu kaslardan birinin çalışmaması veya yanlış çalışması yüz ifadesini tamamen değiştirir. Yürüyebilmek için ise ayaklarda, bacaklarda, kalçada, kasıklarda ve sırtta elli dört ayrı kas uyum içinde çalışmalıdır. Kaslar ve eklemlerin içinde, vücudun o anki konumuna ait bilgileri veren milyarlarca küçük, mikroskobik algılayıcı vardır. Bu algılayıcılardan gelen mesajlar merkezi sinir sistemine ulaşır ve burada yapılan değerlendirmeye göre kaslara yeni emirler gönderilir.

Vücuttaki koordinasyonun mükemmelliği şu örnekle daha iyi anlaşılacaktır: Yalnızca elinizi havaya kaldırmanız için omuzunuzun bükülmesi, "biceps" ve "triceps" denilen ön ve arka kol kaslarınızın sırayla kasılıp gevşemeleri, dirseğiniz ve bileğiniz arasında bulunan kasların bileği döndürmeleri gerekir. Hareketin her aşamasında, bu kasların içindeki milyarlarca algılayıcı, her an kasların konumlarını merkeze bildirir. Merkezden de kaslara bir an sonra ne yapmaları gerektiği iletilir. Tabii ki insan bütün bunların farkına varmaz, yalnızca elini kaldırmak ister ve kaldırır.

Mesela vücudun dik durması için, bacak kaslarında, ayaklarda, sırtta, karında, göğüste, boyunda bulunan milyarlarca algılayıcıdan gelen bilgi değerlendirilir ve bu emirlerin hepsi her saniye kaslara iletilir.

Konuşmak için de özel bir çaba harcamayız. İstedğimiz sözcüklerin ağzımızdan dökülmeleri için, ses tellerinin hangi açıklıkta, ne kadar titreşmesi gerektiğini, ağzımızdaki, dilimizdeki, boğazımızdaki yüzlerce kastan hangilerini, hangi sıra ile kaç defa, ne oranda kasıp gevşeteceğimizi, ciğerlerimize kaç santimetre küp hava alıp, bu havayı hangi hız ve aralıklarla boşaltmamız gerektiğini oturup da hesaplamayız. İstesek de bunu yapamayız! Çünkü ağzımızdan çıkan tek bir kelimenin oluşumu, insanın solunum sisteminden sinir sistemine, kaslarından kemiklerine kadar uzanan pek çok yapının uyumlu çalışmasının bir sonucudur.

Bu koordinasyonda bir aksaklık olması durumunda neler olur? Gülümsemek isterken yüzümüzde başka bir ifade oluşabilir ya da konuşmak istediğimizde başaramayabiliriz, yürüyemeyebiliriz. Oysa ne zaman istersek güleriz, konuşuruz, yürüyebiliriz, hiçbir aksaklık olmaz. Çünkü burada anlatılan herşey "sonsuz kudret" gerektiren bir Yaratılış sonucunda gerçekleşir.

Bu nedenle insan, tüm hayatını ve varlığını, kendisini yaratan Allah'a borçlu olduğunu her zaman bilmelidir. İnsanın övünecek, böbürlenecek hiçbir şeyi yoktur. Sahip olduğu güç, sağlık ya da güzellik, kendisinin eseri değildir ve kendisine ebediyen verilmiş de değildir. Mutlaka yaşlanacak, mutlaka sağlığını ve güzelliğini yitirecektir. Kuran'da bu gerçeğe şöyle dikkat çekilmiştir:

Size verilen herşey, yalnızca dünya hayatının metayı ve süsüdür. Allah Katında olan ise, daha hayırlı ve daha sürekli. Yine de, akıllanmayacak mısınız? (Kasas Suresi, 60)

Eğer bunların çok daha üstününü, ebediyen, ahirette elde etmek istiyorsa; Allah'ın kendine verdiği nimete şükretmeli ve O'nun istediği biçimde hayatına yön vermelidir.

Bu örneklerde de görüldüğü gibi insan vücudundaki organların ve sistemlerin hepsi "mucizevi" özelliklere sahiptir. Bu özellikler incelendiğinde insan, varlığının ne denli ince hesaplara dayandığını ve yaratılışındaki mucizeleri görecektir ve Allah'ın sonsuz ilmini ve insan üzerindeki kusursuz sanatını bir kez daha kavrayacaktır.

Beyin

Beyin, her santimetre küpünde 10 milyon (10.000.000), tamamında ise 10 ila 15 milyar arası sinir hücresi içerir. Aynı zamanda sayısı sinir hücrelerinin bin katı kadar olan, yani ortalama 15 trilyon (15.000.000.000.000) sinir hücresi bağlantısına sahiptir. Sinir hücreleriyle bağlantılı olarak onları besleyen ve destekleyen hücrelerin (beyin bağ dokusu) sayısı ise 90 milyar (90.000.000.000) dolayındadır.

Sinirler yoluyla beyne taşınan mesajlar saatte 200 mil (320 km.) hızla yol alırlar. Yani beyin hücrelerinden vücuda ulaşan sinirlerimiz, beyinle vücut arasında giden bilgiler için adeta bir otoban görevi görür. Vücudunuzda an an meydana gelen bütün olaylar, mesela;

Şu an siz bu kitabı okurken gözlerinizi kullanmanız,
Sayfaları elinizin yardımıyla çevirmeniz,
Otururken arkanıza yaslanmanız,
Okuduğunuz şeyleri anlamanız,
Kalbinizin atması,
Nefes almanız,
Gözlerinizi kırpmmanız,
Saçlarınızın uzaması,
Kokuları algılamanız,
Kulağınızın etrafınızdaki sesleri duyması,

Kısacası kitap boyunca saysak bitiremeyeceğimiz her türlü işleviniz, her an beyne giden sinyaller ve beynin vücudun her yerine ayrı ayrı gönderdiği emirler yoluyla devam eder. (Sadece 1 dakika içinde beyinde 100.000 ile 1.000.000 arası kimyasal reaksiyon oluşabileceği bilinmektedir.)

Böylesine karmaşık ve mükemmel bir sistemin tesadüfen oluştuğunu öne sürmek akıl dışıdır. Beyni olmayan bir canlının, günün birinde bir tesadüf sonucu yarı işleyen bir beyne sahip olması, ardından da bu yarı işleyen beynin yukarıda saydığımız mucizevi işlemleri başarabilecek bir gelişime ulaşması elbette mümkün değildir.

Beynin sahip olduğu tüm olağanüstü yetenekleri yaratıp kontrol altında tutan yegane güç Allah'ın gücüdür. Allah, insan denen varlığı mükemmel mekanizmalarla donatmıştır ve her an kontrolü altında yaşamını sürdürmesine olanak sağlamaktadır.

HAYVANLAR VE BİTKİLER

Dünyada var olan milyonlarca bitki ve hayvan çeşidi, Yaratan'ın varlığını ve gücünü ispatlayan birer delil olarak karşımıza çıkar.

Burada sadece kısıtlı birkaç örneğini vereceğimiz bu canlıların aslında her biri ayrı ayrı incelenmeye değer niteliktedir. Hepsinin farklı bir vücut sistemi, değişik savunma taktikleri, apayrı beslenme şekilleri, ilgi çekici üreme metodları vardır. Kuşkusuz tüm canlıları bu özellikleriyle, tek bir kitapta anlatmak mümkün değildir. Böyle bir şey yapabilmek için ciltler dolusu ansiklopedi yazmak gerekir.

Ancak burada vereceğimiz sayılı birkaç örnek dahi dünya üzerindeki yaşamı tesadüfle, rastlantıyla açıklamanın mümkün olmadığını kanıtlayacaktır.

Tırtıldan Kelebeğe

Sizin 450-500 kadar yumurtanız olsa ve bunları dışarıda muhafaza etmeniz gerekse ne yapardınız? Onların rüzgar gibi doğa şartlarının etkisiyle saçılıp dağılmalarını önleyecek bir tedbir almanız kuşkusuz ki en akılcı olandır. İşte dünyanın tek seferde en fazla yumurta yumurtlayan canlılarından biri olan ipek böcekleri (450-500), yumurtalarını muhafaza etmek için çok akılcı bir yöntemle başvururlar: Yumurtaları salgıladıkları yapışkan bir maddeyle (iplikle) birbirlerine bağlayarak, etrafa saçılıp, dağılmalarını engellerler.

Yumurtadan çıkan tırtıllar, ilk iş olarak kendilerine uygun bir dal bulur ve daha sonra da aynı iplikle oraya bağlanırlar. Ardından gelişebilmeleri için salgıladıkları bu iplikle kendilerine koza örmeye başlarlar. Hayata gözlerini yeni açmış bir tırtılın bu işlemi yapması, durup dinlenmeksizin 3-4 gün sürer. Bu süre içerisinde tırtıl, binlerce kez dönerek, ortalama 900-1500 m. uzunluğunda bir iplik çıkarır.¹⁷ Bu işlem bitince de hiç dinlenmeden yeni bir işe başlar ve güzel bir kelebek olmak üzere değişim geçirmeye başlar.

Ne anne ipek böceğinin yavrusunu muhafaza edebilmek için aldığı tedbir, ne de herşeyden habersiz, henüz hiçbir eğitime, bilgiye sahip olmayan küçücük bir tırtılın gösterdiği davranışlar evrimle izah edebilecek olaylar değildir. Herşeyden önce annenin, yumurtaları yapıştırmak için kullandığı ipliği üretebilmesi mucizevidir. Yumurtadan yeni çıkan bir tırtılın kendisi için gerekli ortamı tanıyıp ona uygun koza örmesi, ardından değişim geçirmeye başlaması ve bu değişimi problemsiz olarak geçirebilmesi ise insan aklının anlayış sınırlarını zorlamaktadır. Bu durumda her tırtılın dünyaya ne yapması gerektiğini bilir bir şekilde geldiğini rahatlıkla söyleyebiliriz ki bu da, tüm bunların **henüz dünyaya gelmeden "öğretilmiş"** olduğu anlamına gelecektir.

Bunu bir örnekle açıklayalım. Eğer yeni doğmuş bir bebeğin, doğumundan sadece birkaç saat sonra ayağa kalktığını, dahası kendisine bir yatak yapmak için malzeme (yorgan, yastık, minder vs.) topladığını ve bunları düzgün bir biçimde birleştirip bir yatak yapıp içine yattığını görürseniz, ne düşünürsünüz? Olayın şaşkınlığını üzerinizden attığınızda, varacağınız en mantıklı sonuç, bu bebeğin böyle bir işlemi yapması için henüz anne karnında olağanüstü bir yolla bir şekilde **"eğitilmiş"** olduğunu düşünmektir. Tırtılların durumu, bu örnekteki bebeklerden farksızdır.

Bu da bizi yine aynı sonuca ulaştırır: Bu canlılar, kendilerini yaratan Allah'ın belirlediği biçimde doğmakta, davranmakta ve yaşamaktadırlar. Kuran'da, **Allah'ın balarısına vahyettiğini ve ona bal yapmayı emrettiğini** haber verilerek, aslında canlılar dünyasındaki büyük sırrın bir örneğini

bildirilmiştir. (Nahl Suresi, 68-69) Bu sır, tüm canlıların Allah'ın iradesine boyun eğmiş olarak, O'nun belirlediği kaderi izledikleri sırrıdır. Arı bu nedenle bal yapar, ipek böceği bu nedenle ipek üretir.

Kanatlardaki Simetri

Resimlerde görülen kelebeklerin kanatlarına dikkatle baktığımızda kusursuz bir simetrinin hakim olduğunu görürüz. Bu tül görünümlü kanatlar, şekillerle, beneklerle ve renklerle süslenmiş olarak yaratılmış ve sonuçta her biri birer sanat harikası olan görüntüler meydana gelmiştir.

Bu kelebeklerin kanatlarına baktığınızda ne kadar karmaşık olursa olsun, her iki taraftaki desenin ve renklerin tıpatıp birbirleriyle aynı olduğunu fark edebilirsiniz. En ufak bir nokta dahi her iki kanatta birden yer alır, dolayısıyla ortaya kusursuz bir düzen ve simetri çıkar.

Aynı zamanda o incecik kanatlardaki bir renk, diğerine hiçbir şekilde karışmaz ve var olan renkler keskin çizgilerle birbirlerinden ayrılır. Oysa bu renkler üst üste dizilen pulcukların biraraya gelmesiyle oluşur. Elinizi dokunduğunuz an dağılıveren bu pulcuklar nasıl oluyor da sıralarını hiç şaşırmadan aynı deseni tutturanacak şekilde iki kanatta da dizilebiliyorlar? Tek bir pulun bile yer değiştirmesi kanatlardaki simetrinin bozulmasına ve estetiğin kaybolmasına neden olabilir.

Oysa yeryüzündeki hiçbir kelebeğin kanadında bir düzensizlik göremezsiniz. Sanki her biri bir ressamın elinden çıkmış gibi düzgün ve estetik görünümlüdür. Çünkü gerçekten de üstün bir Yaratıcı'nın -Allah'ın- eseridir.

En Uzun Boyunlu Hayvan: Zürafa

Zürafaların, oldukça hayret uyandıran özellikleri vardır. Bunlardan biri, o kadar uzun olan boyunlarının diğer tüm memeliler gibi sadece 7 omurga tarafından taşınabilmesidir. Hayret uyandıran bir diğer özellikleri de, vücutlarının uzun boyunlarının üzerinde yer alan beyinlerine kan ulaştırmada zorluk çekmemeleridir. Biraz düşünüldüğünde, o denli uzağa kanın pompalanmasının ne derece güç olduğu fark edilebilir. Ancak zürafalar bu konuda pek zorlanmazlar, çünkü kalpleri, kanı gerektiği kadar uzağa pompalayabilecek özelliklere sahiptir. Bu da, onların rahatça yaşamlarını devam ettirebilmelerine olanak sağlar.

Fakat bu sefer de bir başka güç durumla karşı karşıya kalırlar ki, o da su içtikleri andır. Zürafalar her su içmek için eğildiklerinde aslında kan basıncına dayanamayarak, beyin kanamasından ölmeleri gerekirdi. Fakat boyunlarındaki mükemmel sistem sayesinde bu risk tamamen ortadan kaldırılmıştır: Yere

eğildiklerinde **boyun damarlarında bulunan kapakçıklar kapanarak, beyne aşırı kan gitmesini engeller.**

Kuşkusuz, zürafalar bu özellikleri kendi ihtiyaçlarına göre planlayarak kazanmış olamazlar. Bu önemli özelliklerin zaman içinde yavaş yavaş işleyen bir evrim süreci ile oluştuğunu söylememiz de mümkün değildir. Zira bir zürafanın yaşamını sürdürebilmesi için, mutlaka beynine kanı ulaştıracak bir pompalama sistemine ve eğildiğinde ani kan basıncını engelleyecek kapak sistemine sahip olması zaruridir. Bunlardan biri olmasa veya tam çalışmasa, zürafanın yaşamını sürdürmesi imkansız hale gelecektir.

Tüm bunlardan anladığımız, zürafa türünün yaşaması için gereken tüm özelliklerle birarada dünyaya geldiğidir. Henüz var olmayan bir canlının kendi bedenine hakim olup, gereken özelliklere bilinçli bir şekilde sahip olması ise kuşkusuz imkansızdır. Bütün bunlar hiç tartışmasız zürafaları üstün güç sahibi olan Allah'ın yarattığını açıkça ispatlamaktadırlar.

Su Kaplumbağaları

Okyanuslarda yaşayan su kaplumbağaları üreme vakitleri geldiğinde, sahile akın ederler. Ancak bu, herhangi bir sahil değildir. Doğum yapmak üzere geldikleri sahilin, kendi doğdukları sahil olması gerekmektedir.¹⁸ Bunun için zaman zaman, 800 kilometrelik bir yol katetmek zorunda kalırlar. Ama bu uzun ve zorlu yolculuk durumu değiştirmez, her ne olursa olsun doğum yapmak için kendi doğdukları sahile ulaşırlar.

Doğar doğmaz, o mekandan uzaklaşmış bir canlının 20-25 yıl sonra aynı yeri tekrar bulabilmesi hiç kuşkusuz, izahı oldukça güç bir durumdur.¹⁹ Üstelik her yerin birbirine benzediği okyanus dibinde, yine birbirine benzeyen sahiller arasından, doğdukları yerin yönünü bulabilmeleri olağan dışıdır.

Sonuçta binlerce pusulasız yolcu, aynı vakitte aynı sahilde toplanırlar. Önceleri nedeninin tam olarak anlaşılmadığı bu ısrarlı buluşmanın ardında yatan sebepler insanları şaşırtmıştır. Kaplumbağalar, yavrularının deniz şartları içinde hayatta kalmalarının zor olacağını bildiklerinden yumurtalarını, sahilde kumların altına gömerler. Peki neden hepsi aynı vakitte, aynı sahile toplanırlar? Acaba aynı işlemi, ayrı ayrı zamanlarda, ayrı ayrı sahillerde yapsalar, yavrular hayatta kalmayı başaramazlar mıydı? Bu konuyu araştıranlar son derece ilginç bir durumla karşılaşmışlardır. Kumların altındaki binlerce yavru, başlarındaki sert yumru sayesinde yumurtayı kırdıktan sonra, zorlu birkaç engeli daha aşmak zorundadırlar. Ortalama 31 gr.'lık yavrular, üzerlerindeki toprak tabakasını tek başlarına kazamazlar, bunun için yumurtadan çıkan yavrular birbirlerine yardımcı olurlar. Sahildeki binlerce yavru aynı anda toprağı kazmaya başladıklarında birkaç gün içinde kumun yüzeyine çıkmayı başarırlar. Ancak yüzeye çıkmadan önce bir müddet durup, hep birlikte gece olmasını

beklerler. Çünkü gündüz, yırtıcı kuşlara yem olma ihtimalleri vardır. Ayrıca gündüz gün ışığından ısınan kumlarda sürünerek ilerlemek onlar için oldukça güç olacaktır. Gece olduğu vakit kazma işlemini tamamlayarak yüzeye çıkarlar. Karanlık olmasına rağmen denizin yönünü bulup, hızla oraya doğru yönelirler ve 20-25 yıl sonra tekrar dönmek üzere sahili terk ederler.

Yeni dünyaya gelmiş bu yavruların, yumurtadan çıktıklarında toprağı kazarak yukarı doğru ilerlemeleri ve belli bir müddet durmaları gerektiğini bilmeleri mümkün değildir. Henüz toprağın altındayken, gece mi, gündüz mü olduğunu, yırtıcı kuşların varlığını ve bunlara yem olabileceklerini, güneşten dolayı toprağın sıcak olduğunu ve bunun kendilerine zarar verebileceğini, hızla denize yönelmek zorunda olduklarını bilmeleri de elbette mümkün değildir.

Peki acaba bu bilinçli tavır nasıl ortaya çıkar?

Kuşkusuz tek cevap, bu yavruların bu tavrı göstermek üzere, "programlandıkları"dır. Yani onları var eden Yaratıcı, hayatlarını korumalarını sağlayacak bir içgüdüğü onlara ilham etmiştir.

Bombardıman Böceğı

Böcekler arasında üzerinde en çok araştırma yapılanlardan birisi bombardıman böceğıdir. Böceğı bu denli popüler yapan özelliğı ise, kendini düşmanlarına karşı kimyasal yöntemler kullanarak savunmasıdır.

Böcek tehlike anında kendisini savunmak için bünyesinde barındırdığı hidrojen peroksit ile hidrokinonu düşmanın üzerine doğru fıskırtır. Bu iki madde, böceğın vücudundaki iki ayrı salgı bezi tarafından salgılanır. Salgılanan maddeler, saklama odacıkları denilen iki ayrı özel bölmede biriktirilir. Bu iki bölme de, patlama odacığı denilen ikinci bir bölüme bağlanır. İki bölüm birbirinden bir çeşit kas ile ayrılır. Böcek tehdit edildiğini anladığında bu kası sıkar ve saklama odacıklarındaki iki madde, patlama odacığına geçer. Orada bulunan enzimlerin de vasıtasıyla yüksek miktarda ısı açığa çıkar ve bu bölümde bir buharlaşma olur. Açığa çıkan buhar ve oksijen gazı, bulunduğu bölümün duvarlarına baskı yapar ve aradaki kas ile bu kimyasal madde düşmana fırlatılır.²⁰

Bir böceğın böylesine kuvvetli ve kendisine zararı olabilecek kimyasal reaksiyon oluşturabilen bir sistemi içinde barındırabilmesi, kendisini ise bu sistemin zararından izole edebilmesi hala araştırmacılar açısından esrarını korumaktadır. Hiç kuşku yoktur ki bu sistemin varlığı ve işleyişi böceğı mal edilemeyecek kadar güçtür. Böylesi bir sistem ancak uzmanlar tarafından laboratuvarlarda gerçekleştirilebilirken, bombardıman böceğının bunu 2 cm.lik bedeninde nasıl yapabildiğı halen tartışılmaktadır.

Açık olan tek gerçek ise, bu böceğın evrim teorisini kesinlikle çürüten somut bir delil olduğudur. Çünkü bu kompleks kimyasal sistemin birbirini

izleyen tesadüfi değişimler sonucunda oluşması ve gelecek nesillere aktarılması mümkün değildir. **Eğer sistemin tek bir parçasında bir eksiklik, hatta bir "arıza" olsa bu, böceğin savunmasız kalarak ölmesi ya da kendi kendini havaya uçurması ile sonuçlanacaktır.** O halde tek açıklama, böceğin vücudundaki söz konusu kimyasal silahın, tüm parçalarıyla bir anda ve eksiksiz biçimde var olduğudur.

Termit Yuvaları

Hiç kimse bir termit kolonisinin toprak üzerine inşa ettiği yuvasını görünce şaşırmadan geçemez. Çünkü bir termit yuvası, boyu yaklaşık 5-6 metreye kadar varabilen bir mimari harikasıdır.

Bir termitin boyu ile inşa ettiği yuvanın boyunu birbiriyle kıyasladığınızda kendisinin yaklaşık 300 katı büyüklüğünde bir mimari projeyi başarıyla gerçekleştirdiğini görürsünüz. Fakat olayın daha da şaşırtıcı bir yönü vardır ki, o da termitlerin kör olmalarıdır.²¹

Kör termitlerin oluşturduğu bu devasa boyutlardaki yuvaları daha önce hiç görmemiş biri, bunların muhtemelen kum yığınlarının üst üste yığılması ile oluştuğunu düşünür. Ne var ki bir termit yuvası insan aklının almakta zorlanacağı kadar mükemmel bir tasarım olarak karşımıza çıkar. Öyle ki, termit yuvasının içinde içiçe geçmiş tüneller, geçitler, havalandırma sistemleri, özel mantar üretme bahçeleri ve güvenlik çıkışları vardır.

Görmeyen binlerce insanı bir araya getirseniz, her türlü teknik aleti de ellerine verseniz asla, bir termit kolonisinin yaptığı gibi yuvaya benzer bir yapıyı inşa etmelerini sağlayamazsınız. O halde düşünün;

- 1-2 cm boyundaki bir termit, bu kadar ince bir dizayn yapabilecek mimarlık ve mühendislik bilgilerini nasıl öğrenmiş olabilir?

- Göremeyen binlerce termit, bu sanat harikası yapıyı oluşturabilmek için uyum içinde çalışmayı nasıl başarmışlardır?

- İnşasına başlanan bir termit yuvasını başlangıç aşamasında ortadan ikiye ayırırsanız ve daha sonra birleştirirseniz, tüm geçitlerin, kanalların ve yolların birbirini tuttuğunu görürsünüz. Bu mucizevi olay nasıl açıklanabilir?

Buradan çıkan sonuç şudur; Allah, yarattığı canlıları benzersiz ve örneksiz yaratmıştır ve tek bir termit yuvası dahi insanın Allah'ı kavraması ve herşeyi yaratanın Allah olduğuna inanması için yeterlidir.

Ağaçkakan

Bilindiği gibi ağaçkakanlar, yuvalarını gagalarıyla vurarak oluşturdukları ağaç kovuklarında yaparlar. Bu, pek çok insan için alışlagelmiş bir bilgi olabilir. Ancak çoğu kimsenin düşünmediği nokta, bu hayvanların kafalarıyla bu denli sert vuruşlar yapmalarına rağmen nasıl beyin kanaması geçirmediğidir.

Çünkü ağaçkakanın yaptığı iş, bir insanın bir duvara çivi çakmak için kafasını kullanmasına benzer. İnsan böyle bir şeyi yapmaya kalksa kuşkusuz önce beyin sarsıntısı sonra da beyin kanaması geçirecektir. Oysa bir ağaçkakan sert bir ağacı 2.10 saniyeden 2.69 saniyeye kadar 38-43 darbe ile gagalayabilir ve hayvana hiçbir şey olmaz.²²

Hiçbir şey olmaz, çünkü ağaçkakanların kafa yapıları bu işe elverişli şekilde yaratılmıştır. Ağaçkakanın **kafatası, darbe şiddetini azaltıcı ve emici bir "süspansiyon" sistemine sahiptir.** Gagaya ve çene eklemine eklenmiş bazı kafatası kasları ve alnı o kadar güçlü bir yapıdadır ki, bu özellikler gagalama esnasında çekim gücü ve basınç sayesinde şiddetli vuruşları zamanında hafifletebilirler.²³

Hesap ve tasarım bununla da bitmez. Barınmak için özellikle çamları tercih eden ağaçkakanlar, bir ağacı delmeye başlamadan önce ilk iş olarak, o ağacın yaşına bakar ve 100 yaşını geçmiş olanları tercih ederler. Çünkü 100 yaşını geçmiş olan çam ağaçları, gövdelerini saran sert ve kalın kabuklarının yumuşamasını sağlayan bir hastalığa yakalanırlar. Sizin belki de ilk defa duyduğunuz, bilimin son yıllarda keşfettiği bu bilgiyi ağaçkakanlar yüzyıllardır bilmektedirler.

Ağaçkakanların çam ağaçlarını tercih etmelerindeki sebep yalnızca bu değildir. Ağaçkakanlar yuvalarının kenarlarına çukurlar kazarlar. Başlangıçta fonksiyonu anlaşılmayan bu çukurların, daha sonra çok büyük bir tehlikeden onları koruduğu ortaya çıkarılmıştır. Zamanla çam ağaçlarından akan yapışkan reçine bu çukurları doldurur ve böylece ağaçkakanların yuvalarının çevresi, en büyük düşmanları olan yılanlardan korunabilecekleri şekilde bir göletle çevrilmiş olur.

Ağaçkakanlar'ın diğer bir özellikleri de, dillerinin ağaçlardaki karınca deliklerine girebilecek kadar ince, orada yaşayan karıncaları toplayabilecek gibi yapışkanlı olmasıdır. Ayrıca dillerinin, karıncaların vücutlarındaki asitin, kendilerine zarar vermesini önleyebilecek yapıda olması da yaratılışlarındaki mükemmelliğin bir diğer göstergesidir.²⁴

Her paragrafta farklı bir özelliğine değindiğimiz ağaçkakanlar, tüm ayrıntılı özellikleriyle "yaratılmış" olduklarını kanıtlamaktadırlar. Zira ağaçkakanlar evrim teorisinin iddia ettiği gibi tesadüflerle gelişmiş olsalardı, bu denli olağanüstü uygunluktaki özelliklere kavuşmadan ölürlerdi ve soyları tükenmiş olurdu. Oysa Allah tarafından, yaşayacakları hayata uygun özel bir "tasarım"la yaratıldıkları için, ihtiyaç duyacakları tüm özelliklere sahip olarak hayata başlamışlardır.

Kamufraj

Hayvanlardaki savunma taktiklerinden bir tanesi de kamuflajdır. Bazı hayvanlar, yaşadıkları ortama son derece uyumlu şekilde yaratılan vücut yapıları ile özel bir korunma altına alınmışlardır. Bu canlıların vücutları bulundukları ortamla o kadar uyumludur ki, resimlerine baktığımızda bazılarının bir bitkiye mi yoksa bir hayvana mı ait olduğunu anlamak veya ortamda bulunan hayvanı ayırtedebilmek neredeyse imkansızdır.

İlerleyen sayfalarda görüleceği gibi, bir böceğin inanılmaz derecede yaprağa benzemesi düşmanlarının onu farketmesini önler. Elbette bu küçük hayvan, korunmak amacıyla kendi vücudunu yaprağa benzetmiş değildir. Hatta yaprağa benzediği için korunduğunun belki farkında bile değildir. Ancak kamuflaj o kadar ustacadır ki, özel biçimde planlanıp 'yaratılmış' bir savunma taktiği olduğu açıkça görülmektedir.

Sahte Gözler

Hayvanlar aleminde bir insanın hiç aklına gelmeyecek kadar ilginç savunma yöntemleri vardır. Bu yöntemlerden bir tanesi sahte gözlerdir. Çeşitli kelebek, tırtıl ve balık cinsleri bu sahte gözler sayesinde düşmanlarını "tehlikeli" olduklarına ikna ederler.

Resimlerde görülen kelebekler, tehlikede olduklarını hissettikleri an kanatlarını açar ve her iki kanatlarında da düşmanlarını oldukça ürkütecek bir çift göz ortaya çıkar. Bu kelebeklerden birini yemek için gelen kuş ise, aniden karşılaştığı bu gözlerden dolayı çok şaşırarak geri kaçır.

Düşünelim: **Son derece inandırıcı olan bu göz şekilleri, birer tesadüfün eseri olabilir mi?** Dahası bu kelebek kanatlarını açınca ortaya bir çift ürkütücü gözün çıkacağını ve bu görüntünün düşmanını korkutacağını nereden bilmektedir? Kelebek, kanatlarındaki bu deseni görmüş, sonra bu desenin ürkütücü olduğuna ve bir tehlike anında kullanabileceğine karar vermiş olabilir mi? Elbette bu kadar inandırıcı bir görüntü tesadüflerin değil, üstün bir yaratılışın ürünü olabilir. Ayrıca, elbette kelebeğin kendi kanatlarındaki desenlerden haberi olduğu ve bunu bir savunma taktiği olarak kendi kendine bulduğu düşünülemez. Açıktır ki kelebeği yaratan Allah, hem onun vücudunda böyle bir şekil var etmiş, hem de hayvana tehlike anında bu şekli kullanacak içgüdüğü ilham etmiştir.

Tohumdaki Sır

Binlerce farklı tür bitki arasından, herhangi bir portakal ağacını ele alalım. Ağaç, bilindiği gibi toprağa atılan bir tohumdan ortaya çıkar. Tohum küçücük (bir santimetre küp bile etmeyen) bir cisimdir; ama nasıl olur bilinmez, o tohumun içinden kısa süre içinde 4-5 metre uzunluğunda ve yüzlerce kilo ağırlığında dev bir ağaç oluşur. Tohumun kendisine oranla bu dev boyuttaki ağacı yaparken kullanabileceği tek malzeme ise içine gömülü olduğu topraktır.

Peki ama **tohum ağaç üretmeyi nereden bilir?** Nasıl olur da toprağın içindeki malzemeleri ayrıştırıp ihtiyaç duyduklarını alır ve bir ağaç oluşturmak için bunları kullanmayı "akledebilir"? Ürettiği ağacın nasıl bir şekle ve yapıya sahip olması gerektiğini nasıl tahmin edebilir? Bu son soru özellikle önemlidir. Tohumdan herhangi bir tahta parçası çıkmamaktadır çünkü. Tohum, içinde damarlar bulunan, topraktaki maddeleri özümsemek için gereken köklere sahip ve üst kısmı da dallara ayrılan son derece iyi tasarlanmış bir canlı madde üretmektedir. İnsan bile iyi bir ağaç resmi çizmek gerektiğinde zorlanır; ağacın köklerindeki ve dallarındaki ayrıntıları çizmek zor bir iştir çünkü. Oysa tohum, çizmek şöyle dursun, son derece kompleks bir cisim olan ağacı topraktaki malzemeleri kullanarak sıfırdan üretmektedir.

Bu durumda tohumun son derece akıllı, hatta bizden de akıllı bir varlık olduğu sonucuna varırız. Daha doğrusu, tohumun içinde son derece etkileyici bir aklın gizli olduğunu anlarız. Peki bu akıl ve ağacın oluşması için gerekli bilgi tohuma nereden, nasıl gelmiştir? Nasıl olur da küçücük bir tohum, bir bilgisayar diski gibi bir bilgiyi depolayabilir? Bilgisayar diskleri akıl ve bilgi sahibi insanlar tarafından üretilirler, sahip oldukları bilgiler de yine insanlar tarafından hazırlanıp içlerine yerleştirilir. Tohum da böyledir; Allah tarafından, ağaç yapabilecek yeteneğe sahip olarak yaratılmış, programlanmıştır. Toprağa atılan her tohum, Allah'ın ilmi ile kuşatılmıştır; O'nun ilmi ile büyür. Bir ayette bu gerçek şöyle haber verilir:

Gaybın anahtarları O'nun Katındadır, O'ndan başka hiç kimse gaybı bilmez. Karada ve denizde olanların tümünü O bilir, O, bilmeksizin bir yaprak dahi düşmez; yerin karanlıklarındaki bir tane, yaş ve kuru dışta olmamak üzere hepsi (ve herşey) apaçık bir kitaptadır. (Enam Suresi, 59)

Tohumu yaratan da, toprağın içine düştüğünde onu yarıp içinden yeni bir bitkiyi çıkaran da Allah'tır. Bir diğer ayette bu konu ile ilgili şöyle denir:

Taneyi ve çekirdeği yaran şüphesiz Allah'tır. O, diriye ölüden çıkarır, ölüyü de diriden çıkarır. İşte Allah budur. Öyleyse nasıl oluyor da çevriliyorsunuz? (Enam Suresi, 95)

İlkokullarda hemen her öğrenciye yaptırılan ünlü bir "deney" vardır: Çocuk, bir tabağın içine pamuk doldurur, bu pamukları ıslatır ve aralarına da birkaç tane kuru fasulye ya da nohut tanesi atar. Birkaç gün geçer ve pamuğun içindeki tohumların filizlenmeye başladıklarını görür. Bu aslında son derece şaşırtıcı bir şeydir ve çoğu çocuk da bu olayı gördüklerinde şaşırır. Çünkü pamuğun içine konulan nohutlar ya da fasulyeler, aylardır ya da yıllardır bir çuvalın içinde kuru kuru duran, hiçbir canlılık özelliği göstermeyen cisimlerdir. Ama uzun bir zamandır beklemekte olan bu sert cisimleri sulu pamuğun içine koyunca birden bire canlanmakta, ortaya taze, yemyeşil filizler çıkmaktadır. Çok açıktır ki, bu **tohumlar, uygun ortam bulduklarında filizlenmeleri için proglanmışlardır** ve ilk fırsatta kendilerine verilen bu görevi yerine getirirler. "Taneyi ve çekirdeği yaran şüphesiz Allah'tır" ayeti, bu harika olayın sırrını açıklamaktadır. Bir diğer ayette ise şöyle denir:

O, gökten su indirendir. Bununla herşeyin bitkisini bitirdik, ondan bir yeşillik çıkardık, ondan da birbiri üstüne bindirilmiş taneler türetiyoruz. Ve hurma ağacının tomurcuğundan da yere sarkmış salkımlar, -birbirine benzeyen ve benzemeyen- üzümlerden, zeytinden ve nardan bahçeler (kılıyoruz.) Meyvesine, ürün verdiğinde ve olgunluğa eriştiğinde bir bakıverin. Hiç şüphesiz inanacak bir topluluk için bunda gerçekten ayetler vardır. (Enam Suresi, 99)

Ayette bizlere, ürün verdiğinde ve olgunluğa eriştiğinde Allah'ın topraktan çıkardığı tohumların meyvelerine bakmamız emredilmektedir. Gerçekten de tohumun topraktan çıkması kadar, meyvenin oluşması da harika bir olaydır.

Topraktan Lezzetin Çıkarılması

Tohumun içindeki bilginin, oluşturacağı ağacın şekil ve yapısını içerdiğini söylemiştik. Bundan daha da ilginç olan, tohumun ağacın üreteceği meyvenin bilgilerine de sahip oluşudur. Meyve ise başlı başına bir mucizedir.

Meyvenin en can alıcı özelliği, insanın damağı ve sağlığına tam tamına uyuyor oluşudur. **Her meyve kendine has bir lezzete ve kokuya sahiptir.** Ayrıca hepsinin renkleri de son derece estetik ve çekicidir. Bunun yanısıra her meyve mükemmel bir "ambalaj"la kaplanmış; mandalina, portakal, ya da muz, hepsi son derece güzel ve soyulması kolay ambalajlara sahiptirler.

Oysa hiçbir meyve böyle olmak zorunda değildir. Örneğin portakal son derece acı olabilirdi. Ya da bildiğimiz güzel tada sahip olurdu, ama çok kötü bir kokusu olabilirdi. Rengi de çamur rengi olabilirdi. Oysa her meyve olabilecek en güzel tad ve kokuya sahiptir. İşin daha da ilginç, sahip oldukları bu tad ve kokuları topraktan elde ettikleri maddelerle üretiyor olmalarıdır. Oysa toprak pek iyi kokmaz, tadı ise kötüdür. Ancak ağaç, bu çamur yığını içinden kendisine gerekli olan maddeleri özümsemekte, bunları kimyasal işlemlerden geçirerek mükemmel tad ve kokular üretmektedir.

Burada ikinci bir nokta daha vardır: Ağacın iyi koku ve tad ürettiğini söylüyoruz, ama aslında olay daha da karmaşıktır. Çünkü "iyi koku" veya "iyi tad" gibi kavramlar insana ait kavramlardır ve ağaç kendi başına bir tad ya da kokunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilemez. Bunu bilmesi için, insanın sahip olduğu estetik kavramlara sahip olması gerekmektedir. İnsanın neden lezzet aldığını, hangi tadı beğendiğini, nasıl bir dil yapısına sahip olduğunu öğrenmesi gerekir. Bunları öğrendikten sonra ise az önce söylediğimiz işi yapacak, yani çamurların içinden topladığı maddelerle mükemmel bir kimya olayı gerçekleştirecektir.

Ağacın inanılmaz yeteneği yalnızca koku, tad ya da renkle de sınırlı değildir. Bu tahta parçası, bir de insan vücudunun hangi vitaminlere ihtiyaç duyduğunu bilir ve onları ürettiği meyvenin içine koyar. Hatta bu vitamin takviyesinin mevsimlere göre ayarlandığını görürüz: Kış aylarında ürün veren; portakal, mandalina, greyfurt gibi meyve türleri, yaz meyvelerine göre çok daha fazla C vitamini içerirler. Amaç, kışın soğuğuna karşı insanın ihtiyacı olan C vitamini açığını kapatmaktır.

Şimdi tüm bunların üzerine düşünelim. Tüm bunlar nasıl ve neden olur? **Nasıl olur da bir nevi tahta parçası olan ağaç, iyi tad ve koku üretir?** Nasıl olur da insanın zevklerini, estetik kavramını, vitamin ihtiyaçlarını bilir ve buna göre bir ürün ortaya koyar?

Ağacın yaptıklarını yapay bir şekilde elde etmeye çalışırsak, oldukça uzun bir çaba içine girmemiz gerekir. Bir kere, ağacın ürettiği tadı üretmek mümkün değildir; dünyada topraktan meyve çıkaran bir makina henüz icad edilemedi. Elde edebileceğimiz tek şey kokudur. Gelişmiş bir laboratuvarda uzun işlemler sonucunda bir meyvenin kokusuna ulaşabiliriz. Nitekim parfümler bu şekilde elde edilir. Ancak parfümler de aslında tümüyle yapay değildirler; tüm parfümler çeşitli güzel kokulu bitkilerin özlerinden yararlanılarak yapılır. Kısacası, insanoğlu, elindeki tüm akıl ve teknolojiye karşın, bitkilerin ya da ağaçların sahip olduğu güzel koku üretme yeteneğine sahip değildir.

Dolayısıyla, bir meyve ağacında ya da herhangi bir bitkide, insanoğlunun ulaşamayacağı kadar yüksek bir akıl, bilgi ve teknoloji vardır. Bu şaşırtıcı durumun ise tek bir açıklaması vardır: Ağaç, mükemmel ve üstün bir akıl,

sonsuz bilgi ve yeteneğe sahip bir Yaratıcı tarafından özel olarak tasarlanmıştır. Amacı insanlara meyve sunmaktır ve bu zor işi tarihin başından bu yana büyük bir başarı ile yerine getirmektedir. Kötü bir tadı olan, kahverengi toprağın içinden dünyanın en lezzetli ve güzel kokulu yiyeceklerini çıkarır. Çünkü Allah, onu o iş için yaratmıştır. Kuran'da bu konuda şöyle buyrulmaktadır:

Ölü toprak kendileri için bir ayettir; Biz onu dirilttik, ondan taneler çıkarttık, böylelikle ondan yemektirler. Biz, orada hurmalıklardan ve üzüm-bağlarından bahçeler kıldık ve içlerinde pınarlar fışkırttık. Onun ürünlerinden ve kendi ellerinin yaptıklarından yemeleri için. Yine de şükretmiyorlar mı? (Yasin Suresi, 33-35)

Bir başka ayette ise şöyle denir:

Ve gökten mübarek (bereket ve rahmet yüklü) su indirdik; böylece onunla bahçeler ve biçilecek taneler bitirdik. Ve birbiri üstüne dizilmiş tomurcuk yüklü yüksek hurma ağaçları da. Kullara rızık olmak üzere. Ve onunla (o suyla) ölü bir şehri dirilttik. İşte (ölümden sonra) diriliş de böyledir. (Kaf Suresi, 9-11)

Bilindiği gibi, inkarcılar doğadaki tüm canlıları evrim teorisi ile açıklamaya çalışırlar. Bir evrimciye nasıl olup da ağaçların böylesine bir akla ve yeteneğe sahip olduklarını, neden insanlar için besin ürettiklerini sorarsanız, size yalnızca "tesadüfen böyle olmuş" cevabını verecektir. Oysa tesadüf bir safsatadan başka bir şey değildir. Hiçbir tesadüf insanın lezzet kavramını bilemez, hiçbir tesadüf insanın hoşuna giden kokuları üretemez. Hiçbir tesadüf insan vücuduna mevsimlere uygun vitamin vermeyi ayarlayamaz.

Tesadüfler her zaman hata ve karmaşa doğurur. Bunu bir örnekle açıklayabiliriz. Tesadüfen güzel koku elde etmek için bir deney yaptığımızı düşünelim. Büyük bir kabın içine toprak dolduralım. Bu toprağa doğadaki çeşitli "malzeme"lerden eklemeler yapalım; hayvan dışkısı, bitki parçacıkları gibi. Bunun üzerine de çeşitli kimyasal karışımlar dökelim. Kabı kapatıp bekleyelim. Birkaç gün sonra kabı açtığınızda kesinlikle hayatınızda duyduğunuz en kötü kokulardan birisiyle karşılaşacaksınız. Bu deneyin ne kadar farklı versiyonlarını denerseniz deneyin, hep birbirinden kötü kokular elde edersiniz.

Güzellik, estetik ve temizlik kendiliğinden oluşmazlar. Ancak bir akıl sayesinde oluşurlar, özel olarak var edilmeleri gerekir.

Bu olayın şu yönünü de düşünebiliriz; eğer tüm besinler bizim tam istediğimiz gibi olsa, ancak sindirim sistemimiz "tesadüfen" oluşmuş olsaydı, yine büyük bir sıkıntı içinde yaşayacaktık. "Tesadüfen" oluşan bir dilin tad alma

özelliği olmayacaktı ve biz, en lezzetli yiyeceği yemekle tahta kemirmek arasında hiçbir fark hissedemeyecektik.

Tüm yediklerimiz ve onlardan lezzet almamızı sağlayan bedenimiz Allah tarafından özel bir yaratılışla yaratılmıştır. Allah'ın isimlerinden biri "Rezzak", yani rızık verendir ve hepsi ayrı birer mükemmellikte yaratılmış olan tüm rızıkları bize veren de O'dur. Buna karşı insanın ne yapması gerektiği Kuran'da şöyle belirtilir:

... Rabbinizin rızından yiye ve O'na şükredin... (Sebe Suresi, 15)

Nilüfer Çiçekleri

Toprağın üzerindeki küçük çiçekler tüm mükemmelliklerine rağmen insanlar tarafından çoğunlukla olağan karşılanmaktadırlar. İnsanların bu çiçeklerdeki yaratılış mucizelerini kavramalarını engelleyen ise, onları her gün, her yerde görebilmelerinin getirdiği bir alışkanlıktan başka birşey değildir. Dolayısıyla bambaşka bir yerde, bambaşka şartlarda yetişen ve bambaşka boyutlarda olan çiçekler, "alışkanlık gözlüğü" olmaksızın değerlendirileceklerinden, Allah'ın varlığının kavranabilmesine daha yardımcı olacaklardır.

Amazon nehrinin dibini kaplayan balçıkta yetişen Amazon nilüferleri, insanlardaki bu 'alışkanlık gözlüğü'nü kaldırabilecek niteliktedirler. Çünkü insanların alıştıkları, her gün şahit oldukları şekilde değil, çok farklı bir yaşam mücadelesi ile hayatlarını devam ettirirler.

Bu çiçekler, Amazon nehrinin dibindeki bataklığın içinde büyümeye başlarlar ve daha sonra nehrin yüzeyine doğru uzanırlar. Amaçları, yaşayabilmeleri için gerekli olan ışığa ulaşmaktır. Suyun yüzeyine çıktıklarında ise büyümeyi durdurur ve burada üstü dikenli yuvarlak tomurcuklar oluştururlar. Tomurcuklar birkaç saat gibi kısa bir sürede, boyu neredeyse iki metreye varan dev yapraklara dönüşürler. Ne kadar bol yaprakla nehrin üzerini kaparlarsa o kadar çok güneş ışığından yararlanabileceklerini "bilen" bu nilüferler, sonuçta güneş ışığından bol bol faydalanarak, fotosentez yapabilme imkanı bulurlar. Aksi takdirde ise nehrin dibindeki ışık yetersizliği sebebiyle yaşamlarını devam ettiremeyeceklerini "bilirler". Bir bitkinin böylesine 'akılcı' bir taktik izleyebilmesi ise elbette düşündürücüdür.

Ancak güneş ışığı, Amazon nilüferleri için herşey demek değildir. Aynı oranda oksijene de ihtiyaçları vardır ki, köklerinin bulunduğu çamurlu bölgede istedikleri oksijenin bulunmadığı açıktır. İşte bu sebeple nilüferler, köklerinden çıkan sapları yukarıya, yapraklarının bulunduğu su yüzeyine doğru uzatırlar. Kimi zaman boyu 11 metreye varabilen bu saplar, yapraklara bağlanırlar ve yaprakla kök arasında oksijen taşıyan bir kanal görevini görürler.²⁵

Acaba bir nehrin derinliklerinde yaşama yeni başlayan tomurcuk, ışığa ve oksijene ihtiyaç duyduğunu, noksanlığı durumunda yaşayamayacağını, ihtiyacı olan şeylerin suyun üzerinde mevcut olduğunu nereden bilmektedir? Yaşamaya yeni başlayan bir varlık, ne o suyun bir bitiş noktasının olduğundan, ne güneşin, ne de oksijenin varlığından haberdar olur.

Dolayısıyla evrimcilerin mantığıyla bakarsak, bu bitkilerin çoktan ortam şartlarına yenik düşüp, soylarının tükenmesi gerekirdi. Oysa nilüferler tüm mükemmellikleriyle bugün karşımızdalar.

Amazon nilüferlerinin inanılmaz yaşam mücadeleleri, suyun üzerindeki ışığa ve oksijene ulaştıktan sonra da devam eder. Dev yapraklarının sularla dolup batmaması için kenarlarını yukarıya doğru kıvrırlar.

Aldıkları tüm bu tedbirlerle yaşamlarını devam ettirebilirler, ancak soylarının devamlılığı için daha fazlasına ihtiyaç duyduklarının da farkındadırlar. Polenlerini başka bir nilüfere taşıyacak bir canlıya ihtiyaç duyarlar; onlar da kınkanatlı böceklerdir. Çünkü kınkanatlılar beyaz renge karşı özel bir zaafı yaratılmışlardır. Dolayısıyla da konmak için Amazon nehrinin onca cazip çiçeğinin yanında bembeyaz olan bu nilüferleri seçerler. Amazon nilüferleri de soylarının devamlılığını sağlayacak olan bu konukları geldiğinde, tüm yapraklarını kapatarak, kaçmamaları için onları hapseder ve onlara bol bol polen ikramında bulunurlar. Onları ertesi geceye kadar alıkoyduktan sonra serbest bırakırlar ve tekrar aynı polenleri kendi üzerlerine getirmemeleri için renklerini değiştirirler. Bembeyaz olan bu görkemli nilüferler artık pespembe olarak Amazon nehrini süslemeye başlarlar.

Hiç kuşku yoktur ki, arka arkaya gelen tüm bu kusursuz ve ince hesaplanmış planlar herşeyden habersiz bir tomurcuğun eseri değil, O'nu yaratan Allah'ın aklının eseridir. Burada özetle anlatılmaya çalışılan tüm bu detaylar, kainattaki her varlık gibi bitkilerin de ancak ve ancak bir Yaratıcı tarafından en uygun sistemlerle tasarlanarak yaratılmış olduğunu göstermektedir.

Rüzgar Tesadüfen Bir Uçak Oluşturabilir mi?

Ünlü fizikçi Sir Fred Hoyle'un hayatın başlangıcıyla ilgili çok çarpıcı bir benzetmesi vardır. Hoyle, "Akıllı Evren" (The Intelligent Universe) isimli kitabında canlılığın tesadüflerle doğduğunu iddia eden evrim teorisi hakkında şöyle bir yorum yapar:

Hayatın başlangıcına ait senaryoyu şöyle düşünebiliriz: Bir kasırganın, Boeing uçak fabrikasının yanında bulunan yedek parça deposundaki malzemeleri savurarak, kaza sonucu bir Boeing -747 uçağı oluşturması gibidir.²⁶

Fred Hoyle'un bu benzetmesi kuşkusuz son derece isabetlidir. Şu ana kadar gördüğümüz tüm örneklerden de anlaşıldığı gibi gerek hayatın varoluşu,

gerekse şu an içinde barındırdığı sistemlerin kusursuzluğu tüm bunları meydana getiren büyük bir kuvveti aramamıza sebep olmaktadır. Zira nasıl ki bir kasırğa tesadüfler sonucu bir uçağı meydana getiremiyorsa, evrenin -daha farklı isimler de takılsa- plansız olaylarla meydana gelmesi ve üstelik de son derece kompleks yapıları içinde barındırması mümkün olamaz. Dahası, evren bir uçakla karşılaştırma dahi yapılamayacak kadar sayısız detayla donatılmıştır.

Bu bölümde bahsedilen tüm bilgiler de karşımıza gerek yakın çevremizdeki gerekse uzayın derinliklerindeki kusursuz planlamanın delillerini çıkarmıştır. Asla reddedilemeyecek kadar açık olan bu delilleri akı ve vicdanıyla değerlendiren bir insanın varacağı tek sonuç ise şudur:

Evrende tesadüfe yer yoktur, tüm kainat içindeki detaylarla beraber YARATILMIŞTIR.

Ve bu kusursuz düzeni yaratan ALLAH sonsuz kudret ve ilim sahibidir.

BİLİM ADAMLARI ALLAH'IN DELİLLERİNİ TASDİK EDİYOR

Kitabın önceki sayfalarında incelediğimiz bilgiler, evrenin bilim yoluyla keşfedilen özelliklerinin Allah'ın varlığına işaret ettiklerini gösterdi. Bilim yoluyla vardığımız sonuç, evrenin bir Yaratıcısı olduğu ve bu Yaratıcı'nın çok üstün bir güç, akıl ve bilgiye sahip olduğudur. Bu Yaratıcı'yı tanımamızda bize din yol gösterir. Bu nedenle bilimin, dinin haber verdiği gerçekleri daha detaylı görmek ve incelemek için kullanacağımız bir yöntem olduğunu söylemek mümkündür. Oysa bugün bilim adına ortaya çıkan insanların bir bölümü çok farklı bir düşünceye sahiptirler. Onlara göre bilimsel bulgular Allah'ın yaratmasını göstermezler. Aksine bilimsel verilerden yola çıkarak Yaratıcı'nın varlığına ulaşamayacağını söyleyerek ateist bir bilim anlayışını geliştirmişlerdir. Dolayısıyla bilim ile dinin birbirleriyle çatışan iki bilgi kaynağı olduğunu iddia ederler.

Aslında bu ateist bilim anlayışı, insanlık tarihinde oldukça yenidir. Birkaç yüzyıl öncesine kadar bilim ile dinin çatıştığı hiçbir zaman düşünülmemiş, bilimin Allah'ın varlığını ispatlayan bir metod olduğu düşünölmüştü. Söz konusu ateist bilim anlayışının yeşermesi ise, 18. ve 19. yüzyıldaki materyalist ve pozitivist felsefelerin bilim dünyasına egemen olmasıyla gerçekleşti.

Özellikle 1859'da Charles Darwin'in evrim teorisini ileri sürmesi ile, materyalist dünya görüşüne sahip olan çevreler, dine karşı alternatif olarak gördükleri bu teoriyi ideolojik olarak savunmaya geçtiler. Zira evrim teorisi canlılığın bir Yaratıcı tarafından değil de tesadüfi oluştuğı iddiasındaydı.

Böylelikle evrim teorisine sarılarak dinin bilim ile çatıştığı ileri sürüldü. İngiliz araştırmacılar Michael Baigent, Richard Leigh ve Henry Lincoln, bu konuda şöyle derler:

Darwin'den bir buçuk yüzyıl önce, **bilim dinden ayrı değildi**; aksine onun bir parçasıydı ve nihai amacı da ona hizmet etmekte... Ama Darwin'in zamanındaki bilim, o zamana dek taşımakta olduğu bu anlamdan koparıldı ve kendisini dine karşı mutlak bir rakip ve alternatif bir anlam olarak tanımladı. Artık insanlık, bu ikisi arasında bir seçim yapmaya zorlanacaktı.²⁷

Din ile bilim arasındaki söz konusu ayrım, başta da belirttiğimiz gibi tamamen **ideolojik bir ayrım**dı. Materyalizme iman edercesine bağlanan bazı bilim adamları, evrenin bir yaratıcısı olmadığını ispatlamak için kendilerini şartlandırıdılar ve bu yönde çeşitli teoriler ürettiler. Evrim teorisi, bunların en ünlüsü ve en önemlisiydi. Aynı şekilde astronomi konusunda da "kararlı durum teorisi" ya da "kaos teorisi" gibi kuramlar geliştirildi. Ancak bilimin bizzat kendisi, önceki bölümlerde de incelediğimiz gibi, yaratılışı inkar eden bu kuramları birer birer çökertti.

Bugün bu kuramlara hala sadık kalarak inkarda direnen bilim adamları, kendilerini Allah'a inanmamak için şartlandırmış, dogmatik ve bağınaz kişilerdir. Ünlü İngiliz zoolog ve evrimci D. M. S. Watson, kendisinin ve diğer meslektaşlarının evrimi neden kabul ettiklerini açıklarken, bu dogmatizmi şöyle itiraf eder:

Evrin teorisinin yaygın kabul gören bir teori olmasının nedeni, bu teoriyi ispatlayacak yeterli delilin var olması değil, ancak diğer alternatifin yani doğaüstü yaratılışın tümüyle kabul edilemez olmasıdır.²⁸

Watson'ın "doğaüstü yaratılış" sözüyle kastettiği, Allah'ın yaratışdır. Söz konusu bilim adamı, görüldüğü gibi bunu "kabul edilemez" bulmaktadır. Neden? Bilim öyle söylediği için mi? Hayır, aksine bilim yaratılışın doğruluğunu ispatlamaktadır. Watson'ın bunu kabul edilemez saymasının tek nedeni, Allah'ın varlığını inkar etmek için kendisini şartlandırmış olmasıdır. Diğer tüm evrimciler de bu durumdadırlar.

Evrinciler ise bilime değil, materyalist felsefeye bağlıdırlar ve bilimi de bu felsefeye uydurabilmek için çarpıtmaktadırlar. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve açık sözlü bir evrimci olan Richard Lewontin, bu somut gerçeği şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizmle olan a priori bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz.

Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.²⁹

Öte yandan, bu dogmatik materyalist grubun karşısında, tarihte olduğu gibi bugün de Allah'ın varlığını tasdik eden, hatta bilimi Allah'ı tanımanın bir yolu olarak gören bilim adamları vardır. Özellikle ABD'de giderek gelişen "Creationism" (Yaratılış Gerçeğini Savunma) akımı, tüm canlıları üstün güç sahibi olan Rabbimiz Allah'ın yaratmış olduğunu bilimsel ispatlarla ortaya koymaktadır.

Bu ise bizlere bilim ve dinin birbirleriyle çelişen iki bilgi kaynağı olmadığını, aksine bilimin din tarafından verilen mutlak gerçekleri doğrulayan bir yöntem olduğunu gösterir. Din-bilim çatışması, belki sadece ilahi kaynakların içine hurafeler katmış olan bazı dinler için geçerli olabilir. Ancak Allah'ın saf vahyine dayanan İslam için geçerli olamaz. Kaldı ki İslam, bilimi özellikle teşvik etmekte ve evrenin araştırılmasını, Allah'ın yaratışının incelenmesinin bir yöntemi olduğunu haber vermektedir. Aşağıdaki Kuran ayetinde Allah buna işaret eder:

Üzerlerindeki göğe bakmıyorlar mı? Biz onu nasıl bina ettik ve nasıl süsledik? Onun hiçbir çatlağı yok. Yeri de nasıl döşeyip yaydık? Onda sarsılmaz dağlar bıraktık ve onda 'göz alıcı ve iç açıcı' her çiftten nice bitkiler bitirdik. Ve gökten mübarek su indirdik; böylece onunla bahçeler ve biçilecek taneler bitirdik. Ve birbiri üzerine dizilmiş tomurcuk yüklü yüksek hurma ağaçları da. (Kaf Suresi, 6-7, 9-10)

Yukarıdaki ayetlerde de görüldüğü gibi Kuran'da, daima insanları düşünmeye, akletmeye, içinde yaşadıkları dünya ile ilgili herşeyi araştırmaya teşvik edilir. Çünkü bilim, dini destekler, insanı cahillikten kurtarıp daha bilinçli düşünmeye sevkeder; kişinin düşünce dünyasını genişletip kainatta açıkça görülen Yaratıcı'nın izlerini kavramasına yardımcı olur. Yüzyılımızın en büyük dehası sayılan ve Allah'a inanan **Albert Einstein "Derin bir imana sahip olmayan gerçek bir bilim adamı düşünemiyorum.** Bu durum şöyle ifade edilebilir: **Dinsiz bir bilime inanmak imkansızdır"** diyerek bilimin dine olan desteğini dile getirmiştir.³⁰

Modern fiziğin kurucusu **Max Planck** ise şöyle demiştir:

Hangi alanda olursa olsun bilimle ciddi şekilde ilgilenen herkes, bilim mabedinin kapısındaki şu yazıyı okuyacaktır: "İman et." **İman, bilim adamının vazgeçemeyeceği bir özelliktir.**³¹

Kitapta buraya kadar ele alınan konular, evrenin ve canlıların var oluşlarının tesadüflerle açıklanamayacağını açıkça göstermiştir. Yaptıkları araştırmalarla bilim dünyasına yön veren pek çok bilim adamı da, bu büyük

gerçeği tasdik etmiştir ve halen de etmektedir. Zira insanlar evren hakkında ne kadar çok şey öğrenirlerse, ondaki kusursuz düzene olan hayranlıkları da o derece artmaktadır. Her yeni bulunan detay 'Yaratılış'ı inkar edilemez şekilde desteklemektedir.

21. yüzyıla girerken, modern fizikçilerin büyük bir çoğunluğu da, yaratılış gerçeğini kabul etmektedir. David Daryling şöyle der:

Zaman yoktu, uzay yoktu. Madde ve enerji yoktu. Hiçbir şey yoktu. En küçük bir nokta, bir boşluk bile yoktu. Bu yokluktan olağanüstü küçücük bir kıpırtı belirdi. Ufacık bir titreme. Hafif bir dalgalanma, belli belirsiz bir girdap. Bu kozmik kutunun kapağı açıldı ve altından **yaratılış mucizesinin** filizleri belirdi.³²

Bunların yanında, farklı pek çok bilim dalının kurucularının hemen hemen hepsinin Allah'a ve kutsal kitaplarına inanan kimseler oldukları bilinmektedir. Tarihteki en büyük fizikçiler arasında yer alan **Newton, Faraday, Kelvin ve Maxwell** söz konusu bilim adamlarına örnektirler.

Ünlü fizikçi Isaac Newton'un yaşadığı dönemde bilim adamları, dünya üzerindeki cisimlerin ve gezegenlerin hareketlerinin farklı kanunlarla açıklanabileceğine inanıyorlardı. Newton ise, dünya ve uzayın Yaratıcısının tek olduğunu, dolayısıyla aynı kanunlarla açıklanması gerektiğini savunuyordu. Bu önemli görüşünü de kitabında şöyle açıklıyordu:

Güneşin, gezegenlerin ve kuyruklu yıldızların bu mükemmel sistemi, ancak **güçlü ve akıllı bir varlığın kontrolü ve hakimiyeti** ile ilerleyebilir.³³

Görüldüğü gibi, Ortaçağ'dan beri fizik, matematik ve astronomi alanlarında araştırmalar yapan yüzlerce bilim adamı, kainatın tek bir Yaratıcı tarafından yaratıldığı fikrinde birleşmişler ve hep aynı noktaya dikkat çekmişlerdir. Fiziksel astronominin kurucusu ve inançlı bilim adamlarının parolası olan "Allah yarattığı herşeyde kendini gösterir" fikrini ortaya atan ilk bilim adamı olan **Johannes Keppler**, kitaplarından birinde Allah'a olan samimi inancını şöyle dile getirmiştir:

Bizler Allah'a muhtaç, aciz kullar olarak, kendi aklımıza göre Allah'ın aklının büyüklüğünü ve yüceliğini görmeli ve O'na teslim olmalıyız.³⁴

Termodinamiği kuran büyük fizikçi William Thompson (Lord Kelvin) ise, Allah'a inanan bir hristiyandı. Darwin'in evrim teorisine şiddetle karşı çıkmış ve bu teoriyi tamamen reddetmişti. Ölümünden kısa bir süre önce de, şöyle bir açıklama yapmıştı:

Hayatın kökenine baktığımızda, **bilim, kesin bir şekilde o Büyük Kudret'in varlığını onaylar**.³⁵

Oxford Üniversitesi fizik profesörlerinden Robert Mattheus, 1992'de yazmış olduğu ve DNA moleküllerinin Allah tarafından yaratıldığını anlattığı kitabında aynı gerçeği şöyle ifade ediyor:

Bütün bu işlemler, mükemmel bir harmoniyle tek bir hücreden canlı bir bebeğe; daha sonra küçük bir çocuğa, nihayet yetişkin bir insana kadar süregelir. Bütün bu olaylar, biyolojinin bütün safhalarında görüldüğü gibi ancak bir mucize ile açıklanabilir. Nasıl olur da böylesine mükemmel ve kompleks bir organizma, bu kadar basit ve küçük bir hücreden ortaya çıkabilir? Küçük bir (i) harfinin üstündeki noktadan da küçük bir hücreden, muhteşem bir İNSAN yaratılır? Bu, mucizeden başka birşey değildir.³⁶

Isı akışı üzerine sayısız çalışmalar yaparak ödüller alan ve "mekanik ısı denklemi"ni ve termodinamiğin birinci kanununu bulan James Joule bilim hakkındaki inancını şöyle ifade etmiştir:

Allah'ın isteklerini öğrendikten ve itaat ettikten sonra yapacağımız diğer şey O'nun aklını, gücünü ve iyiliğini yaptığı işlerden anlamaktır. Tabiat kanunlarını bilmek Allah'ı bilmektir.³⁷

Bilimsel metodun kurulmasında önemli rolü olan bilim adamlarından Francis Bacon'un sözleri de onun Allah inancının göstergesidir:

Hataya düşmemizi engellemek için üzerinde durulması gereken iki yol göstericimiz var; Birincisi Allah'ın vahyi olan Kutsal Kitap, ikincisi ise Allah'ın gücünü ifade eden yaratılmışlar.³⁸

Yapılmış olan her iş yapanın gücünü ve becerisini ortaya çıkarır; o zaman tüm bunlar Allah'ın işidir; yapan varlığın herşeyi yapabilecek güçte olduğunu ve aklını gösterir; dünya Allah'ın bir ürünüdür.³⁹

Kainatın bir Yaratıcı tarafından var edildiğini kabul eden ve hayatlarında bu yönleriyle tanınan bilim adamlarından bir kısmı da şunlardır:

Robert Boyle (modern kimyanın babası.)

İsa William Petty (istatistik ve modern ekonomi çalışmalarıyla tanınırdı.)

Michael Faraday (bütün zamanların en büyük fizikçilerinden biri.)

Gregory Mendel (genetiğin babası, genetik bilimindeki buluşlarıyla Darwinizm'i geçersiz kıldı.)

Louis Pasteur (bakteriyolojinin akla gelen en büyük ismi, Darwinizm'e karşı savaş açmıştı.)

John Dalton (atom kuramının babası.)

Blaise Pascal (en önemli matematikçilerden.)

John Ray (İngiliz doğa tarihinin en önemli ismi.)

Nicolaus Steno (yer katmanlarını inceleyen ünlü bir stratigraf.)

Carolus Linnaeus (biyolojik sınıflandırmanın babası.)

Georges Cuvier (karşılaştırmalı anatomi biliminin bulucusu.)

Matthew Maury (oşinografinin bulucusu.)

Thomas Anderson (organik kimya alanında çalışma yapan ilk kişilerden biri.)

Sir Charles Bell (beynin ve sinir sisteminin haritasını ilk defa çizen.),

Jean Henry Fabre (modern entomolojinin kurucusu.)

John Ambrose Fleming (modern elektiriğin kurucusu.)

James Clerk Maxwell (ışığın elektromanyetik teorisini formülize eden kişi.)

BİLİMSEL GERÇEKLER VE KURAN MUCİZESİ

Kutsal kitabımız Kuran-ı Kerim 14 asır evvel Allah tarafından yeryüzüne indirilmiştir. Kuran bir bilim kitabı değildir. Ancak içeriğinde birtakım bilimsel açıklamalar yer alır. Bu açıklamalar, hiçbir zaman modern bilimin bulgularıyla çelişmemiştir. Aksine, ancak 20. yy. teknolojiyle keşfedilen bazı gerçekler, 14 yüzyıl evvel Kuran tarafından bildirilmiştir. Bu da bize, Kuran'ın Allah'ın varlığını bildiren en önemli delillerden biri olduğunu, açıkça gösterir.

KURAN GÖZÜYLE EVRENE BAKIŞ

Evrenin Varoluşu

Kuran-ı Kerim'de evrenin ortaya çıkışı şöyle açıklanır:

O gökleri ve yeri bir örnek edinmeksizin yaratandır... (En'am Suresi, 101)

Kuran'da verilen bu bilgi, çağdaş bilimin bulgularıyla tam bir uyum içindedir. Bugün astrofiziğin ulaştığı kesin sonuç, tüm evrenin madde ve zaman boyutlarıyla birlikte, bir sıfır anında, büyük bir patlamayla var olduğudur. "Büyük Patlama", orijinal adıyla "Big Bang" teorisi, tüm evrenin yaklaşık 15 milyar yıl önce tek bir noktanın patlamasıyla yokluktan meydana geldiğini kanıtlamıştır. Büyük Patlama teorisi bugün evrenin varoluşu ve başlangıcı konusunda bütün bilim çevreleri tarafından ortak kabul gören yegane bilimsel açıklamadır.

Big Bang'den önce madde diye bir şey yoktur. Maddenin, enerjinin, hatta zamanın dahi bulunmadığı, tamamen metafizik olarak tanımlanabilecek bir **yokluk** ortamında madde, enerji ve zaman yaratılmıştır. Modern fiziğin ortaya koyduğu bu büyük gerçek, Kuran'da bize 1400 yıl önceden haber verilmektedir.

Astronomi biliminin henüz gelişmemiş olduğu bir dönemde, 14 asır önce indirilen Kuran-ı Kerim'de evrenin genişlediğinden şöyle bahsedilir:

Biz göğü 'büyük bir kudretle' bina ettik ve şüphesiz Biz (onu) genişleticiyiz. (Zariyat Suresi, 47)

Ayette geçen "gök" (sema) kelimesi Kuran'ın pek çok yerinde uzay ve evren anlamında kullanılır. Burada da bu anlamda kullanılmıştır. Yani Kuran'da, evrenin genişleyici olduğu bildirilmiştir. Türkçeye "Şüphesiz Biz genişleticiyiz

(genişleteniz/genişletmekte olanız)" olarak çevrilen Arapça "inna le musiune" ifadesindeki "musi'une" kelimesi, "genişletmek" anlamına gelen "evsea" fiilinden türemiştir. "Le" ön-eki de takip ettiği isim ya da sıfata vurgu ekleyerek "çok fazla" anlamı katmaktadır. Dolayısıyla bu ifade "Biz göğü veya evreni çok fazla genişletiyoruz" anlamı taşımaktadır.

Bilimin bugün varmış olduğu sonuç da Kuran'da bildirilenle aynıdır.Yüzyılımızın başlarına dek bilim dünyasında hakim olan tek görüş, "evrenin durağan bir yapıya sahip olduğu ve sonsuzdan beri süregeldiği" şeklindeydi. Ancak, günümüz teknolojisi sayesinde gerçekleştirilen araştırma, gözlem ve hesaplamalar evrenin bir başlangıcı olduğunu ve sürekli olarak **"genişlediğini"** ortaya koydu.

Rus fizikçi Alexander Friedmann ve Belçikalı evren bilimci Georges Lemaitre, bu yüzyılın başlarında evrenin **sürekli hareket halinde olduğunu ve genişlediğini** teorik olarak hesapladılar.

Bu gerçek, 1929 yılında gözlemsel olarak da ispatlandı. Amerikalı astronom Edwin Hubble kullandığı dev teleskopla gökyüzünü incelerken yıldızların ve galaksilerin sürekli olarak birbirlerinden uzaklaştıklarını keşfetti. Herşeyin sürekli olarak birbirinden uzaklaştığı bir evren ise, sürekli **"genişleyen"** bir evren anlamına gelmekteydi. Evrenin genişlemekte olduğu, ilerleyen yıllardaki gözlemlerle de kesinlik kazandı. Ancak bu gerçek, henüz hiçbir insan tarafından bilinmezken, Kuran'da asırlar önce açıklanmıştı. Çünkü Kuran, tüm evrenin yaratıcısı ve hakimi olan Allah'ın sözüdür.

"Göklerle Yer"in Birbirinden Ayrılması

Göklerin yaratılışı konusundan bahseden bir başka ayet ise şöyledir:

O inkar edenler görmüyorlar mı ki, (başlangıçta) göklerle yer, birbiriyle bitişik iken, Biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarattık. Yine de onlar inanmayacaklar mı? (Enbiya Suresi, 30)

Ayetin "birbiriyle bitişik" olarak tercüme edilen "ratk" kelimesi, Arapça sözlüklerde "birbiriyle içiçe, ayrılmaz durumda, kaynaşmış" anlamlarına gelir. Yani tam bir bütün oluşturan iki maddeyi tanımlamak için bu kelime kullanılır. Ayette geçen "ayırdık" ifadesi ise Arapça "fatk" fiilidir ki, bu fiil "ratk" halindeki bir nesneyi yarıp, parçalayıp dışarı çıkması anlamına gelir. Örneğin tohumun filizlenerek topraktan dışarı çıkması Arapça'da bu fiille ifade edilir.

Şimdi ayete tekrar bakalım. Ayette göklerle yerin birbiriyle bitişik yani "ratk" durumunda olduğu bir durumdan bahsediliyor. Ardından bu ikisi "fatk" fiili ile ayrılıyorlar. Yani biri diğerini yararak dışarı çıkıyor. Gerçekten de Big Bang'in ilk anını hatırladığımızda, tek bir noktanın evrenin tüm maddesini

içerdiğini görüyoruz. Yani herşey, hatta henüz yaratılmamış olan "gökler ve yer" bile bu noktanın içinde, "ratk" halindeler. Ardından bu nokta şiddetle patlıyor ve bu yolla maddeler "fatk" oluyorlar... Ayette geçen ifadeleri bilimsel bulgularla karşılaştırdığımızda tam bir uyum içinde olduklarını görüyoruz. 14 asır önce haber verilmiş olan bu bulguların bilimsel olarak ortaya konması ise ancak 20. yüzyılda mümkün olmuştur.

YÖRÜNGELER

Kuran'da Güneş ve Ay'dan bahsedilirken her birinin belli bir yörüngesi olduğu şöyle vurgulanır:

Geceyi, gündüzü, Güneş'i ve Ay'ı yaratan O'dur; her biri bir yörüngede yüzüp gitmektedirler. (Enbiya Suresi, 33)

Yukarıdaki ayette geçen "yüzme" kelimesi Arapçada "sabaha" olarak ifade edilir ve Güneş'in uzaydaki hareketini anlatmak üzere kullanılmaktadır. Bu kelime Güneş'in uzayda hareket ederken kontrolsüz olmadığı, eksenini üzerinde döndüğü ve dönerken bir rota izlediği manasındadır. Güneş'in sabit olmadığı belli bir yörüngede yol almakta olduğu, bir başka ayette de şöyle bildirilmektedir:

Güneş de, kendisi için (tespit edilmiş) olan bir karar yerine doğru akıp gitmektedir. Bu üstün ve güçlü olan, bilen (Allah'ın) takdiridir. (Yasin Suresi, 38)

Kuran'da bildirilen bu gerçekler, ancak çağımızdaki astronomik gözlemlerle anlaşılmıştır. Astronomi uzmanlarının hesaplarına göre Güneş, Solar Apex adı verilen bir yörünge boyunca Vega Yıldızı doğrultusunda saatte 720 bin km.'lik muazzam bir hızla hareket etmektedir. Bu, kabaca bir hesapla, Güneş'in günde 17 milyon 280 bin km. yol katettiğini gösterir. Güneş'le birlikte onun çekim sistemi içindeki tüm gezegenler ve uyduları da aynı mesafeyi katederler. Ayrıca, evrendeki tüm yıldızlar da buna benzer planlı bir harekete sahiptirler. Tüm evrenin bu şekilde yörüngelerle donatılmış olduğu, yine Kuran'da şöyle haber verilmiştir:

Özen içinde yollar ve yörüngelerle donatılmış' göğe andolsun. (Zariyat Suresi, 7)

Evrenin görebildiğimiz kısmında 100 milyardan fazla galaksi mevcuttur ve küçük galaksilerde yaklaşık bir milyar, büyük galaksilerde ise bir trilyondan fazla yıldız bulunur. Bu yıldızların pek çoğunun gezegenleri, bu gezegenlerin de

uyduları vardır. Tüm bu gök cisimleri çok ince hesaplarla saptanmış yörüngelere sahiptir. Ve milyonlarca yıldır her biri kendi yörüngesinde diğerleriyle kusursuz bir uyum ve düzen içinde akıp gitmektedir. Bunların dışında pek çok kuyruklu yıldız da kendisi için tespit edilmiş olan yörüngede yüzüp gider. Evrendeki yörüngeler sadece gök cisimlerine ait değildir. Galaksiler de şaşırtıcı hızlarla planlı ve hesaplı yörüngeler üzerinde hareket ederler. Bu hareketleri esnasında hiçbir gök cismi bir diğeriyle çarpışmaz, yolları kesişmez.

Elbette, Kuran'ın indirildiği dönemde insanlık, günümüzdeki gibi uzayı milyonlarca kilometre uzaklara dek gözlemleyecek teleskoplara, gelişmiş gözlem teknolojilerine, modern fizik ve astronomi bilgilerine sahip değildi. Dolayısıyla uzayın, ayette bildirildiği gibi, "özen içinde yollar ve yörüngelerle donatılmış" olduğunu, o dönemde bilimsel olarak tespit edebilmek imkansızdı. Ancak o çağda indirilmiş olan Kuran-ı Kerim'de bu gerçek bizlere açıkça haber verilmiştir; çünkü Kuran, Allah'ın sözüdür.

DÜNYA'NIN YUVARLAKLIĞI

Gökleri ve yeri hak olarak yarattı. Geceyi gündüzün üstüne sarıp örtüyor, gündüzü de gecenin üstüne sarıp örtüyor... (Zümer Suresi, 5)

Kuran'ın evreni tanıtan ayetlerinde kullanılan ifadeler oldukça dikkat çekicidir. Üstteki ayette "sarıp örter" olarak tercüme edilen Arapça kelime "yukevviru"dur. Bu kelimenin Türkçe karşılığı, "yuvarlak bir şeyin üzerine bir cisim sarmak"dır. (Örneğin Arapça sözlüklerde "başa sarık sarma" gibi yuvarlak cisimleri içeren fiiller için bu kelime kullanılır).

Ayette, gecenin ve gündüzün birbirlerinin üzerlerini sarıp-örtmeleri (tekvir etmeleri) konusunda verilen bilgi, aynı zamanda Dünya'nın biçimi konusunda kesin bir bilgi içermektedir. Ancak ve ancak Dünya'nın yuvarlak olması durumunda bu ayette ifade edilen fiil gerçekleşebilir. Yani 7. yüzyılda indirilen Kuran'da Dünya'nın yuvarlak olduğuna işaret edilmiştir. Unutmamak gerekir ki, o dönemdeki astronomi anlayışı Dünya'yı daha farklı algılıyordu. O dönemde Dünya'nın düz bir satıh olduğu düşünülüyordu ve tüm bilimsel hesap ve açıklamalar da buna göre yapılıyordu. Kuran ayetleri ise bize henüz bu yüzyılda öğrendiğimiz bilgileri vermektedir. Kuran Allah'ın sözü olduğu için evreni tarif ederken olabilecek en doğru kelimeler kullanılmıştır.

KORUNMUŞ TAVAN

Kuran'da Allah, gökyüzünün ilginç bir özelliğine şöyle dikkat çeker:

Gökyüzünü korunmuş bir tavan kıldık; onlar ise bunun ayetlerinden yüz çevirmektedirler. (Enbiya Suresi, 32)

Ayette belirtilen gökyüzünün bu özelliği, 20. yüzyıldaki bilimsel araştırmalarla kanıtlanmıştır.

Yerküremizi çepeçevre kuşatan atmosfer, canlılığın devamı için son derece hayati işlevleri yerine getirir. Dünyaya doğru yaklaşan irili ufaklı pek çok gök taşını eriterek yok eder ve bunların yeryüzüne düşerek canlılara büyük zararlar vermesini engeller.

Atmosfer, bunun yanı sıra, uzaydan gelen ve canlılar için zararlı olan ışınları da filtre eder. İşin ilginç olan yanı, atmosferin sadece zararsız orandaki ışınları, yani görünür ışık, kızıl ötesi ışınlar ve radyo dalgalarını geçirmesidir. Bunların tümü yaşam için gerekli ışınlardır. Örneğin atmosfer tarafından belirli oranda geçmesine izin verilen ultraviyole ışınları, bitkilerin fotosentez yapmaları ve dolayısıyla tüm canlıların hayatta kalmaları açısından büyük önem taşır. Güneş tarafından yayılan şiddetli ultraviyole ışınlarının büyük bölümü, atmosferin ozon tabakasında süzülür ve Dünya yüzeyine yaşam için gerekli olan az bir kısmı ulaşır.

Atmosferin koruyucu özelliği bunlarla da kalmaz. Dünya, uzayın ortalama eksi 270 derecelik dondurucu soğuşundan yine atmosfer sayesinde korunur.

Dünya'yı zararlı etkilerden koruyan, yalnızca atmosfer değildir. Atmosferin yanı sıra "Van Allen Kuşakları" denilen ve Dünya'nın manyetik alanından kaynaklanan bir tabaka da, gezegenimize gelen zararlı ışınlar karşı bir kalkan görevi görür. Güneş'ten ve diğer yıldızlardan sürekli olarak yayılan bu ışınlar, insanlar için öldürücü etkiye sahiptir. Özellikle Güneş'te sık sık meydana gelen ve "parlama" adı verilen enerji patlamaları, Van Allen Kuşakları olmasa, Dünya'daki tüm yaşamı yok edebilecek güçtedir.

Van Allen Kuşakları'nın yaşamımız açısından önemini Dr. Hugh Ross şöyle anlatmaktadır:

Dünya, Güneş Sistemi'ndeki gezegenler arasında en yüksek yoğunluğa sahiptir. Bu geniş nikel-demir çekirdeği büyük bir manyetik alandan sorumludur. Bu manyetik alan Van Allen radyasyon koruyucu tabakasını meydana getirir. Bu tabaka yeryüzünü radyasyon bombardımanından korur. Eğer bu koruyucu tabaka olmasaydı Dünya'da hayat mümkün olmazdı. Manyetik alanı olan ve kayalık bölgelerden oluşan diğer tek gezegen Merkür'dür. Fakat bu manyetik alanın gücü Dünya'ninkinden 100 kat daha azdır. Van-Allen radyasyon koruyucu tabakası Dünya'ya özeldir.⁴⁰

Geçtiğimiz yıllarda tespit edilen bir parlamada açığa çıkan enerjinin, Hiroşima'ya atılan benzeri 100 milyar atom bombasına eş değer olduğu hesaplanmıştır. Parlamadan 58 saat sonra pusulaların ibrelerinde aşırı

hareketler gözlenmiş, Dünya atmosferinin 250 km. üstünde sıcaklık sıçrama yapıp 2500° C'ye yükselmiştir.

Kısacası, Dünya'nın üzerinde, kendisini sarıp kuşatan ve dış tehlikelere karşı koruyan mükemmel bir sistem işler. İşte Dünya göğünün bu koruyucu kalkan özelliği yüzyıllar öncesinden Kuran'da bizlere Allah tarafından bildirilmiştir.

DEMİRDEKİ SIR

Demir, Kuran'da dikkat çekilen elementlerden biridir. Kuran'ın "Hadid", yani "Demir" adlı suresinde şöyle buyrulur:

... Ve kendisinde çetin bir sertlik ve insanlar için (çeşitli) yararlar bulunan demiri de indirdik... (Hadid Suresi, 25)

Demir dünya üzerinde üçüncü en yaygın elementtir ve yer kabuğunun yüzde beşini oluşturur. Demir elementi, Dünya'da bu kadar fazla miktarda bulunmasına karşın, demirin oluşumu Dünya dışında gerçekleşmiştir. Modern astronomik bulgular, Dünya'daki demir madeninin dış uzaydaki dev yıldızlardan geldiğini ortaya koymuştur.

Kuran'da bu bilimsel gerçek mucizevi bir şekilde bildirilmektedir. Hadid Suresi'nin 25. ayetinde, demir için kullanılan "enzelna" yani "indirme" kelimesi, mecazi olarak insanların hizmetine verilme anlamında düşünülebilir. Fakat kelimenin, yağmur ve güneş ışınları için kullanılan "gökten fiziksel olarak indirme" şeklindeki gerçek anlamı dikkate alındığında, ayetin yukarıda ifade ettiğimiz bu önemli bilimsel gerçeğe işaret ettiği görülmektedir. Sadece Dünya'daki değil, tüm Güneş Sistemi'ndeki demir, dış uzaydan elde edilmiştir. Çünkü Güneş'in sıcaklığı demir elementinin meydana gelmesi için yeterli değildir. Güneş'in 6000 °C'lık bir yüzey ısı ve 20 milyon 0C'lık bir çekirdek ısı vardır. Demir ancak Güneş'ten çok daha büyük yıldızlarda, birkaç yüz milyon dereceye varan sıcaklıklarda oluşabilmektedir. Nova veya Süpernova olarak adlandırılan bu yıldızlardaki demir miktarı belli bir oranı geçince, artık yıldız bunu taşıyamaz ve patlar. Demirin uzaya dağılması işte bu patlamalar sonucunda mümkün olur.⁴¹ Bilimsel bir kaynakta bu konu ile ilgili olarak şu bilgiler yer almaktadır:

Daha yaşlı Süpernova olaylarını gösteren deliller de vardır: Deniz tabanında biriken demir-60 yaklaşık 5 milyon yıl önce Güneş'ten 90 ışık yılı uzaklıkta meydana gelen bir Süpernova patlamasının delili olarak yorumlanmıştır. Süpernova patlamasında oluşan demir-60, 1.5 milyon yıl yarılanma ömrü olan radyoaktif bir izotoptur. Dünya'nın yer altı katmanlarında bulunan demir-60 izotopu, yakın uzayda bulunan elementlerin nükleosentez

geçirip, önce Dünya atmosferine oradan da yer altı katmanlarına saplanması sonucu oluşmuştur.⁴²

Tüm bunlardan anlaşılacağı gibi demir madeni Dünya'da oluşmamış, Süpernovalardan taşınarak, aynı ayette bildirildiği şekilde "indirilmiştir". Bu bilginin Kuran'ın indirilmiş olduğu 7. yüzyılda bilimsel olarak tespit edilemeyeceği ise açıktır. Ancak bu gerçek, herşeyi sonsuz bilgisiyle kuşatan Allah'ın sözü olan Kuran'da yer almaktadır.

Günümüz astronomi bilgileri bize diğer elementlerin de Dünya'nın dışında oluştuğunu göstermektedir. Ayetteki "demiri de indirdik" ifadesinde geçen "de" vurgusu bu gerçeğe dikkat çekiyor olabilir. Ancak ayette, demire özellikle dikkat çekilmesi ise, 20. yüzyılın sonlarında elde edilen bilgiler dikkate alındığında son derece düşündürücüdür. Ünlü mikrobiyolog Micheal Denton, *Nature's Destiny* (Doğa'nın Kaderi) adlı kitabında demirin önemini şu sözleriyle vurgulamıştır:

Tüm metaller içinde demirden daha çok hayati önem taşıyanı yoktur. Bir yıldızın çekirdeğinde demirin birikmesi süpernova patlamasını tetikler ve böylece hayat için gerekli olan atomların tüm evrene yayılmasına imkan verir. Demir atomlarının Dünya'nın ilk aşamalarında çekirdekte oluşturduğu yerçekimiyle üretilen ısı, Dünya'nın başlangıçtaki kimyasal farklılıklarına neden olmuş ve atmosferin oluşumu ile sonuçta hidrosferin meydana gelmesini sağlamıştır. Dünya'nın merkezinde bulunan erimiş demir, dev bir mıknatıs görevi yapar ve dünyanın manyetik alanını oluşturur. Bu alan sayesinde Dünya'nın yüzeyini yüksek enerjili yıkıcı kozmik radyasyondan koruyan Van Allen radyasyon kuşakları oluşur ve hayati önem taşıyan ozon tabakasını kozmik ışın yıkımından korur..

Demir atomu olmaksızın evrende karbona bağlı yaşam olması mümkün olmazdı; süpernovalar olmaz, Dünya'nın ilk dönemlerinde ısınması gerçekleşmez, atmosfer ya da hidrosfer olmazdı. Koruyucu manyetik alan olmaz, Van Allen radyasyon kuşakları oluşmaz, ozon tabakası olmaz, (insan kanında) hemoglobini meydana getirecek hiçbir metal bulunmaz, oksijenin reaktifliğini yatıştıracak metal oluşmaz ve oksidasyona dayanan bir metabolizma meydana gelmezdi.

Hayat ve demir ile kanın kırmızı rengiyle uzaktaki bir yıldızın ölümü arasındaki bu gizemli ve yakın ilişki sadece metallerin biyoloji açısından önemli olduğunu göstermekle kalmaz, aynı zamanda evrenin biyolojik yönden önemini vurgular. (*Michael J. Denton, Nature's Destiny, The Free Press, 1998, s.198*)

Demir atomunun önemi, bu açıklamalarla rahatlıkla anlaşılmaktadır. Kuran'da özellikle demire dikkat çekilmesi de bu madenin önemini vurgulamaktadır. Peygamberimiz (sav) döneminde demir kullanılıyor ve çeşitli aletler imal ediliyordu; ancak demirin insan hayatındaki önemi hakkındaki

bilgiler çok yetersizdi. Dünyanın çekirdeğinde demir bulunduğu, insanın kanında demir olduğu ve demirin canlılık için hayati önemi, 20. yüzyıla kadar henüz bilinmeyen gerçeklerdi. Tüm bunların yanı sıra Kuran'da demirin önemine dikkat çeken bir sır daha vardır. İçinde demirden bahsedilen Hadid Suresi'nin 25. ayeti iki matematiksel şifre içermektedir:

"El-Hadid", Kuran'ın 57. suresidir. "El-hadid" kelimesinin Arapçadaki sayısal değeri, yani ebcedi hesaplandığında karşımıza çıkan rakam da aynıdır: "57".

Sadece "hadid" kelimesinin sayısal değeri 26'dır. 26 sayısı ise demirin atom numarasıdır. Bunun yanı sıra içinde demirden bahsedilen Hadid Suresi'nin 25. ayeti oldukça ilginç iki matematiksel şifre içermektedir:

"El-Hadid" Kuran'ın 57. suresidir. "El hadid" kelimesinin Arapça'daki sayısal değeri, yani ebcedi hesaplandığında karşımıza çıkan rakam da aynıdır: "57"

Sadece "hadid" kelimesinin sayısal değeri 26'dır. 26 sayısı ise demirin atom numarasıdır.

YAĞMURLAR

Yağmur Dünya üzerindeki hayatın devamı için gerçekten en önemli faktörlerden birisidir. Bir bölgedeki canlılığın devamı için de yağmur şarttır. Kuran, insan dahil tüm canlılar için bu denli önem taşıyan yağmurlardan çeşitli ayetlerde sözeder. Dahası, yağmurların oluşumu, miktarları ve etkileri konusunda önemli bilgiler verir. Yine o dönemin insanları tarafından asla bilinemeyecek olan bu bilgiler, bizlere Kuran'ın Allah Katından olduğunu gösterirler. Söz konusu bilgilerini sırayla inceleyelim.

Yağmurdaki Ölçü

Kuran'da yağmur hakkında verilen bir diğer bilgi ise, yağmurun belli bir ölçü ile indirildiğidir. Zuhurf Suresi'nde şöyle buyrulur:

Ki O, belli bir miktar ile gökten su indirdi de, onunla ölü bir memleketi 'diriltti (ve her yanına hayat) yaydı'; siz de böyle (kabrilerinizden diriltilip) çıkarılacaksınız. (Zuhurf Suresi, 11)

Yağmurdaki bu ölçü de, yine çağımızdaki araştırmalarla tespit edilmiştir. Ölçümlere göre, yeryüzünde bir saniyede 16 milyon ton su buharlaşmaktadır. Bir yılda bu miktar 505 trilyon tona ulaşır. Bu, aynı zamanda bir yılda Dünya'ya yağan yağmur miktarıdır. Yani su, sürekli bir denge içinde, "bir ölçüye göre" dönüp durmaktadır. Yeryüzündeki hayatın devamı da, bu su döngüsü sayesinde

sağlanır. İnsan sahip olduğu tüm teknolojik imkanları kullansa dahi bu döngüyü asla yapay olarak gerçekleştiremez.

Eğer bu miktarda en küçük bir değişiklik bile olsa, kısa bir zaman sonra büyük bir ekolojik dengesizlik ortaya çıkacak ve bu da hayatın sonunu getirecektir. Fakat hiçbir zaman böyle olmaz; yağmur, Kuran'da bildirildiği gibi, yeryüzüne her sene aynı miktarda inmeye devam eder.

Yağmurun Oluşumu

Yağmurun nasıl oluştuğu uzun süre insanlar için bir sırdı. Ancak hava radarlarının keşfedilmesinden sonra, yağmurun hangi evrelerden geçerek oluştuğu kesinlik kazandı.

Buna göre, yağmur üç evreden geçerek oluşur: Önce rüzgar yoluyla yağmurun "hammaddesi" havalanır. Ardından bulutlar meydana gelir ve en son olarak da yağmur damlacıkları ortaya çıkar.

Kuran'da yağmurun oluşumu ile ilgili aktarılanlar ise, tam da bu süreçlerden söz etmektedirler. Bir ayette bu oluşum hakkında şöyle bir bilgi verilir:

Allah, rüzgarları gönderir, böylece bir bulut kaldırır da onu nasıl dilerse gökte yayıp-dağıtır ve onu parça parça kılar; nihayet onun arasından yağmurun akıp çıktığını görürsün. Sonunda kendi kullarından dilediğine verince, hemen sevince kapılıverirler. (Rum Suresi, 48)

Şimdi ayette ifade edilen üç evreyi teknik olarak inceleyelim.

1. EVRE: "Allah rüzgarları gönderir..."

Okyanuslardaki köpüklenme ile oluşan sayısız hava kabarcığı sürekli ortaya çıkmakta ve su zerreleri sürekli olarak gökyüzüne fırlamaktadır. Tuzca zengin olan bu zerrelere daha sonra rüzgarlarla taşınır ve atmosferde yukarılara doğru yol alırlar. Aerosol adı verilen bu küçük parçacıklar "su tuzağı" adı verilen bir mekanizmayla yine denizlerden yükselen su buharını kendi çevrelerinde minik damlalar halinde toplayarak bulut damlalarını oluştururlar.

2. EVRE: "...böylece bir bulut kaldırır da onu nasıl dilerse gökte yayıp dağıtır ve onu parça parça kılar..."

Tuz kristallerinin ya da havadaki toz zerrelere etrafında yoğunlaşan su buharı sayesinde bulutlar oluşur. Bunların içindeki su damlacıkları çok küçük olduklarından (0.01 ile 0.02 mm çapında) havada asılı kalırlar ve göğe yayılırlar. Böylece gök bulutlarla kaplanır.

3. EVRE: "...nihayet onun arasından yağmurun akıp çıktığını görürsün."

Tuz kristallerinin ve toz zerreciklerinin etrafında biraraya gelen su parçacıkları iyice yoğunlaşarak yağmur damlalarını oluştururlar. Böylece havadan daha ağır bir konuma gelen damlalar buluttan ayrılarak yağmur biçiminde yere düşmeye başlarlar.

Görüldüğü gibi yağmurun oluşumundaki her aşama, Kuran ayetlerinde bildirilmektedir. Üstelik bu aşamalar doğru sıralama ile açıklanmıştır. Dünyadaki birçok doğal olayda olduğu gibi, bunda da Allah en doğru açıklamayı yapmakta, üstelik bu açıklamayı keşfedilişinden asırlar önce Kuran'la insanlara duyurmaktadır.

Yağmurun oluşumu ile ilgili olarak başka bir ayette şu bilgiler verilmektedir:

Görmedin mi ki, Allah bulutları sürmekte, sonra aralarını birleştirmekte, sonra da onları üst üste yığmaktadır; böylece, yağmurun bunların arasından akıp-çıktığını görürsün. Gökten içinde dolu bulunan dağlar (gibi bulutlar) indiriverir, onu dilediğine isabet ettirir de, dilediğinden onu çevirir; şimşeginin parıltısı neredeyse gözleri kamaştırıp götürüverecektir. (Nur Suresi, 43)

Bulut tipleri üzerinde araştırma yapan bilim adamları yağmurun oluşumu ile ilgili şaşırtıcı sonuçlarla karşılaşmışlardır. Yağmur bulutları belirli bir sistem ve aşamalar dahilinde oluşmakta ve şekillenmektedir. Yağmur bulutlarından biri olan cumulonimbus türü bulutların oluşum aşamaları bilimsel olarak şöyledir:

1. AŞAMA, Sürülme: Bulutlar rüzgarlar tarafından bulundukları yerden itilirler yani sürülür.

2. AŞAMA, Birleşme: Rüzgar tarafından itilen bu küçük boyuttaki bulutlar (cumulus) sürüklendikleri yerde birleşip yeni büyük bulutları oluştururlar.⁴³

3. AŞAMA, Yığılma: Küçük bulutlar birleştikten sonra büyük bulutun içindeki çekiş kuvveti yukarı doğru artar. Bulutun merkezindeki yukarı çekiş kuvveti kenarlardaki çekişten daha güçlüdür. Bu yukarı çekişler bulutun gövdesinin dikey olarak büyümesine neden olur. Böylece bulutlar yukarıya doğru genişleyerek üst üste yığılmış olur. Bu, dikey olarak büyümüş bulutun gövdesinin atmosferin daha serin yerlerine doğru uzamasına neden olur. İşte bu

noktada atmosferin serin bölgelerinde bulutta su ve dolu damlaları büyümeye başlar.

Bu aşamaların sonucunda, su ve dolu damlaları -yukarı çekiş gücünün onları destekleyemeyeceği kadar- ağırlaşmaları zaman da bulutlardan yağmur, dolu vs. şeklinde düşmeye başlarlar.⁴⁴

Unutmamak gerekir ki meteorologlar bulut oluşumu, yapısı ve fonksiyonu ile ilgili detayları gelişmiş ekipmanlar (uçak, uydu, bilgisayar vs.) kullanarak yakın zamanda öğrenmişlerdir. Görülen odur ki, Allah bu ayetlerinde de bize 1400 sene öncesinde bilinmesi mümkün olmayan bir bilgi vermiştir.

DENİZLERİN BİRBİRİNE KARIŞMAMASI

Denizlerin, araştırmacılar tarafından çok yakın bir geçmişte tespit edilen bir özelliği, Kuran'ın Rahman Suresi'nde şöyle bildirilir:

Birbirleriyle kavuşmak üzere iki denizi salıverdi. İkisi arasında bir engel vardır; birbirlerinin sınırını geçmezler. (Rahman Suresi, 19-20)

Birbirine açılan fakat suları kesinlikle birbiriyle karışmayan denizlerin ayette bildirilen bu özelliği, okyanus bilimciler tarafından çok yakın bir zaman önce keşfedilmiştir. "Yüzey gerilimi" adı verilen fiziksel bir kuvvet nedeniyle, komşu denizlerin sularının karışmadığı ortaya çıkmıştır. Denizlerin farklı yoğunluklarından kaynaklanan yüzey gerilimi, adeta bir duvar gibi sularının birbirine karışmasını engeller.⁴⁵

Elbette ki işin asıl mucizevi olan yanı, insanların, ne fizikten, ne yüzey geriliminden, ne de okyanus biliminden haberdar olmadıkları bir devirde bu gerçeğin Kuran'da bildirilmiş olmasıdır.

İNSANIN DOĞUMU

Kuran'da insanlar imana çağırılırken oldukça farklı konulardan bahsedilir. Allah, kimi zaman gökleri, kimi zaman yeryüzünü, bazen hayvanları ve bitkileri insana delil gösterir. Yine birçok ayette insanın bizzat kendi yaratılışına dönüp bakması öğütlenir. İnsanın nasıl yeryüzüne geldiği, hangi aşamalardan geçtiği ve temel maddesinin ne olduğu sık sık hatırlatılır. Örneğin başka ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:

Sizleri Biz yarattık, yine de tasdik etmeyecek misiniz? Şimdi (rahimlere) dökmekte olduğunuz meniye gördünüz mü? Onu sizler mi yaratıyorsunuz, yoksa yaratıcı Biz miyiz? (Vakıa Suresi, 57-59)

İnsanın yaratılışı ve bunun mucizevi özelliği, daha pek çok ayette vurgulanır. Ancak bu vurgular arasında öyle bilgiler vardır ki, bunlar 7. yüzyılda yaşayan insanların asla bilemeyeceği detaylardır. İşte bunlardan bazıları:

1) İnsan, meni sıvısının tamamından değil, aksine çok küçük bir parçasından (spermadan) yaratılır.

2) Bebeğin cinsiyetini erkek belirler.

3) İnsan embriyosu ana rahmine adeta bir sülük gibi yapışır.

4) İnsan ana rahminde üç karanlık bölge içinde gelişir.

Kuran'ın indirildiği yüzyılda da insanlar elbette doğumun temel maddesinin cinsel ilişki sonrasında erkekten gelen meni ile ilgili olduğunu biliyorlardı. Çocuğun ortalama 9 ayda doğduğu da rahatlıkla gözlemlenen, bilmek için araştırma gerektirmeyen bir konu idi. Ancak yukarıda sıraladığımız bilgiler o devrin insanının bilgi seviyesinin çok üstündeydi. Bunlar, ancak 20. yüzyıl bilimi tarafından keşfedildi.

Şimdi bu bilgileri sırasıyla inceleyelim.

Meniden Bir Damla

Cinsel birleşme sırasında erkekten bir kerede ortalama 250 milyon sperm atılır. Spermeler yumurtaya varana kadar annenin vücudunda zorlu bir yolculuk geçirirler. Bu yolculukta 250 milyon spermin ancak bin kadarı yumurtaya ulaşmayı başarır. Beş dakika sonra sona erecek yarışın sonunda yarım tuz tanesi büyüklüğündeki yumurta, spermelerden yalnızca birini kabul edecektir. Yani insanın özü, meninin tamamı değil, ondan küçük bir parçadır. Kuran'da bu gerçek şöyle açıklanmıştır:

İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor? Kendisi, akıtılan meniden bir damla su değil miydi? (Kıyamet Suresi, 36-37)

Dikkat edilirse Kuran'da, insanın meninin tamamından değil, onun içinden alınan küçük bir parçadan yapıldığı haber verilmektedir! Bu ifadedeki özel vurgunun, ancak modern bilim tarafından keşfedilen bir gerçeği açıklaması ise, ifadenin İlahi kaynaklı bir bilgi olduğunun delilidir.

Menideki Karışım

Meni olarak adlandırılan ve spermeleri taşıyan besleyici sıvı, sadece spermelerden oluşmaz. Aksine meni, birbirinden farklı sıvıların karışımından oluşur. Bu sıvıların, görevleri arasında; spermin gerek duyduğu enerjiyi karşılayacak olan şekeri bulundurmak, baz özelliğiyle ana rahminin girişindeki

asitleri nötralize etmek, spermin hareket edeceği kaygan ortamı sağlamak sayılabilir.

Ne ilginçtir ki, Kuran'da meniden söz edilirken, modern bilimin ortaya çıkardığı bu gerçeğe de işaret edilmekte ve meni "karmakarışık" bir sıvı olarak tarif edilmektedir:

Şüphesiz Biz insanı, karmaşık olan bir damla sudan yarattık. Onu deniyoruz. Bundan dolayı onu işiten ve gören yaptık. (İnsan Suresi, 2)

Bir başka ayette ise yine meninin karışım olduğuna işaret edilir, insanın ise bu karışımın "özünden" yaratıldığı vurgulanır:

Ki O, yarattığı herşeyi en güzel yapan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayandır. Sonra onun soyunu bir özden, basbayağı bir sudan yapmıştır. (Secde Suresi, 7-8)

Burada "öz" diye çevrilen Arapça "sulala" kelimesi, öz ya da bir şeyin en iyi kısmı demektir. Hangi şekilde alınırsa alınsın "bir bütünün bir kısmı" anlamına gelir. Bu durum, Kuran'ın, insanın yaratılışını en ince detayına kadar bilen bir İrade'nin sözü olduğunu açıkça göstermektedir. Bu İrade, insanı yaratmış olan Allah'a aittir.

Bebeğin Cinsiyeti

Yakın bir zamana kadar, insanlar, bebeğin cinsiyetinin anne hücreleri tarafından belirlendiğini sanıyorlardı. Ya da en azından, anne ve babadan gelen hücrelerin birlikte cinsiyet belirledikleri zannediliyordu. Ancak Kuran'da bu konuda farklı bir bilgi verilmiş ve erkeklik ve dişiliğin, "rahime dökülen meniden" yaratıldığı bildirilmiştir:

Doğrusu, çiftleri; erkek ve dişiye, yaratan O'dur. Bir damla sudan (döl yatağına meni döküldüğü zaman. (Necm Suresi, 45-46)

Kuran'da verilen bu bilginin doğruluğu, genetik ve mikrobiyoloji bilimlerinin gelişmesiyle birlikte bilimsel olarak da ispatlandı. Cinsiyetin tümüyle erkekten gelen sperm hücreleri tarafından belirlendiği, kadının ise bu işte hiçbir rolünün olmadığı anlaşıldı.

Cinsiyet belirlenmesindeki etken, kromozomlardır. İnsan yapısını belirleyen 46 kromozomdan iki tanesi cinsiyet kromozomu olarak adlandırılır. Bu iki kromozom erkekte XY, kadında ise XX olarak tanımlanır. Bunun sebebi söz konusu kromozomların bu harflere benzemesidir. Y kromozomu erkeklik, X kromozomu ise kadınlık genlerini taşır.

Bir insanın oluşması, erkek ve kadında çiftler halinde yer alan bu kromozomların birer tanesinin birleşmesi ile başlar. Kadında yumurtlama sırasında ikiye ayrılan eşey hücresinin her iki parçası da X kromozomu taşır. Oysa erkekte ikiye ayrılan eşey hücresi, X ve Y kromozomları içeren iki farklı sperm meydana getirir. Kadında bulunan X kromozomu, eğer erkekteki X kromozomunu içeren spermle birleşirse doğacak bebek kız olacaktır. Eğer Y kromozomu içeren spermle birleşirse, bu kez doğacak çocuk erkek olur.

Yani doğacak çocuğun cinsiyeti, erkekteki kromozomlardan hangisinin kadının yumurtasıyla birleşeceğine bağlıdır.

Kuşkusuz genetik bilimi ortaya çıkıncaya dek, yani 20. yüzyıla kadar bunların hiçbirini bilinmiyordu. Aksine pek çok kültürde, doğacak çocuğun cinsiyetinin kadın bedeni tarafından belirlendiği inancı yaygındı. Hatta bu nedenle kız çocuk doğuran kadınlar kınanırdı.

Oysa Kuran'da, insanlara genlerin keşfinden 13 yüzyıl önce bu batıl inancı reddeden bir bilgi verilmiş, cinsiyetin kökeninin kadın değil, erkekten gelen meniden olduğu bildirilmiştir.

Rahime Asılıp Tutunan "Alak"

Kuran'ın insanın oluşumu hakkında verdiği bilgileri incelemeye devam ettiğimizde, yine çok önemli bazı bilimsel mucizelerle karşılaşırız.

Erkekten gelen sperm ve kadındaki yumurta birleştğinde, doğacak bebeğin ilk özü de oluşmuş olur. Biyolojide "zigot" olarak tanımlanan bu tek hücre, hiç zaman yitirmeden bölünerek çoğalacak ve giderek küçük bir "et parçası" haline gelecektir.

Ancak zigot bu büyümesini boşlukta gerçekleştirmez. Rahim duvarına asılıp tutunur. Sahip olduğu uzantılar sayesinde toprağa yerleşen kökler gibi, buraya yapışır. Bu bağ sayesinde de, gelişimi için ihtiyaç duyduğu maddeleri annenin vücudundan emebilir.⁴⁶

İşte burada çok önemli bir Kuran mucizesi ortaya çıkmaktadır. Allah Kuran'da, anne rahmine tutunarak gelişmeye başlayan zigottan söz ederken, "alak" kelimesini kullanmaktadır:

Yaratan Rabbin adıyla oku. O, insanı bir "alak"tan yarattı. Oku, Rabbin en büyük kerem sahibidir. (Alak Suresi, 1-3)

"Alak" kelimesinin Arapça'daki anlamı ise, "bir yere asılıp tutunan şey" demektir. Hatta kelime asıl olarak deriye yapışarak oradan kan emen sülükler için kullanılır.

Kuşkusuz, anne karnında gelişmekte olan zigotu bu özelliğiyle tarif eden bir kelime kullanılması, Kuran'ın Alemlerin Rabbi olan Allah tarafından indirildiğini bir kez daha ispatlamaktadır.

Kemiklerin Kasla Sarılması

Kuran ayetlerinde haber verilen bir diğer önemli bilgi ise, insanın anne rahmindeki oluşum aşamalarıdır. Ayetlerde, anne karnında önce kemiklerin oluştuğu, daha sonra ise kasların ortaya çıkarak bu kemikleri sardığı haber verilmektedir:

Sonra o su damlasını bir alak (hücre topluluğu) olarak yarattık; ardından o alak'ı bir çiğnem et parçası olarak yarattık; daha sonra o çiğnem et parçasını kemik olarak yarattık; böylece kemiklere de et giydirdik; sonra bir başka yaratışla onu inşa ettik. Yaratıcıların en güzeli olan Allah, ne yücedir. (Müminun Suresi, 14)

Anne karnındaki gelişimi inceleyen bilim dalı embriyolojidir. Ve embriyoloji alanında, yakın zamana kadar kemiklerle kasların birlikte ortaya çıkarak geliştikleri sanılmıştır. Bu yüzden bazı kimseler uzun bir süre bu

ayetlerin bilime ters düştüğünü iddia etmiştir. Ancak gelişen teknoloji sayesinde yapılan daha ileri mikroskobik incelemeler, Kuran'da bildirilenlerin eksiksiz bir şekilde doğru olduğunu ortaya koymuştur.

Bu mikroskobik incelemeler göstermektedir ki, anne karnında, tam ayetlerde tarif edildiği gibi bir gelişme gerçekleşir. Önce embriyodaki kıkırdak doku kemikleşir. Daha sonra ise kas hücreleri kemiklerin etrafındaki dokudan seçilerek biraraya gelir ve bu kemikleri sarar.

Bu durum, "Developing Human" yani "Gelişen İnsan" adlı bilimsel bir yayında şöyle tarif edilmektedir:

6. haftada kıkırdaklaşmanın devamı olarak ilk kemikleşme köprücük kemiğinde ortaya çıkar. 7. hafta sonunda uzun kemiklerde de kemikleşme başlamıştır. Kemikler oluşmaya devam ederken kas hücreleri kemiği çevreleyen dokudan seçilerek kas kitlesini meydana getirirler. Kas dokusu bu şekilde kemiğin etrafında ön ve arka kas gruplarına ayrışır.⁴⁷

Kısacası insanın Kuran'da tarif edilen oluşum aşamaları, modern embriyolojinin bulgularıyla tam bir uyum içindedir.

Bebeğin Rahimdeki Karanlık Üç Evresi

Kuran'da insanın anne karnında üç aşamalı bir yaratılışla yaratıldığı bildirilmektedir:

... Sizi annelerinizin karınlarında, üç karanlık içinde, bir yaratılıştan sonra (bir başka) yaratılışa (dönüştürüp) yaratmaktadır. İşte Rabbiniz olan Allah budur, mülk O'nundur. O'ndan başka ilah yoktur. Buna rağmen nasıl çevriliyorsunuz? (Zümer Suresi, 6)

Yukarıdaki ayette Türkçeye "üç karanlık içinde", "üç katlı karanlık içinde" olarak çevrilen Arapça "fi zulumatin selasin" ifadesi embriyonun gelişimi sırasında bulunduğu üç karanlık bölgeye işaret etmektedir. Bu bölgeler sırasıyla:

- a) Batın duvarı karanlığı
- b) Rahim duvarı karanlığı
- c) Amniyon zarı karanlığıdır.

Görüldüğü gibi bugün modern biyoloji, bebeğin embriyolojik gelişiminin yukarıdaki ayette bildirildiği şekilde, üç farklı karanlık bölgede gerçekleştiğini ortaya koymuştur. Ayrıca embriyoloji alanındaki gelişmeler bu bölgelerin de üçer katmandan oluştuğunu göstermiştir.

Batın duvarı üç tabakadan oluşur: Dış kas plakaları, iç kas plakaları, çapraz kaslar. Benzer bir şekilde rahim duvarı da üç katmandan oluşur: Epimetrium, miyometrium ve endometrium.

Aynı şekilde embriyoyu saran kese de üç katmandan oluşur: Amniyon (rahimde fetusu saran en iç zar- amnion), koryon (orta amniyon zarı- chorion) ve desidüa (dış amniyon zarı- decidua). (Dr. Mazhar U. Kazi, 130 *Evident Miracles in the Qur'an*, Crescent Publishing House, New York, ABD, 1998, s. 84)

Gerçekten de bugün modern biyoloji, bebeğin anne karnındaki embriyolojik gelişiminin üç farklı devrede gerçekleştiğini ortaya koymuştur. Bugün tıp fakültelerinde ders kitabı olarak okutulan bütün embriyoloji kitaplarında bu konu en temel bilgiler arasında yer alır. Örneğin, embriyoloji hakkında temel başvuru kitaplarından biri olan "*Basic Human Embryology*" isimli kaynakta bu gerçek şöyle ifade edilmektedir:

Rahimdeki hayat 3 EVREDEN oluşur; preembriyonik (ilk 2,5 hafta), embriyonik (8. haftanın sonuna kadar), ve fetal (8. haftadan doğuma kadar).⁴⁸

Bu evreler bebeğin farklı gelişim aşamalarını içerir. Bu üç gelişim safhasının belli başlı özellikleri kısaca şöyledirTıp dilinde "trimester" yani "üç dönem" olarak da tanımlanan bu evreler bebeğin farklı gelişim aşamalarını içerir. Bu üç gelişim safhasının belli başlı özellikleri kısaca şöyledir:

- Preembriyonik evre:

Bu ilk evrede zigot bölünerek çoğalır, bir hücre kitlesi haline geldikten sonra kendini rahim duvarına gömer. Yaygın olarak "1. trimester" olarak anılan bu ilk evrede zigot bölünerek çoğalır, bir hücre kitlesi haline geldikten sonra kendini rahim duvarına gömer. Hücreler çoğalmaya devam ederken 3 tabaka halinde organize olurlar.

- Embriyonik evre:

İkinci evre toplam 5,5 hafta sürer ve bu süre boyunca canlı "embriyo" olarak adlandırılır. "2. trimester" olarak da tanımlanan ikinci evre toplam 5,5 hafta sürer ve bu süre boyunca canlı "embriyo" olarak adlandırılır. Bu evrede hücre tabakalarından bedenin temel organ ve sistemleri ortaya çıkar.

- Fetal evre:

Bu döneme girildiğinde, embriyo artık "fetus" olarak adlandırılır. Gebeliğin "3. trimesteri" olarak adlandırılan döneme girildiğinde embriyo artık "fetus" diye adlandırılır. Bu dönem gebeliğin sekizinci haftasından itibaren başlar ve doğuma dek sürer. Bir önceki dönemden ayırt edici özelliği fetusun yüzü, elleri ve ayaklarıyla belirgin, insan dış görünümüne sahip bir canlı olmasıdır. Dönemin başında 3 cm. boyunda olmasına rağmen tüm organları ortaya çıkmıştır. Bu dönem 30 hafta kadar sürer ve gelişme doğum haftasına kadar devam eder.

Anne rahmindeki gelişim ile ilgili bu bilgiler, ancak modern teknolojik aletlerle yapılan gözlemler sayesinde elde edilmiştir. Ancak görüldüğü gibi bu bilgiler de, diğer pek çok bilimsel gerçek gibi, mucizevi bir biçimde Kuran ayetlerinde haber verilmiştir. İnsanlığın tıbbi konularda hiçbir detaylı bilgiye sahip olmadığı bir dönemde, Kuran'da bu derece ayrıntılı ve doğru bilgiler verilmiş olması, elbette Kuran'ın insan sözü değil, Allah Kelamı olduğunun açık bir delilidir.

PARMAK İZİ

Kuran'da, insanları ölümden sonra diriltmenin Allah için çok kolay olduğu anlatılırken, insanların özellikle parmak uçlarına dikkat çekilir:

Evet; onun parmak uçlarını dahi derleyip-(yeniden) düzene koymaya güç yetirenleriz. (Kıyamet Suresi, 4)

Ayette parmak uçlarının vurgulanması, son derece hikmetlidir. Çünkü tüm insanların parmak izi, tamamen kendilerine özeldir. Şu an Dünya üzerinde yaşayan her insanın parmak izi birbirinden farklıdır. Dahası, tarih boyunca yaşamış insanlarınki de birbirinden farklıdır.

İşte bu nedenle parmak izi, herkese özel çok önemli bir "kimlik kartı" sayılmakta ve tüm dünyada bu amaçla kullanılmaktadır.

Ancak önemli olan, parmak izinin özelliğinin ancak 19. yüzyılın sonlarına doğru keşfedilmiş olmasıdır. Ondan önce, insanlar parmak izini hiçbir özelliği ve anlamı olmayan çizgiler olarak görmüştür. Fakat Kuran'da, o dönemde kimsenin dikkatini dahi çekmeyen parmak izleri vurgulanmakta ve bu izlerin ancak çağımızda fark edilen önemine dikkat çekilmektedir.

ALLAH BÜYÜKTÜR

Bu çalışmada Allah'ın sonsuz ilminin, sonsuz aklının ve sonsuz gücünün delillerinin sadece çok sınırlı bir kısmını gördük. Herbiri yaratılışın birer delili olan sayısız varlığın birbirleriyle olan uyumu sonucu meydana gelen düzenden bahsettik. Öyle bir düzen ki, herşey ince ince ayarlanmış, insan aklının asla alamayacağı detaylarla birlikte hiçbir açık bırakılmadan yaratılmıştır.

Örneğin nefes almak insanın hayati fonksiyonlarından biridir ama bunu başarabilmesi için en ufak bir çaba göstermesine dahi gerek yoktur. Hem dış çevresinde, hem de bedeninde gereken tüm şartlar, Allah tarafından düzenlenip yaratılmıştır. İnsan doğduğu andan ölene kadar hiç durmadan nefes alır ama bu fonksiyonun gerçekleşebilmesi için hangi unsurların bir arada bulunması gerektiğini biliyor musunuz?

Herşeyden önce insanın nefes alabilmesi için atmosferdeki azot, oksijen ve karbondioksit oranının çok iyi dengelenmiş olması gerekir. Bu dengede ufak değişikliklerin olması insanın ölümüne kadar varan tehlikeli sonuçlar doğurabilir. Allah bu oranın korunması için sayısız faktörü vesile etmiştir. Güneşten, güneşin ışığını kullanarak fotosentez yapan bitkilere, toprağın içini kaplayan mikroorganizmalara kadar birçok varlık bu oranın korunmasından sorumludur. Yağan yağmurlar, çakan şimşekler, basınç seviyesi, yerin çekirdeğindeki elementlerin oranı ve daha saymakla bitmeyecek kadar çok unsur dolaylı veya dolaysız olarak bu gaz oranının korunması için faaliyet gösterirler. Bunlardan biri olmasa, örneğin gözümüzle bile göremediğimiz mikroorganizmalar faaliyetlerini durdursa; azot çevrimi, karbondioksit çevrimi gibi bir çok hayati fonksiyon bir anda durur. Dolayısıyla birbirini hızla etkileyen sistemin programı bir anda bozulur. Ancak etrafınıza baktığınızda göreceğiniz düzen ve dengeden rahatlıkla anlayacağınız gibi böyle bir bozulma milyarlarca yıldır meydana gelmemiştir. Ve bundan sonra da Allah'ın dilediği vakte kadar bu tür bir olay söz konusu olmayacaktır. Çünkü Allah ince ayarlarla dengelenmiş bu sistemleri tek tek her an faaliyet halinde tutmakta ve evrendeki tüm düzen Allah'ın emri ile bu müthiş uyumu korumaktadır.

Allah, insanların Kendi büyüklüğünü kavrayabilmeleri için evrendeki düzeni sayısız detaylarla birlikte yaratmıştır. Kuran'da Allah'ın var ettiği bu düzenden bahsedilirken, **"... sizin gerçekten Allah'ın herşeye güç yetirdiğini ve gerçekten Allah'ın ilmiyle herşeyi kuşattığını bilmeniz öğrenmeniz için"** (Talak Suresi, 12) denilmektedir. Bu düzen öylesine detaylar içerir ki insan düşünmeye nereden başlayacağını şaşırır. Zira Allah'ın akli ilmi ve kudreti sonsuzdur. Tek bir olayın içinde dilediği kadar ayrıntı meydana getirir.

Biz uyurken, otururken, yürürken, aklımızın ucundan bile geçirmezken Allah evrende var olan tüm sistemleri tek tek çalıştırıp idare eder. Varlığımızın devamı için meydana gelen işlemlerin her biri Allah'ın kontrolündedir. Küçük bir adım atabilmemiz bile, yerin çekim kuvvetinden iskelet sistemimize, sinir ve kas sistemimizden beynimize ve kalbimize, hatta dünyanın dönüş hızına kadar herşeyin Allah tarafından ince ince hesaplanmış olmasına bağlıdır.

Dünyanın ve tüm evrenin varlığını sürdürebilmesini tesadüflere bağlamak ise çok büyük bir yanılgı olur. Aslında dünyadaki ve evrendeki her düzen, tesadüfe kesinlikle yer olmadığı ve Allah'ın varlığının açık bir delilidir. Örneğin dünya güneş çevresinde dönerken öyle bir yörünge çizer ki, her 29 km. de bir doğru çizgiden yalnızca 2.8 milimetrelik bir sapma gösterir.⁴⁹ Eğer bu sapma 0.3 milimetre az veya 0.3 milimetre daha fazla olsa, yeryüzündeki canlılar donarak veya kavru olarak ölürlerdi. Küçük bir bilyenin bile milim şaşmadan aynı yörüngede dönebilmesi neredeyse imkansızken, dev kütlesiyle

dünya böyle bir dönüşü gerçekleştirir. İşte **"...Allah, herşey için bir ölçü kılmıştır"** ayetinde bildirildiği gibi, çevremizde gördüğümüz muhteşem düzen, Allah'ın milyarlarla ifade edilen büyüklükteki sistemleri milimlere bağlı dengelerle koruması sayesinde ortaya çıkar. (Talak Suresi, 3)

İnsanların çoğu, Allah'ın varlığına inansalar bile, Allah'ın "herşeyi yaratıp bıraktığı" sonra bu düzenin kendi kendine devam ettiği şeklinde sapkın bir inanca sahiptirler. Oysa evrenin her noktasında her an meydana gelen tüm olaylar Allah'ın izniyle, O'nun bilgisinde ve kontrolünde gerçekleşir. Kuran'da bildirildiği gibi:

Allah'ın, gökte ve yerde olanların hepsini bilmekte olduğunu bilmiyor musun? Gerçekten bunlar bir kitaptadır. Hiç şüphesiz bunlar(ı bilmek), Allah için pek kolaydır. (Hac Suresi, 70)

Siz sessiz sakin bir ortamda bu kitabı okurken, haberiniz bile olmadan evrenin her köşesinde sayısız faaliyet sürmektedir.

Bunlardan birkaçını sıralayalım; her saniye dünyaya 16 milyon ton su düşer.⁵⁰ Ve eşit miktarda su yerden buharlaşarak havaya karışır. Buharlaşma sadece deniz ve okyanuslardan değil, göller ve akarsulardan, bitkilerden, toprak yüzeyindeki sulardan, hatta yerin derinliklerinden bile kolayca sağlanır. Siz bu paragrafı okurken en az 2-3 saniye geçti ve şu anda Allah'ın izniyle $16 \times 3 = 48$ milyon ton su yere düştü ve aynı anda bu kadar su buhar olarak tekrar havaya karıştı.

Her saniye dünya üzerinde ortalama 100 şimşek oluşur.⁵¹ Son bir saatte dünyanın çeşitli köşelerinde 36.000 tane şimşek Allah'ın kontrolünde oluştu. Her şimşek çakışında da trilyonlarca ton azotdioksit molekülü açığa çıkarak atmosferde var olan %78 azot oranını korudu. Toprak, ucu bucağı olmayan bir fabrika gibi bünyesinde barınan trilyonlarca bakteriyle durmaksızın yaptığı azot çevirimine şu anda da devam ediyor.

Siz şu anda bu cümleyi okurken güneş 564 milyon ton hidrojeni 560 milyon ton helyuma dönüştürdü, arta kalan 4 milyon ton hidrojeni de enerjiye çevirdi.⁵² Bu olay sonucu milyonlarca atom bombasının patlamasıyla ortaya çıkabilecek enerjiye eş, korkunç bir ışık ve radyasyon yumağı oluştu. Bize sadece güzel bir sıcaklıkla aydınlık ileten güneş, aslında şu anda kıpkırmızı gaz bulutlarından oluşan derin bir kuyu. Kaynayan yüzeyinden milyonlarca kilometre öteye fıskıran dev alev girdapları, dipten yüzeye doğru yükselen dev hortumlardan oluşuyor ve bir saniyede insanlığın medeniyetin başlangıcından beri kullandığından bile daha fazla enerji üretiyor. Biz ise bu enerjinin 2 milyarda birini kullanıyoruz. Saniyeler, saatler geçiyor, güneş hiç durmadan enerji üretiyor. Güneşin bütün zararlı, öldürücü ışınları bize ulaşmadan önce

atmosfer ve dünyanın manyetik alanı tarafından süzölüyor. Güneş, bizim yaşamımız için özel olarak yaratılmış bir ışık kaynağı. Allah Kuran'da bunun hikmetini şöyle açıklar:

Allah, gökleri ve yeri yaratan ve gökten su indirip onunla size rızık olarak türlü ürünler çıkarandır. Ve O'nun emriyle gemileri, denizde yüzmeleri için size, emre amade kılandır. Irmakları da sizin için emre amade kılandır. Güneş'i ve Ay'ı hareketlerinde sürekli emrinize amade kılan, geceyi ve gündüzü de emrinize amade kılandır. Size her istediğiniz şeyi verdi. Eğer Allah'ın nimetini saymaya kalkışırsanız, onu sayıp-bitmeye güç yetiremezsiniz. Gerçek şu ki, insan pek zalimdir, pek nankördür. (İbrahim Suresi, 32-34)

Yukarıda anlattıklarımız sadece Allah'ın en yakınımızda olan güneşte meydana getirdiği olaylardan birkaç tanesidir. Daha uzaklarda var olan, sadece geceleri göğü süsleyen yıldızların birçoğu güneşten kat kat büyüktür. Bizler geceleri gökyüzünde sadece estetik bir görüntü ve sakinlik görürüz. Oysa birçoğunda meydana gelen olaylar sonucu çıkan enerji güneşinkiyle kıyas bile edilemeyecek kadar yüksektir.

Siz şu anda hiçbir sarsılma hissetmiyorsunuz; evinizde, odanızda, yatağınızda, hiçbir yerde sarsılma yok; ama dünyamız uzayda dev kütlesiyle saniyede 30 km. hızla yol alıyor. Şu anda 30 km. yol aldık, derken 60, derken 90 km... Allah'ın düzenleyip kurduğu sistem öylesine mükemmel ki, siz hala bu müthiş hızı hissetmeden yaşamınızı sürdürebiliyorsunuz.

Ayrıca Dünya'nın Güneş etrafındaki hızı, silahtan çıkan bir merminin hızının yaklaşık 60 katı; yani saatte 108.000 km... Böyle büyük bir hızla hareket edebilen bir araç kullansaydık, dünyanın çevresini 22 dakikada dolaşırdık. Dünyamız güneş etrafında böyle hızla dönerken aynı zamanda güneşle birlikte saniyede 20 km. hızla da Vega yıldızına doğru hareket ediyor. Galaksimiz ise tüm güneşleri, gezegenleri, kuyruklu yıldızları ve dünyaları ile tam bir devir hareketini tamamlamaya çalışıyor. Bu hareketi ise 200 milyon yılda tamamlayabiliyor. Var olan herşey gibi gök cisimleri de Allah'a boyun eğmiş durumdadır ve her adımları Allah'ın kontrolünde, Kuran'da haber verildiği gibi:

... Hayır, göklerde ve yerde her ne varsa O'nundur, tümü O'na gönülden boyun eğmişlerdir. (Bakara Suresi, 116)

Dünyamızın gerçekleştirdiği bu kapsamlı yolculuktan bizim haberimiz bile olmaz; bunu ancak okuduğumuz kitaplardan öğreniriz. Bu yolculuk bizim hayatımızı olumsuz yönde etkilemez; böyle bir hızda dünyanın yüzeyinde hiçbir canlı kalmaması gerekirken Allah'ın yarattığı yerçekimi kanunu ve kurduğu bir çok düzen neticesinde dünyada bulunanlar bu seyahati hiç hissetmezler. Var olan herşey gibi bu seyahatin her saniyesi Allah'ın izni ve kontrolüyle gerçekleşir.

Yine şu anda 8 milyar insanın kalbi, beyni, midesi, pankreası, karaciğeri, akciğeri, sinir, solunum ve savunma sistemleri Allah'ın bilgisi dahilinde, O'nun izniyle işliyor.

Toprağın altında ve üstünde yaşayan bütün canlılar şu anda Allah'ın izni ile rızkını arıyor ve hepsinin rızkını Allah veriyor. Avlanmaları, beslenmeleri, barınmaları, tehlikelerden korunmaları tek tek Allah'ın kontrolünde yaratılıyor. Kuran'da bu sır bize şöyle haber verilir:

Yeryüzünde hiçbir canlı yoktur ki, rızkı Allah'a ait olmasın. Onun karar (yerleşik) yerini de ve geçici bulunduğu yeri de bilir. (Bunların) Tümü apaçık bir kitapta (yazılı)dır. (Hud Suresi, 6)

Dünyada bulunan toplam 2 milyon hayvan türünün her birinin tüm fonksiyonları Allah'ın izni ile çalışıyor. şu an kitabı elinizden bırakıp camdan dışarıya baksanız birçok canlı görebilirsiniz. Belki bugüne kadar bu şekilde hiç düşünmemiş olabilirsiniz ama bunların yaratılması da, ölümleri de, siz camdan baktığınız anda yaptıkları da Allah'ın izniyle gerçekleşir.

Yine siz bu sayfayı okurken dünyanın çeşitli bölgelerinde rüzgarlar esiyor ve tonlarca ağırlıktaki bulutları yerinden kaldırıyor. Belki odanızdan içeri güneş ışığı sızıyor ama dünyanın sizin bilmediğiniz bir köşesinde her yeri buzlar kaplamış, başka bir köşesinde yağmurlar yağıyor bu durumu Allah bize Kuran'da yağan her yağmurun Kendi Katından belirlenmiş bir miktar ile indiğini bildirmektedir. Kar da O'nun Katında belli, karalarda tutan buzun kalınlığı da... Üstelik dünyanın her köşesinde filizlenen sayısız tohumun bilgisi de... Gerçek budur, çünkü;

... O'nun ilmi olmaksızın, hiçbir meyve tomurcuğundan çıkmaz, hiçbir dişi gebe kalmaz ve doğurmaz da... (Fussilet Suresi, 47)

Yukarıdaki ayette de bildirildiği gibi şu anda dünyanın her yerinde bir çok insan Allah'ın bilgisi dahilinde dünyaya geliyor. Aynı zamanda birçok da ölüm vakası oluyor. İnsanlar nerede doğacaklarını, nasıl bir hayat sürececeklerini ve yine nerede, ne zaman öleceklerini kendileri bilmiyorlar ama bu bilgilerin hepsi Allah'ın Katında kesin olarak belli. Bu gerçeğe Kuran'da şöyle dikkat çekiliyor:

... Hiç kimse, yarın ne kazanacağını bilmez. Hiç kimse de, hangi yerde öleceğini bilmez. Hiç şüphesiz Allah bilendir, haberdardır. (Lokman Suresi, 34)

şimdi daha yakın bir çevreye, evinize gelelim. şu anda bedeninizde bulunan sistemlerin herbirinin durmaksızın çalıştığını zaten biliyorsunuz. Peki

odada yalnız olmadığınızı, Allah'ın sizden başka bir çok canlı daha yarattığını, içinde bulunduğunuz o küçük mekanda yüzbinlerce faaliyetin sürdüğünü biliyor musunuz? Örneğin cildinizin üstünde oldukça yoğun bir hareket var. Derinizde bulunan "akar"lar bir yandan yaşamlarını sürdürürken bir yandan da deri üstünde biriken ölü hücreleri temizleyerek siz farkında bile olmadan sizi koruyorlar. Cildinizin üstünde milyonlarca yararlı ve zararlı bakteri durmaksızın mücadele ediyor ve hepsinin beslenmesinden mikroskobik bedenlerinde var olan sindirim sistemlerine kadar bildiğiniz veya bilmediğiniz tüm faaliyetler Allah'ın kontrolü ile gerçekleşiyor.

Soluduğunuz havada yine milyonlarca mikroorganizma var. Her biri Allah'ın izni ve kudreti ile görevlerini yerine getiriyor. Bu, gözle görülmeyen alemin üyeleri şu an muhtemelen sebzeliğinizde de bulunuyorlar. Belki yarın sebzeliğinizi açtığınızda bir portakalın hafifçe küflendiğini göreceksiniz. İşte bu olay şu an sizin haberiniz bile olmadan orada bulunan bakterilerin besin ihtiyaçlarını karşılama çabalarından kaynaklanmış olacaktır. Evinizin bir köşesinde fotosentez gibi oldukça karmaşık bir işlemi gerçekleştiren çiçeğiniz ise evinizdeki bir diğer canlı.

Gördüğünüz ya da görmediğiniz düzenler her an Allah'ın izniyle işler. Sizi de, yapmakta olduklarınızı da, canlı cansız tüm varlıkları da Allah yaratır ve kontrolünde tutar. Dünyada atmosferden litosfere, hidrosferden biyosfere kadar var olan hassas ölçülü ve dengeli yaşam, güneş sisteminde bulunan dokuz gezegenin her an aldığı yol, o gezegenlerde meydana gelen tüm olaylar da Allah'ın kontrolündedir. Allah sonsuz ilmiyle bunları yaratır ve düzenler. Sonsuz gücü ve kudreti ile herşeyi korur ve faaliyetlerini sürdürmelerine izin verir.

Ünlü bilim yazarı JEAN GUITTON, bu konuyu şöyle açıklar

"Evren, düzenli bir maddenin, sonra yaşamın, en sonunda da bilincin ortaya çıkmasını sağlamak için **titizlikle ayarlanmış** gibi görünüyor. Evrensel değişmezleri (sabitler) biri -örneğin yerçekimi, ışık hızı ya da Planck sabiti- başlangıçta en ufak bir değişime uğrasaydı, evrenin canlı ve zeki varlıkları barındırmak için hiçbir şansı bulunmaz, hatta belki de evrenin kendisi de ortaya çıkmazdı. **Bu şaşırtıcı incelikteki ayarlama**, salt rastlantı mıdır, yoksa düzenleyici bir zekadan mı doğmuştur?... Doğanın temel değişmezleri ve yaşamın ortaya çıkmasına neden olan **ilk koşullar, şaşırtıcı bir kesinlikle AYARLANMIŞTIR.**"⁵³

ALLAH'IN YARATTIĞI DÜZENDE İNSAN DIŞINDA BİLİNÇLİ VARLIKLAR DA VAR

Buraya kadar anlattığımız tüm olaylar ve canlılar hakkında teleskop, mikroskop veya herhangi bir teknolojik aleti kullanarak da olsa bilgi

alabilirsiniz. Ancak size çok yakın olan fakat sizden çok farklı bir boyutta yaşayan iki varlık vardır ki belki de pek çok kişi onların varlığını hayatı boyunca hiç düşünmez. Kuran'da bildirilmiş olması sebebiyle varlıklarından kesin olarak emin olunan bu varlıklar, sağınızda ve solunuzda bulunan yazıcı meleklerdir. Allah'ın emri ile her düşündüğünüzü ve her yaptığınızı durmaksızın yazarlar. Allah bu meleklerin görevlerini ayetlerde şöyle bildirmiştir:

Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şahdamarından daha yakınız. Onun sağında ve solunda oturan iki yazıcı kaydederlerken. O, söz olarak (herhangi bir şey) söylemeyiversin, mutlaka yanında hazır bir gözetleyici vardır. (Kaf Suresi, 16-18)

Yazıcı melekler, Allah'ın yarattığı ve birbirinden farklı görevler verdiği meleklerle yalnızca bir örnektir. Bunun gibi Kuran'da anlatılan daha pek çok melek vardır; Cennet melekleri, cehennem zebanileri, Allah'ın arşını taşıyan melekler, vahiy melekleri, Allah'ın izniyle insanlara yardım eden melekler...

Melekler, insanlardan farklı olarak bir imtihana tabi tutulmazlar. Allah'ın çok üstün bir ahlak verdiği, durmaksızın Allah'ı tesbih edip yüceltmek ve sadece itaat etmek için yaratılmış olan varlıklardır. Melekler dışında sizinle aynı ortamda bulunan başka varlıklar da bulunur; Allah'ın insanlardan farklı bir boyutta yarattığını haber verdiği ama tıpkı insanlar gibi imtihana tabi olan, Allah'a karşı ahiret günü hesap verecek olan cinler... Kuran'da cinlerden söz edilirken şöyle denir:

(Allah) Cann'ı (cinni) da 'yalın-dumansız bir ateşten' yarattı. (Rahman Suresi, 15)

Ayetin ifadesiyle 'yalın dumansız bir ateş'ten yaratılan bu varlıklar, siz farkında olmasanız da Allah'ın kendileri için yarattığı bir mekanda yaşamlarını sürdürürler. Onlar da doğar, büyür ve ölürler. Bu varlıkların insanlarla aynı olan yaratılış amaçları ise Kuran'da şu şekilde bildirilmiştir:

Ben, cinleri ve insanları yalnızca bana ibadet etsinler diye yarattım. (Zariyat Suresi, 56)

ALLAH'IN YARATMA SANATI

O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakimdir. (Haşr Suresi, 24)

Evrenin her noktası Allah'ın büyüklüğünü yansıtır. Ama Allah'ın sonsuz gücünü ve ilmini anlatmaya asla yeterli olmaz. Allah bütün üstün sıfatların ve bütün güzel isimlerin tek sahibidir. Bu çalışmada anlatılanlar ise Allah'ın güzel isimlerinin bu evrende görülebilen birkaç örneğidir. Allah'ın ilmi, aklı, gücü, kudreti, rahmeti, şefkati, fazlı, ihsanı sonsuzdur. Her insan ise aklı ve vicdanı ölçüsünde Allah'ın büyüklüğünü kavrayabilmek için çaba göstermelidir.

"Sonsuz" kelimesi Allah'ın büyüklüğünü kavrayabilmek için üzerinde iyi düşünülmesi gereken bir kavramdır. Örneğin sınırlı ömürlerini tamamladıktan sonra Allah insanları yeni bir yaratılışla yaratacak ve bundan sonra dünyada yaptıklarının bir karşılığı olarak cennet veya cehennemde devam edecek olan sonsuz ömürleri başlayacaktır. Burada yüz değil, bin değil, yüzbin veya milyar yıl da değil, trilyon ya da katrilyon x katrilyon x katrilyon yıl da değil, sonsuza kadar sürecek bir ömürden bahsedilmektedir. Şöyle bir örnekle sonsuz yaşamın ne derece olağanüstü olduğunu vurgulayabiliriz: Yüz trilyon insan olsa, gece gündüz hiç durmadan yüz trilyonu yüz trilyon ile çarpsalar ve yüz trilyon yıl ömürleri olsa ve ömürleri boyunca bu işle uğraşsalar, yine de sonsuz yaşam hesaplayamayacakları kadar uzun bir zamandır...

Oysa Allah öyle büyük bir ilme sahiptir ki insana göre "sonsuz" olan, Allah'ın Katında bitmiş durumdadır. Zamanın ilk yaratıldığı andan sonsuzluk anına kadar geçecek olan her olay, her düşünce, vakitleri ve şekilleri ile Allah'ın ilmiyle belirlenmiş ve bitmiştir. (Bkz.Zamansızlık ve Kader Gerçeği bölümü) Bu gerçek Kuran'da şöyle bildirilir:

Hiç şüphesiz, Biz herşeyi kader ile yarattık. Bizim emrimiz, bir göz kırpma gibi yalnızca 'bir keredir.' Andolsun Biz sizin benzerlerinizi yıkıma uğrattık. Fakat öğüt alıp-düşünen var mı? Onların işlemiş oldukları herşey kitaplarda (yazılı)dır. Küçük, büyük herşey satır satır (yazılı)dır. (Kamer Suresi, 49-52)

İnsan Allah'ın ilminin büyüklüğünü gücünün yettiğinin en fazlasıyla kavrayabilmek için ciddi olarak çaba harcamalı ve düşünmelidir.

İnsanlık tarihinin başından bugüne kadar milyarlarca insan yaşamıştır. Yani Allah milyarlarca çift göz, milyarlarca değişik parmak izi, milyarlarca farklı göz dokusu, milyarlarca değişik insan tipi yaratmıştır ve eğer dilerse bu kişilerden sonsuz sayıda daha yaratabilir. Çünkü ayetin de ifadesiyle; "...O,

yaratmada dilediğini arttırır. Şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir."
(Fatır Suresi, 1)

Allah insanın hiç bilmediği ve sahip olduğu sınırlı akılla anlamakta güçlük çekeceği daha bir çok şey yaratmaya kadirdir. Dünyada biz kullarına verdiği ucu bucağı belli olmayan herşeyin hazineleri Allah'ın Katındadır. Bize sadece dilediği kadarını, dilediği miktar ile indirmiştir:

Hiçbir şey yoktur ki, hazineleri Bizim Katımızda olmasın; ancak onu belirlenmiş bir miktar olarak indiririz. (Hicr Suresi, 21)

Allah'ın üstün yaratmasındaki bu gerçek bizim bildiğimiz ve bilmediğimiz tüm kavramlar için geçerlidir. Nitekim **"...ve daha sizlerin bilmediğiniz neleri yaratmaktadır?"** ayetiyle de Allah'ın bilmediğimiz nice şeyler yarattığına dikkat çekilmiştir. (Nahl Suresi, 8)

Allah bizim bilmediğimiz, görmediğimiz bir çok alemleri ve varlığı da yaratmıştır. Diğer alemlerin varlığını daha iyi anlayabilmek için şöyle düşünebiliriz; Nasıl ki bir resme baktığımızda yalnızca en ve boy olmak üzere 2 boyut görüyorsak, içinde yaşadığımız dünyaya baktığımızda da en, boy ve derinlik olmak üzere 3 (zamanı da katarsak 4) boyut kavrayabiliriz. Bundan fazlasını ise algılayamayız. Oysa Allah Katında bizim bildiklerimizden başka boyutlar da yaratılmıştır. Yukarıda söz ettiğimiz melekler bu farklı boyutlardan birinde yaşayan varlıklardan biridir. Nasıl ki biz 2 boyutlu sinema perdesinin tamamını görürüz, ancak perdeden dışarıdaki 3 boyutun algılanması imkansızdır. İşte melekler de bulundukları boyut ve mekandan bizleri görebilmekte ve duyabilmekteler. Hatta iki yanımızdaki yazıcı melekler her anımıza şahitler. Her konuştuğumuzu, her yaptığımızı yazıyorlar. Ancak biz onları göremiyoruz. Allah'ın Kuran'da varlıklarını bildirdiği cinlerde yine ayrı bir boyuta ait varlıklardır. Onlar da aynı insanlar gibi yaşamları boyunca denenmektedirler ve sorumlu oldukları kitapları Kuran'dır. Ancak sahip oldukları özellikleri insanlardan çok farklıdır. İnsanların bağlı oldukları sebep sonuç ilişkilerinden çok daha farklı sebeplere bağımlı olarak yaratılmışlardır.

Bunlar Allah'ın yaratmadaki benzersizliğinin kavranması açısından üzerinde düşünülmesi gereken gerçeklerdir. Allah sonsuz sayıda evren, sonsuz sayıda varlık, sonsuz sayıda mekan yaratmaya güç yetirendir. Dahası herbirini birbirinden çok daha farklı özelliklerle yaratabilir. Nitekim Allah ahirette cenneti ve cehennemi yaratacaktır. Cennet ve cehennem bizim dünyada alışık olduğumuzdan çok daha farklı bir yaratılışa olacaktır. Örneğin dünyada daima bozulma, yaşlanma, çürüme, eskime ve tükenme vardır. Oysa cennette sonsuza kadar sürecek zaman içerisinde hiçbir şey bozulmayacaktır; Allah'ın Kuran'da bahsettiği tadı değişmeyen süttten ırmaklar cennetin bu özelliğine dikkat çeken

örneklerden biridir. Cennette insan bedeni de yıpranmayacak; yaşlanma asla olmayacaktır. Allah Kuran'da cennette herkesin yaşıt olduğunu bildirmektedir ve cennet insanları sonsuza kadar en güzel halleriyle, hiç yaşlanmadan, birbirleriyle yaşıt olarak yaşayacaklardır. Allah yine Kuran'da tükenmeyen kaynaklardan içecekler olduğunu bildirmektedir.

Cehennemdeki yaratılış da bambaşkadır. Allah cehennemde, benzeri görülmemiş azap çeşitlerini yaratacaktır. Hiçbir insan yaşamadan oradaki azabın nasıl olacağını tahmin edemez.

SONSUZLUĞU DÜŞÜNMEK...

Allah dünyadaki herşeyde bir sınır yaratmıştır. Her işin bir sonu vardır. Bu nedenle "sonsuz" kavramını anlayabilmek için üzerinde düşünmek ve bilinen bazı ölçülerle kıyas yapmak gerekir. Böyle bir kıyas için şu örneği verelim: İçinde bulunduğumuz evrenin, aslında bir atomun çekirdeği olduğunu düşünün. Bulunduğunuz evrenin dışını merak ederek araştırma yaptığınızı farzedelim. Bulunduğunuz noktadan araştırma yaparak ulaşabileceğiniz en uç yer atomun dış sınırı olacaktır. Çekirdekle dış sınır arasında keşfettiğiniz her elektronda büyük bir aşama kaydettiğinizi düşünürsünüz. Atomun dış sınırına ulaştığınızda ise bunun devamında da en fazla evrenin aynı şekilde devam ettiğine ihtimal verirsiniz. Fakat içinde bulunduğunuz atomun büyüklüğüne eşdeğer olan tahmin edemeyeceğiniz kadar çok sayıda atom olabileceğini hayal bile edemezsiniz. Bu örneğe benzer şekilde içinde yaşadığımız evreni çok büyük zannederiz. Kendi boyutlarımızla ya da dünyanın boyutları ile kıyasladığında evren, ucu bucağı belli olmayan bir yer olduğu için tabii ki bize büyük gelir. Oysa belki gözümüzde onca büyüttüğümüz evren diğer evrenlerle kıyaslandığında bir atomun içi kadar bir yer kaplıyordur. Bunun en doğrusunu ise Allah bilir.

Allah'ın evrende yarattığı tüm atomların sayısını ise dile getirmek oldukça zordur. Oysa onları kusursuz olarak yaratan Allah belki de her birinin içinde aynen bizim evrenimize benzeyen kusursuz evrenler yaratmıştır. Nitekim ayetlerde Allah'ın sonsuz yaratma gücüne dikkat çekilir:

Görmüyorlar mı, gökleri ve yeri yaratan Allah, onların benzerini yaratmaya gücü yeter ve onlar için kendisinde şüphe olmayan bir süre (ecel) kılmıştır. Zulmedenler ise ancak inkarda ayak direttiler. (İsra Suresi, 99)

Bizim sahip olduğumuz bilgi sadece Allah'ın izin verdiği kadarıdır. Allah Katındaki bilgi ise sonsuzdur. Örneğin Allah dünyada insan için 7 ana renk var etmiştir. Biz sekizinci bir rengi zihnimizde canlandıramayız. (Bu, doğuştan kör

olan birine kırmızıyı tarif etmeye benzer. Ne dersek diyelim yine de kırmızı rengi tam olarak ifade edemeyiz.) Oysa Allah 8, 9 veya 10 hatta çok daha fazla ana renk yaratabilir ama biz Allah'ın bize gösterdikleri dışındakileri kavrayamayız.

İnsanın beş duyusu vardır, altıncıyı hayal bile edemez. İnsanın rüyasında sadece dört duyu olsa, beşinci bir duyu var denildiğinde bunun ne anlama geldiğini anlayamayabilir. Oysa Allah'ın 6 duyu yaratmak için sadece "Ol" demesi yeterlidir. Bunun gibi Allah Katında hiç bilmediğimiz duyular da olabilir. Bunların belki ahirette bir kısmını bize gösterecek de olabilir.

Her ne kadar bu konuyla ilgili sayılacak daha pek çok ihtimal varsa da sonuç olarak bunların tümü Allah'ın bize dünyada öğrettiği bilgilerin doğrultusunda geliştirilen fikirlerdir. Ancak burada unutulmaması gereken önemli bir nokta vardır; Allah'ın gücü ve büyüklüğü sınırsız olduğu için anlatılanların hepsinin Allah'ın dilemesiyle istediği anda gerçekleşmesi mümkündür. Biz ise Allah'ın bize öğrettiği dışında hiçbir şey hakkında kesin bir şey söyleyemeyiz ve Allah'ın bildirdikleri dışında hiçbir bilgiye sahip olamayız.

Buraya kadar Allah'ın en küçük alemlerden en büyük alemlere kadar yarattığı sayısız delilden ancak çok az bir kısmına değinebildik. Ne var ki Allah'ın ilminin kapsadığı bilgilerin tümünü anlatmaya çalışsaydık da bunu asla başaramazdık. Düşünün ki tek bir insanla ilgili bilgiler bir DNA'nın içerisine 1 milyon ansiklopedi sayfasını dolduracak şekilde yerleştirilmiştir. O halde yalnızca şu an yaşayan insanların DNA'larındaki bilgileri anlatmaya kalksak dahi bunu, 1 milyon x 8 milyar (1.000.000 x 8.000.000.000) sayfa ile ifade edebiliriz. Bu elbette mümkün değildir ama böyle bir şeyi başarmış olduğumuzu farzedelim; ortaya 8 trilyar ansiklopedi sayfası bilgi çıkar. Bu rakam belki size ilk anda bir şey ifade etmiyor olabilir. O halde şöyle bir soru soralım; bir milyon veya bir milyar sayfa bilginin üstüste konulduğunda ne kadar olabileceğini hiç gözünüzde canlandırdınız mı? Bu kitabın sayfaları boyutunda 1 milyon sayfayı üstüste diklemesine koyacak olursanız 30 katlı bir binanın yüksekliğine ulaşırsınız. Ama eğer bunu 1 milyar sayfa için düşünecek olursanız o zaman karşınıza Everest Dağı'ndan 10 kat daha fazla bir yükseklik çıkar.⁵⁴ Ama bizim DNA için verdiğimiz rakam 1 milyon da değil, 1 milyar da değildir; tam olarak 8 trilyar...

Şimdi evrenin ucu bucağı belli olmayan büyüklüğü ile gözle bile görülmeyecek küçüklükteki DNA'yı kıyaslayın. Bir DNA'nın içine bu kadar bilgi sığdıran Allah'ın bu büyüklükteki evrende yarattığı toplam bilgiyi ifade dahi edemeyeceğimizi bir kez daha anlıyoruz. Allah, ilminin sonsuzluğunu Kuran'da şöyle bir örnekle açıklar:

Eğer yeryüzündeki ağaçların tümü kalem ve deniz de -onun ardından yedi deniz daha eklenerek- (mürekkep) olsa, yine de Allah'ın kelimeleri (yazmakla) tükenmez. Şüphesiz Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir. (Lokman Suresi, 27)

Görüldüğü gibi biz ne kadar uğraşırsak uğraşalım Allah'ın ilmini kavrayamaya güç yetiremeyiz çünkü Allah'ın ilmi sonsuzdur. Biz ancak Allah'ın bize izin verdiği kadarını kavramaya güç yetirebiliriz:

Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kâimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun Katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindeki ve arkalarındaki bilir. (Onlar ise) Dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Kitap boyunca Allah'ın görmemize ve anlamamıza izin verdiği bu bilgilerin bir kısmı aktarılmaya çalışıldı. Bunlar Allah'ın emri gereği, O'nun herşeye güç yetirdiğini ve gerçekten ilmiyle herşeyi kuşattığını bilmeniz ve bundan sonra çevrenizde göreceğiniz her detayda O'nun büyüklüğünün sergilendiğini düşünmeniz için anlatıldı. Çünkü bu büyük gerçeği düşünmek ve hatırlatmak Allah'a kul olan her insan için bir sorumluluktur. Allah bir ayette şöyle bildirmektedir:

Allah, yedi göğü ve yerden de onların benzerini yarattı. Emir, bunların arasında durmadan iner; sizin gerçekten Allah'ın herşeye güç yetirdiğini ve gerçekten Allah'ın ilmiyle herşeyi kuşattığını bilmeniz, öğrenmeniz için. (Talak Suresi, 12)

Unutulmamalıdır ki, büyük olan Allah'tan yüzçeviren, O'nun ayetlerini görmezlikten gelen ve O'na isyankar olanlar, büyük bir cezayı hak edeceklerdir. Kuran'da, cehennemde bu gibi kişiler hakkında verilecek olan emir şöyle haber verilir:

Onu tutuklayın, hemen bağlayın. Sonra çılgın alevlerin içine atın. Daha sonra onu, uzunluğu yetmiş arşın olan bir zincire vurup gönderin. Çünkü, o, büyük olan Allah'a iman etmiyordu. (Hakka Suresi, 30-33)

II. KİTAP

YARATILIŞI İNKAR ETME YANILGISI

EVİRİM YANILGISI

Evrım teorisi, canlıların varlığını ve kökenini tesadüflerle açıklayabilmek amacıyla çeşitli gerçek dışı tahminler, varsayımlar ve hayal mahsulü senaryolar üreten bir felsefe ve dünya görüşüdür. Bu felsefenin kökeni eski çağlara, antik Yunan'a dek uzanır.

Yaratılışı inkar eden gelmiş geçmiş tüm ateist felsefeler mutlaka, dolaylı veya dolaysız bir biçimde evrım düşüncesini kabul eder ve savunurlar. Aynı durum bugün de bütün din karşıtı ideoloji ve sistemler için geçerlidir.

Evrımcı düşünce son bir buçuk asırdır, geçerlilik kazanmak için bilimsel bir kılığa bürünmüştür. 19. yüzyılın ortalarında sözde bilimsel bir teori olarak öne sürülmüş ancak, savunucularının tüm gayretlerine rağmen, bugüne kadar hiçbir bilimsel bulgu veya deney tarafından doğrulanamamıştır. Sonuçta, teorinin kendisine büyük umutlar bağladığı "bilim" her geçen gün teoriyi kaçınılmaz sonuna daha da yaklaştırmıştır.

Başvurulan tüm bilimsel yöntemler her seferinde, böyle bir teorinin hiçbir gerçekçi yönünün olamayacağını kanıtlamıştır: Laboratuvar deneyleri ve olasılık hesapları, canlılığı meydana getiren aminoasitlerin tesadüflerle oluşamayacağını kesin bir biçimde ortaya koymuştur. En küçük canlı birimi olan hücre ise, —evrımcilerin iddia ettiği gibi— ilkel ve kontrolsüz dünya koşullarında rastlantılar sonucu oluşmak şöyle dursun, 20. yüzyılın milyonlarca dolarlık, teknoloji harikası laboratuvarlarında bile sentezlenememiştir. Ayrıca yıllar süren paleontolojik çalışmalarda bulunan fosiller arasında, evrımın öne sürdüğü gibi, canlıların, ilkel türlerden gelişmiş türlere, kademe kademe evrımleştiğini göstermesi gereken ara-geçiş formlarına hiçbir yerde rastlanamamıştır.

Sonuçta evrımciler, büyük bir gayretle evrime delil toplamaya çalışırlarken, bizzat kendi elleriyle evrım diye birşeyin olamayacağını ispatlamışlardır.

Bugünkü savunulduğu şekliyle evrım düşüncesini ilk ortaya atan kişi, amatör bir İngiliz biyolog olan Charles Darwin'dir. Darwin evrımcı tezlerini 1859'da yayınladığı, "Türlerin Kökeni" (*The Origin of Species*) isimli kitabında ortaya attı. Darwin'in bu kitabında iddia ettiğine göre, yaşayan tüm canlılar ortak bir kökene sahipti ve doğal seleksiyon yoluyla birbirlerinden türemişlerdi. Ortama en iyi şekilde uyum sağlayanlar özelliklerini gelecek nesillere aktarıyor, böylece bu yararlı değişimler zamanla birikerek bireyi atalarından tamamen

farklı bir canlıya dönüştürüyordu. İnsan ise, doğal seleksiyon mekanizmasının en gelişmiş ürünüydü. Kısaca, bir türün kökeni başka bir türdü.

Darwin'in ileri sürdüğü fanteziler özellikle belli siyasi ve ideolojik görüşlere sahip çevrelerde büyük rağbet gördü. Teori oldukça popüler olmuştu. Çünkü o devirdeki mevcut bilgi düzeyi Darwin'in hayali senaryolarının gerçek dışı olduğunu göstermek için henüz yeterli değildi. Öyle ki Darwin'in, varsayımlarını öne sürdüğü dönemde genetik, mikrobiyoloji, biyokimya gibi bilim dallarının daha hiçbirisi ortada yoktu. Sözünü ettiğimiz bu bilimler Darwin'in tezlerinden daha önce keşfedilmiş olsaydı, Darwin, teorisinin tamamen bilim dışı olduğunu görecekti ve böyle anlamsız bir iddia ortaya atamayacaktı. Zira türleri belirleyen bilgiler genlerde mevcuttu ve doğal seleksiyonun genlerde değişiklikler meydana getirerek yeni türler türetmesi mümkün değildi.

Darwin'in kitabının yol açtığı yankılar sürerken Avusturyalı botanikçi Mendel 1865 yılında kalıtım kanunlarını keşfetti. Mendel'in yüzyılın sonuna kadar pek duyulmayan keşifleri 1900'lü yılların başında genetik biliminin ortaya çıkmasıyla önem kazandı. Yine aynı yıllarda genler ve kromozomların yapısı keşfedildi. 1950'li yıllarda genetik bilgiyi saklayan DNA molekülünün keşfi ise teoriyi büyük bir krize soktu. Çünkü DNA'daki dev bilginin kaynağı, rastgele oluşumlarla açıklanamazdı.

Bu tür bilimsel gelişmelerin yanısıra, yıllarca süren kazılarda, ilkel türlerin kademe kademe gelişerek evrimleştiklerini göstermesi gereken ara-geçiş formları da bir türlü bulunamamıştı.

Bütün bu gelişmelerin, bilim dışı olduğu ortaya çıkan Darwin'in teorisini tarihin tozlu raflarına kaldırması gerekirdi. Ancak belli çevreler ısrarla teoriyi revizyona sokmaya, yenilemeye ve her ne şekilde olursa olsun bilimsel platforma oturtmaya çalıştılar. Bütün bu çabalar, teorinin ardında bilimsel kaygılardan ziyade ideolojik bir takım hedeflerin olduğunu göstermesi açısından oldukça anlamlıydı.

Bu gelişmeler üzerine, gittikçe açmaza giren teorinin her ne pahasına olursa olsun ayakta tutulması gerektiğine inanan bazı çevreler vakit kaybetmeden yeni bir model uydurdular. Bu yeni modelin adı neo-Darwinizm idi. Buna göre, canlıların genlerindeki mutasyon denilen ufak değişikliklerle türler evrimleşiyor, ve doğal seleksiyon yöntemi ile güçlü olanlar hayatta kalıyordu. Ancak, canlıların meydana gelmesi için, ufak değişimlerin yetmediği, ayrıca neo-Darwinizmin ileri sürdüğü mekanizmaların geçersizliği anlaşıncaya evrimciler yeni model arayışlarını sürdürdüler. Ve 'sıçramalı evrim' adını verdikleri yeni bir iddia ortaya atarak hiçbir bilimsel ve mantıksal dayanağı olmayan bir model ileri sürdüler. Buna göre canlılar birdenbire, hiçbir ara geçiş formu olmadan bir başka türe dönüşüyorlardı. Başka bir deyişle o güne kadar

hiçbir evrimsel "ata"ları olmayan türler bir anda meydana geliyordu. Aslında bu yaratılışın tarifiydi, ancak evrimcilerin bunu kabul etmeye yanaşmaları mümkün değildi. Bu gerçeği, akılalmaz senaryolarla gizlemeye çalışıyorlardı. Örneğin tarihteki ilk kuşun —nasıl olduğu açıklanamaz bir biçimde— bir sürüngen yumurtasından ortaya çıkmış olabileceği söyleniyordu. Aynı teoriye göre, etobur kara hayvanları, geçirdikleri ani ve kapsamlı bir değişiklikte birdenbire dev balinalara dönüşmüş olabilirlerdi.

Bilinen tüm genetik, biyofizik ve biyokimya kurallarına aykırı olan bu iddialar, ancak kurbağaların prenslere dönüştüğünü anlatan çocuk masalları kadar bilimseldi. Ama neo-Darwinist teorinin içine girdiği kriz karşısında sıkıntıya düşen bazı evrimci paleontologlar, bundan kaçmak için neo-Darwinizm'den daha da saçma olan bu teoriye sarıldılar.

Bu modelin tek hedefi, neo-Darwinist modelin açıklamayadığı fosil boşluklarını açıklamaktı. Ancak fosil boşluklarını "kuşların sürüngen yumurtalarından aniden çıktıklarını" öne sürerek ya da benzeri iddialarla açıklamaya kalkmak başlı başına akıl dışıdır. Çünkü bir türün bir başka türe evrimleşmesi için, genetik bilgisinde çok büyük oranda ve faydalı bir değişiklik gerekir. Oysa hiçbir mutasyon genetik bilgiyi geliştirmez, ona yeni bir bilgi eklemez. Mutasyonlar sadece genetik bilginin eksilmesine ve bozulmasına yol açarlar. Sıçramalı evrim savunucularının hayal ettikleri "grosmutasyonlar" ise, genetik bilgide "gros" yani dev azalma ve bozukluklar oluştururlar.

Sıçramalı evrim teorisi, ilk bakışta da anlaşıldığı gibi, geniş bir hayal gücünün ürünüydü. Ama bu açık gerçeğe rağmen, evrim savunucuları bu teoriye itibar etmekten çekinmediler. Çünkü Darwin'in öngördüğü evrim modelinin, fosil bulguları ile bir türlü ispatlanamaması onları buna zorluyordu. Darwin, türlerin yavaş yavaş değiştiklerini öne sürmüştü. Bu ise, tarihte yarı kuş-yarı sürüngen, yarı balık-yarı sürüngen gibi ucube varlıkların yaşamış olmasını gerektiriyordu. Ancak evrimcilerin tüm araştırmalarına ve bulunan yüzbinlerce fosile rağmen, bu tür "ara-geçiş formları"nın tek bir tanesine bile rastlanamadı.

Evrimciler, sıçramalı evrim modeline, bu büyük fosil fiyaskosunu örtbas edebilmek umuduyla el attılar. Ancak başta da vurguladığımız gibi bunun bir fantezi olduğu son derece açıktı ve çok kısa sürede kendisini tüketti. Sıçramalı evrim modeli, hiçbir zaman tutarlı bir model olarak öne sürülmedi, ama kademeli evrim modeline uymadığı açıkça belli olan durumlarda bir kaçış yolu olarak kullanıldı. Günümüzde evrimciler, canlılardaki hemen hepsi karmaşık yapılara sahip olan —göz, kanat, akciğer, beyin, vs. gibi— organların kademeli evrim modelini çok açık biçimde yalanladığını gördüklerinden, bu noktalarda sıçramalı evrim modelinin fantastik izahlarına sığınmak zorunda kalırlar.

EVİRİM TEORİSİNİ DOĞRULAYAN HERHANGİ BİR FOSİL KAYDI VAR MIDIR?

Evrım teorisi, bir türün bir başka türe dönüşmesinin milyonlarca yıllık bir zaman dilimi içerisinde yavaş ve aşamalı olarak gerçekleştiğini söyler. Bu iddianın mantıksal sonucu ise, bu geçiş dönemi sırasında "ara-geçiş formu" adı verilen ucube canlıların yaşamış olmasını gerektirir. Evrimciler, tüm canlıların kademeli olarak birbirlerinden türediklerini iddia ettikleri için de, bu ara-geçiş formlarının türlerinin ve sayılarının milyonlarca olması gerekir.

Eğer gerçekten bu tür canlılar yaşamışlarsa, fosil kayıtlarında bunların kalıntılarına da rastlanması gerekir. Çünkü bu teze göre, ara geçiş formlarının sayısının, bugün bildiğimiz hayvan türlerinden bile fazla olması ve dünyanın dört bir yanında fosilleşmiş olarak bulunması gerekmektedir.

Nitekim Darwin'den bu yana yoğun bir şekilde hep bu fosiller arandı, fakat evrimciler için sonuç acı verici bir hayal kırıklığıydı. Bu dünyada hiçbir yerde - ne bir kıtada, ne de bir okyanusun derinliklerinde- tek hücreli organizmalarla kompleks omurgasızlar arasındaki herhangi bir ara geçiş formuna rastlanamadı.

Aslında Darwin de bu arageçiş formlarının yokluğunun farkındaydı. Fakat yine de en büyük beklentisi aranan arageçiş formlarının gelecekte bulunmasıydı. Ancak bu ümitli bekleyişine rağmen, teorisinin en büyük açmazının bu konu olduğunu görüyordu. Bu yüzden, şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.⁵⁵

Darwin endişelenmekte haklıydı. Çünkü evrimcilerin tüm ümitlerine ve çabalarına rağmen, ne Darwin zamanında ne de Darwin'den bu yana dünyanın hiçbir yerinde —ne bir kıtada ne de bir okyanusun derinliklerinde— bu ara-geçiş formlarına rastlanamadı. Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılarız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.⁵⁶

Fosil kayıtlarındaki bu boşluklar, yeterince fosil bulunamadığı ve birgün aranan fosillerin ele geçeceği gibi bir avantajla da açıklanamaz. Bir başka evrimci paleontolog T. N. George, bunun nedenini şöyle açıklamaktadır:

Fosil kayıtlarının (evrimsel) zayıflığını ortadan kaldıracak bir açıklama yapmak artık mümkün değildir. Çünkü elimizdeki fosil kayıtları son derecede zengindir ve yeni keşiflerle yeni türlerin bulunması imkansız gözükmektedir... Her türlü keşfe rağmen fosil kayıtları hala (türler arası) boşluklardan oluşmaya devam etmektedir.⁵⁷

YERYÜZÜNDE HAYAT ANİDEN TÜM ÇEŞİTLİLİĞİYLE ORTAYA ÇIKMIŞTIR

Yeryüzü tabakaları ve fosil kayıtları incelendiğinde, canlı hayatının birdenbire ortaya çıktığı görülür. Canlı yaratıkların fosillerine rastlanılan en derin yeryüzü tabakası, 530-520 milyon yıl yaşında olduğu hesaplanan "Kambriyen" tabakadır.

Kambriyen devrine ait tabakalarda bulunan canlılar, hiçbir evrimsel ataları olmaksızın birdenbire fosil kayıtlarında belirirler. Kompleks yaratıklardan meydana gelen geniş bir canlı mozaigi şaşırtıcı bir biçimde aniden ortaya çıkmıştır. Bu yüzden jeolojik literatürde bu mucizevi olay, "Kambriyen Patlaması" olarak anılır.

Bu tabakadaki canlıların çoğunda, göz gibi son derece gelişmiş organlar ya da solungaç sistemi, kan dolaşımı gibi yüksek organizasyona sahip organizmalarda görülen sistemler bulunur. Fosil kayıtlarında bu canlıların atalarının olduğuna dair herhangi bir işarete rastlanılmaz. *Earth Sciences* dergisinin editörü Richard Monestarsky, canlı yaratıkların birdenbire ortaya çıkışlarını şöyle anlatır:

Bugün görmekte olduğumuz oldukça kompleks hayvan formları aniden ortaya çıkmışlardır. Bu an, Kambriyen Devrin tam başına rastlar ki denizlerin ve yeryüzünün ilk kompleks yaratıklarla dolması bu evrimsel patlamayla başlamıştır. Günümüzde dünyanın her yanına yayılmış olan hayvan filumları (takımları) erken Kambriyen Devir'de zaten vardır ve yine bugün olduğu gibi birbirlerinden çok farklıdır.⁵⁸

Dünyanın nasıl olup da böyle birdenbire binlerce hayvan çeşidiyle dolup taşıdığı sorusuna cevap bulamayan evrimci kaynaklar, Kambriyen Devri'nin öncesine, içinde hayatın başlangıcının olduğu ve "bilinmeyen gerçekleştiği" 20 milyon yıllık hayali bir dönem koyarlar. Bu dönem "evrimsel boşluk" olarak adlandırılır. Ancak bugüne kadar hiç kimse, bu evrimsel boşluğun ne olduğunu açıklayamamıştır.

1984 yılında, Çin'in Yunnan bölgesinin güney bölümündeki Cheng jiang'da, büyük miktarlarda kompleks omurgasız keşfedildi. Bunların arasında bulunan ve şu an soylarının tükendiği bilinen trilobitler en azından bugün var olan omurgasızlar kadar kompleks yapıydılar.

İsveçli evrimci paleontolojist Stefan Bengtson, bu durumu şöyle açıklıyor:

Eğer canlılık tarihinde herhangi bir olay, insanın yaratılışı mitine benzetilecekse, o da çok hücreli organizmaların ekolojide ve evrimde baş aktör haline geldikleri okyanus yaşamındaki ani farklılaşma dönemidir. Darwin'i şaşırtan—ve utandıran—bu olay bizi de hala şaşırtmaktadır.⁵⁹

Evet, gerçekten de bu kompleks canlıların hiçbir ataya veya geçiş formuna sahip olmadan aniden ortaya çıkışları bugün de evrimciler için oldukça şaşırtıcı ve can sıkıcıdır, tıpkı 135 yıl önce Darwin için olduğu gibi. Çünkü evrimciler 135 yıl sonra bile bu esrara bir çözüm bulabilmek konusunda Darwin'den daha öteye gidebilmiş değillerdir.

Görüldüğü gibi fosil kayıtları, canlıların evrimin iddia ettiği gibi ilkelden gelişmişe doğru bir süreç izlediğini değil, bir anda ve en mükemmel halde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Ara formların yokluğu, sadece Kambriyen dönemine ait bir durum değildir. Evrimcilerin iddia ettikleri ve omurgasızlar-balıklar-amfibiyenler-sürüngenler-kuşlar-memeliler sırasında ilerleyen evrim şemasını doğrulayacak tek bir ara form bile şimdiye kadar bulunamamıştır. Her canlı türü, fosil kayıtlarında aniden ve bugünkü eksiksiz şekliyle belirmektedir.

Bir başka deyişle, canlılar evrimle oluşmamış, yaratılmışlardır.

EVİRİM SAHTEKARLIKLARI

Çizimlerdeki Aldatmacalar

Evrin teorisine delil arayanların en çok başvurdukları kaynak fosil kayıtlarıdır. Dikkatli ve tarafsız olarak incelendiğinde bu fosil kayıtlarının, evrimcilerin iddialarının aksine evrim teorisini destekledikleri değil, çürüttükleri görülür. Ancak fosillerin genel olarak evrimciler tarafından çarpıtılarak yorumlanmaları ve kamuoyuna da taraflı bir şekilde yansıtılmaları sebebiyle birçok kişi fosil kayıtlarının gerçekten evrim teorisini desteklediğini düşünmektedir.

Fosil kayıtlarındaki bazı bulguların her türlü yoruma açık olması evrimcilerin en çok işlerine gelen noktadır. Bulunan fosiller çoğu zaman sağlıklı bir teşhiste bulunulabilmesi için yetersizdir. Bunlar eksik ve dağılmış kemik parçalarından oluşur. Bu sebeple, eldeki verileri çarpıtmak ve bunları istenilen doğrultuda malzeme yapmak çok kolaydır. Nitekim evrimciler tarafından fosil kalıntılarına dayanılarak yapılan rekonstrüksiyonlar (çizim ya da maketler)

tamamen spekülatif olarak evrimsel tezleri doğrulayacak biçimde yapılır. İnsanlar görsel yoldan daha kolay etkilendikleri için amaç onları, hayalgücüyle rekonstrüksiyonu yapılmış yaratıkların geçmişte gerçekten yaşadığına inandırabilmektir.

Evrimci araştırmacılar, çoğu kez yalnızca bir diş veya bir çene kemiği parçası ya da ufak bir kol kemiğinden yola çıkarak insan benzeri hayali yaratıklar çizer ve bunu sansasyonel bir biçimde insan evriminin bir halkası olarak kamuoyuna sunarlar. Bu çizimler çoğu insanın zihninde var olan "ilkel insanlar" imajının oluşmasında büyük rol oynamıştır.

Kemik kalıntılarına dayanılarak yapılan bu çalışmalarla sadece eldeki objenin çok genel özellikleri ortaya çıkarılabilir. Oysa asıl belirleyici ayrıntılar zaman içinde kolayca yok olan yumuşak dokulardır. Bu sebeple yumuşak dokuların spekülatif olarak yorumlanmasıyla, rekonstrüksiyonu yapan kişinin hayal gücünün sınırları içinde herşey mümkündür. Harvard Üniversitesi'nden Earnst A. Hooton bu durumu şöyle açıklar:

Yumuşak kısımların tekrar inşası çok riskli bir girişimdir. Dudaklar, gözler, kulaklar ve burun gibi organların altlarındaki kemikle hiçbir bağlantıları yoktur. Örneğin bir Neanderthal kafatasını aynı yorumla bir maymuna veya bir filozofa benzetebilirsiniz. Eski insanların kalıntılarına dayanarak yapılan canlandırmalar hemen hemen hiçbir bilimsel değere sahip değildir ve toplumu yönlendirmek amacıyla kullanılırlar... Bu sebeple rekonstrüksiyonlara fazla güvenilmemelidir.⁶⁰

Sahte Fosil Üretme Çalışmaları

Evrim teorisine fosil kayıtlarında hiçbir geçerli delil bulamayan bazı evrimciler, sonunda kendi delillerini kendileri üretme yoluna gittiler. Evrim sahtekarlıkları adı altında ansiklopedilere bile geçen bu çalışmalar, evrim teorisinin zorla ayakta tutulmaya çalışılan bir ideoloji ve hayat felsefesi olduğunun en güzel kanıtıdır. Bu sahtekarlıkların en ünlüleri şunlardır:

Piltdown Adamı Sahtekarlığı

Amatör bir paleontolog olan Charles Dawson, 1912 yılında, İngiltere'de Piltdown yakınlarındaki bir çukurda, bir çene kemiği ve bir kafatası parçası bulunduğu iddiasıyla ortaya çıktı. Çene kemiği maymun çenesine benzemesine rağmen, dişler ve kafatası insanınkilere benziyordu. Bu örneklerle "Piltdown Adamı" adı verildi, 500 bin yıllık bir tarih biçildi ve çeşitli müzelerde insan evrimine kesin bir delil olarak sergilendi. 40 yılı aşkın bir süre, üzerine birçok bilimsel makaleler yazıldı, yorumlar ve çizimler yapıldı, insanın evrimine önemli bir delil olarak sunuldu.

Ancak 1949 yılında fosili bir kez daha inceleyen uzmanlar, bunun yapay bir fosil olduğunu, insan kafatasına bir orangutan çenesi monte edilmesiyle üretildiğini buldular.

Flor metoduna dayanılarak yapılan araştırmalar, kafatasının ancak birkaç bin yıllık olduğunu ortaya çıkardı. Orangutana ait çene kemiğindeki dişlerin ise suni olarak aşındırıldığı, fosillerin yanında bulunan ilkel araçların, çelik aletlerle yontulmuş adi birer taklit olduğu anlaşıldı. Oakley, Clark ve Weiner'in yaptıkları detaylı analizlerle bu sahtekarlık 1953 yılında kesin olarak ortaya çıkarıldı. Kafatası 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir maymuna aitti. Dişler, insana ait olduğu izlenimini vermek için sonradan özel olarak eklenmiş ve sıralanmış, eklem yerleri de törpülenmişti. Daha sonra da bütün parçalar, eski görünmeleri için potasyum dikromat ile lekelenmişti. Bu lekeler, kemikler aside batırıldığında kayboluyordu. Sahtekarlığı ortaya çıkaran ekipten Le Gros Clark bu durum karşısında şaşkınlığını gizleyemiyordu:

Dişler üzerinde yıpranma izlenimini vermek için, yapay olarak oynanmış olduğu o kadar açık ki, nasıl olur da bu izler dikkatten kaçmış olabilir?⁶¹

Nebraska Adamı Sahtekarlığı

1922'de, Amerikan Doğa Tarih Müzesi müdürü Henry Fairfield Osborn, Batı Nebraska'daki Yılan Deresi yakınlarında, Plieocen Dönemi'ne ait bir azı dişi fosili bulunduğunu açıkladı. Bu diş, iddiaya göre, insan ve maymunların ortak özelliklerini taşımaktaydı. Çok derin bilimsel tartışmalar başlatılmıştı, bazıları bu dişi *Pithecantropus erectus* olarak yorumluyorlar, bazıları ise bunun insana daha yakın olduğunu söylüyorlardı. Büyük tartışmalar yaratan bu fosile "Nebraska adamı" adı verildi. "Bilimsel" latince ismi de hemen takıldı: "*Hesperopithecus Haroldcooki*".

Birçok otorite Osborn'u destekledi. Bu tek dişe dayanılarak Nebraska adamının kafatası ve vücudunun rekonstrüksiyon resimleri çizildi. Hatta daha da ileri gidilerek ailece resimleri yayınlandı.

Ancak 1927'de iskeletin öbür parçaları da bulundu. Bulunan yeni parçalara göre bu diş ne maymuna ne de insana aitti. Dişin, *Prosthennops* isimli yabani Amerikan domuzunun soyu tükenmiş bir cinsine ait olduğu anlaşıldı.

İNSANLARLA MAYMUNLAR ORTAK ATALARDAN MI GELDİLER?

Evrin teorisinin iddiasına göre insanlar ve günümüz maymunları ortak atalara sahiptirler. Bu ilkel yaratıklar zamanla evrimleşerek bir kısmı günümüz

maymunlarını, evrimin diğerk bir kolunu izleyen bir başkagrup da günümüz insanlarını oluşturmuştur.

Maymunlarla insanların sözde ilk ortak atalarına evrimciler, "Güney Afrika maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Gerçekte soyu tükenmiş eski bir maymun türünden başkagirşey olmayan Australopithecusların çeşitli türleri bulunur. Bunların bazıları iri yapılı, bazıları daha küçük, daha narin yapılı canlılardır.

İnsan evriminin bir sonraki safhasını da evrimciler, "homo" yani insan olarak sınıflandırırılar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslardan daha gelişmiş, günümüz insanından çok fazla farkı olmayan canlılardır. Bu türün evriminin en son aşamasında ise, homo sapiens sapiens, yani günümüz modern insanının oluştuğı öne sürölür.

İşin aslı ise şöyledir: Evrimcilerin ortaya attıkları bu hayali senaryoda Australopithecus ismini verdikleri canlılar soyları tükenmiş gerçek maymunlar, homo serisindeki canlılar ise eski tarihlerde yaşamış bugün ise nesli tükenmiş ırklara mensup insanlardır. Evrimciler bir "insan evrimi" şeması oluşturabilmek için çeşitli maymun ve insan fosillerini büyüklüklerine göre ard arda dizmişlerdir. Oysa bilimsel gerçekler, bu fosillerin kesinlikle bir evrim sürecini göstermediğini ve insanın ataları olarak gösterilen bu canlıların bir kısmının gerçek maymun, bir kısmının da gerçek insan olduklarını göstermiştir.

Şimdi hayali insan evrimi şemasının ilk basamağını oluşturan Australopithecusları inceleyelim.

Australopithecuslar: Nesli Tükenmiş Maymunlar

Evrimcilerin iddiası, Australopithecusların günümüz insanların en ilkel atası olduklarıdır. Bunlar yüz ve kafa yapıları bugünkü maymunlara benzeyen, beyin hacimleri ise günümüz maymunlarınkinden daha küçük olan eski bir türdür. Ancak evrimcilerin iddialarına göre bu yaratıkların insanların atası olmasını sağlayan çok önemli bir özellikleri bulunur; iki ayaklı olmaları.

Maymunlarla insanların hareket şekli tamamen farklıdır. İnsanlar, gerçek anlamda iki ayaklarıyla dik hareket eden yegane canlılardır. Diğer bazı hayvanlar ise iki ayaklı olarak sınırlı bir hareket kabiliyetine sahiptirler ve sonuçta eğik bir iskelete sahiptirler.

Evrimcilere göre, Australopithecus isimli bu canlılar, iki ayakları üzerinde insanlar gibi dik olarak yürüyemeseler de eğik yürüme yeteneğine sahiptirler. İşte bu sınırlı iki ayaklı yürüyüş hareketi bile evrimcileri bu canlıların insanın atası oldukları yönünde cesaretlendirmeye yetmişti.

Oysa evrimcilerin, Australopithecusların iki ayaklı olduklarına dair iddialarını çürüten ilk delil, yine evrim araştırmacılarının kendilerinden geldi. Australopithecusların fosilleri üzerinde yapılan detaylı inceleme, evrimciler tarafından bile, bunların "fazla" maymuna benzediğinin kabulüne yol açmıştı. 1970'li yılların ortalarında Australopithecus fosilleri üzerinde detaylı anatomik araştırmalar yapan evrimci Charles E. Oxnard, Australopithecusların iskelet yapılarını günümüz orangutanlarınkine benzetiyordu:

Australopithecineslerin omuz, pelvis, bilek, ayak, dirsek ve eller gibi anatomik bölgeleri üzerinde yapılmış birçok karşılaştırmalı anatomik araştırma mevcuttur. Bütün bunlar şunu söylüyor: Bu fosillerin modern insana olan yakınlığı gerçek olmayabilir. Bütün fosil parçaları hem insandan hem de şempanze ve gorillerden farklıdır. Australopithecinesler grup olarak incelendiğinde kendilerine has bir tür orangutana benzerlik gösterirler.⁶²

Ancak evrimciler için esas utanç kaynağı, Australopithecusların iddia edildiği gibi iki ayaklı ve eğik olarak yürüyemeyeceklerinin anlaşılmış olması oldu. İki ayaklı ancak eğik olarak yürüdüğü iddia edilen Australopithecus'un böyle bir yapıya sahip olması fiziksel olarak son derece verimsiz olacaktı ve orantısız olarak yüksek bir enerji gerektirmekteydi. Nitekim, 1996 yılında bilgisayar uzmanı Robin Crompton, yaptığı araştırmalarda bu çeşit bir "karma" yürüyüşün imkansız olduğunu gösterdi. Crompton'un vardığı sonuç şuydu: Bir canlı ya tam dik, ya da tam dört ayağı üzerinde yürüyebilir. Bu ikisinin arası bir yürüyüş biçimi, enerji kullanımının aşırı derecede artması nedeniyle mümkün olamaz. Böylece Australopithecusların iddia edildiği gibi hem eğik hem de iki ayağı üzerinde yürüyemeyeceği ortaya çıkmış oldu.

Australopithecusların iki ayaklı olmadıklarına dair belki de en önemli çalışmayı ise 1994 yılında fosilleşmiş canlılar üzerinde iki ayaklılık araştırmaları yapan İngiltere Liverpool Üniversitesi, İnsan Anatomisi ve Hücre Biyolojisi Bölümü'nde görevli araştırmacı anatomist Fred Spoor ve ekibi yaptılar. Kulak salyangozundaki bilinçsiz denge mekanizmasından yola çıkarak araştırmalar yapan bilim adamları Australopithecusların kesinlikle iki ayaklı olmadıklarını buldular. Böylece Australopithecusların insan benzeri olduklarına dair iddianın sonu gelmiş oldu.

Homo Serisi: Gerçek İnsan Irkları

Hayali insan evriminin bir sonraki basamağı ise "homo" yani insan serisidir. Bu serideki canlılar günümüz insanından çok farklı olmayan sadece ırksal bazı farklılıkları bulunan insanlardır. Evrimciler bu farklılıkları abartmaya çalışarak söz konusu insanları günümüz insanının bir "ırkı" olarak değil, ayrı bir "tür"ü olarak yorumlamışlardır. Oysa birazdan da göreceğimiz gibi homo serisindeki insanların tümü aslında normal birer insan ırkından başka birşey değildir.

Evrimcilerin hayali şemasına göre homo türünün kendi içindeki hayali evrimi şöyledir: Önce homo erectus, sonra arkaik homo sapiens ve neandertal insanı, sonra da cro-magnon adamı ve günümüz insanı oluşur.

Homo serisindeki yukarıda saymış olduğumuz "tür"lerin hepsi, her ne kadar evrimciler aksini iddia etseler de gerçek insanlardan başka birşey değildirler. Öncelikle evrimcilerin en ilkel tür saydıkları homo erectus'u inceleyelim.

Homo erectus'un "ilkel" bir tür olmadığını gösteren en etkileyici delil, en eski homo erectus kalıntılarından olan "Turkana Çocuğu" fosilidir. Turkana çocuğu fosilinin sahibinin 12 yaşında bir çocuk olduğu ve büyüdüğü zaman 1.83 boyunda olacağı tahmin edilmektedir. Bu fosilin sahibinin dik iskelet yapısı günümüz insanından farksızdır! Uzun ve ince olan iskelet yapısı, günümüzde tropik bölgelerde yaşamakta olan insanların iskelet yapısıyla tamamen uyuşmaktadır. Bu fosil, homo erectus'un günümüz insanının bir ırkı olduğunun en önemli delillerindendir. Evrimci paleantropolog Richard Leakey homo erectus ve günümüz insanını şöyle karışıştırır:

Herhangi bir kişi farklılıkları farkedebilir: Kafatasının biçimi, yüzün açısı, kaş çıkıntısının kabalığı vs. Ancak bu farklılıklar bugün değişik coğrafyalarda yaşamakta olan insan ırklarının birbirleri arasındaki farklılıklardan daha fazla değildir. Böyle bir varyasyon topluluklar birbirlerinden uzun zaman aralıklarında ayrı tutuldukları zaman ortaya çıkar.⁶³

Yani Leakey şunu söylemektedir ki homo erectus ve bizim aramızdaki fark, örneğin zencilerle eskimolar arasındaki farklılıklardan fazla değildir. Homo erectus'un bu kafatası özellikleri, beslenme biçimi, genetik göç, diğer insan ırklarıyla belli bir süre kaynaşmama gibi olayların sonucunda ortaya çıkmıştır.

Homo erectus'un "ilkel" bir tür olmadığını bir başka güçlü kanıtı bunların 27 bin yıllık ve hatta 13 bin yıllık fosillerinin bulunmuş olmasıdır. Bilim dünyasında büyük yankılar uyandıran ve -bilimsel bir dergi olmayan- Time'da bile yayınlanan bir makaleye göre Java adasında yaşının 27 bin yıllık olduğu belirlenen homo erectus fosilleri bulunmuştur. Avusturalya'da Kow Bataklığı'nda ise 13 bin yıllık homo sapiens-homo erectus özellikleri taşıyan bazı fosiller bulunmuştur. Bütün bu fosiller, homo erectus'un günümüze

oldukça yakın tarihlere kadar yaşamını sürdürmüş olduğunu ve bunların bildiğimiz insanın tarihe gömülmüş bir ırkından başka birşey olmadıklarını göstermektedir.

Arkaik Homo Sapiens ve Neandertal Adamı

Arkaik homo sapiens, hayali evrim şemasının günümüz insanından bir önceki basamağını oluşturur. Aslında bu insanlar hakkında evrimciler açısından söylenecek birşey yoktur, zira bunlar günümüz insanından ancak çok küçük farklılıklarla ayrılırlar. Hatta bazı araştırmacılar, bu türün temsilcilerinin günümüzde hala yaşamakta olduklarını söyleyerek Avusturalyalı Aborijin yerlilerini örnek gösterirler. Aborijin yerlileri de aynı bu tür gibi kalın kaş çıkıntılarına, içeri doğru eğik bir çene yapısına ve biraz daha küçük bir beyin hacmine sahiptirler. Ayrıca çok yakın bir geçmişte Macaristan'da ve İtalya'nın bazı köylerinde bu insanların yaşamış olduklarına dair ciddi bulgular ele geçirilmiştir.

Evrimciler arkaik homo sapiens türüne en önemli örnek olarak Hollanda'nın Neander vadisinde bulunan ve Neandertal adamı adı verilen insan fosillerini gösterirler. Zaten günümüzde birçok araştırmacı, Neandertal insanını günümüz insanının bir alt türü olarak tanımlayarak "homo sapiens neandertalensis" demektedir. Bu ırkın günümüz insanıyla beraber, aynı anda ve aynı coğrafyada yaşadığı kesindir. Bulgular, Neandertallerin ölümlerini gömdüklerini, çeşitli müzik aletleri yaptıklarını ve aynı dönemde yaşamış homo sapiens sapienslerle beraber gelişmiş bir kültürü paylaştıklarını açıkça göstermektedir. Neanderthal fosillerinin tamamen modern olan kafatasları ve iskelet yapıları da herhangi bir spekülasyona açık değildir. Bu konuda ciddi bir otorite sayılan New Mexico Üniversitesi'nden Erik Trinkaus şöyle yazar:

Neanderthal kalıntıları ve modern insan kemikleri arasında yapılan ayrıntılı karşılaştırmalar, şunu göstermektedir ki Neanderthallerin anatomisinde, ya da hareket, alet kullanımı, zeka seviyesi veya konuşma kabiliyeti gibi özelliklerinde modern insanlardan aşağı sayılabilecek hiçbir şey yoktur.⁶⁴

Bunlara ek olarak Neandertallerin günümüz insanına göre bazı üstünlükleri bulunmaktadır. Neandertallerin beyin hacimleri günümüz insanınkinden daha büyüktür ve bunlar vücut olarak daha sağlam yapılı ve kas gücü olarak bizlerden çok daha güçlüdürler. Yine Trinkaus şöyle der: "Neanderthallerin kendine özgü yapısı, gövde ve uzuv kemiklerinin genel olarak abartılı biçimde yapılı olmasıdır. Bütün iyi korunmuş kemikler, modern insanlar tarafından ender olarak sahip olunabilecek bir güce işaret ediyor. Dahası bu özellik sadece yetişkin erkeklerde değil, yetişkin kadınlarda, yaşlılarda ve hatta çocuklarda bile görülebiliyor"

Kısacası Neandertaller, sadece zamanla asimile olmuş özgün bir insan ırkıdır.

Tüm bunlar, evrimcilerin çizdikleri "insanın evrimi" senaryosunun da tamamen bir hayal ürünü olduğunu, insanların her zaman insan, maymunların da her zaman maymun olduklarını göstermektedir.

CANLILIK TESADÜFLERLE OLUŞAMAZ

Evrin teorisi canlılığın, ilkel dünya koşullarında rastlantılar sonucu meydana gelen bir hücreyle başladığını ileri sürer. Ancak 21. yüzyıla girerken bile pekçok yönden esrarını koruyan hücrenin varlığını doğa şartlarına ve tesadüflere bağlamanın nasıl bir akılsızlık olduğunu göstermek için hücrenin yapısını basit benzetmelerle tarif etmeye çalışalım:

Bir canlı hücresi, bütün çalışma sistemleri, haberleşmesi, ulaşımı ve yönetimiyle büyük bir şehirle benzer bir karmaşıklık derecesine sahiptir: Hücrenin sarfettiği enerjiyi üreten santraller; yaşam için zorunlu olan enzim ve hormonları üreten fabrikalar; üretilecek bütün ürünlerle ilgili bilgilerin kayıtlı bulunduğu bir bilgi bankası; bir bölgeden diğerine hammaddeleri ve ürünleri nakleden kompleks taşıma sistemleri, boru hatları; dışardan gelen hammaddeleri işe yarayacak parçalara ayırıştıran gelişmiş laboratuvar ve rafineriler; hücrenin içine alınacak veya dışına gönderilecek malzemelerin giriş-çıkış kontrollerini yapan uzmanlaşmış hücre zarı proteinleri bu karmaşık yapının yalnızca bir bölümünü oluştururlar.

İşte yapısı ve içerdiği mekanizmalarla bu derece kompleks bir varlık olan hücrenin değil ilkel dünya şartlarında oluşması, günümüzün en ileri teknolojiye sahip laboratuvarlarında bile yapay olarak sentezlenmesi mümkün olmamıştır. Hücrenin yapıtaşı olan aminoasitlerden ve bunların oluşturduğu proteinlerden yola çıkarak değil hücre, mitokondri, ribozom, vs. gibi hücrenin tek bir organeli bile oluşturulamaz. Dolayısıyla evrimin tesadüfen oluştuğunu iddia ettiği ilk hücre yalnızca bir hayalgücü ve fantezi ürünü olarak kalmıştır.

Proteinler Tesadüfe Meydan Okuyor

Hücreyi şimdilik bir kenara bırakalım. Çünkü değil hücrenin, hücreyi oluşturan binlerce çeşit karmaşık protein moleküllerinden bir tanesinin bile doğal şartlarda oluşması ihtimal dışıdır.

Proteinler, belli sayıda ve çeşitteki aminoasitlerin özel bir sırayla dizilmelerinden oluşan dev moleküllerdir. Bu moleküller canlı hücrelerinin yapıtaşlarını oluştururlar. En basitleri yaklaşık 50 aminoasitten oluşan proteinlerin binlerce aminoasitten oluşan çeşitleri de vardır. Canlı hücrelerinde

bulunan ve her birinin özel bir görevi olan proteinlerin yapılarındaki tek bir aminoasitin bile eksilmesi veya yerinin değişmesi ya da zincire fazladan bir aminoasit eklenmesi o proteini işe yaramaz bir molekül yığını haline getirir. Daha aminoasitlerin "tesadüfen oluştukları" iddiasına bile geçerli bir kanıt ya da açıklama getirmekten aciz olan moleküler evrim teorisi, proteinlerin oluşumu noktasında tamamen açmaza girmektedir.

Proteinlerin fonksiyonel yapısının hiçbir şekilde tesadüfen meydana gelemeyeceği, herkesin anlayabileceği basit olasılık hesaplarıyla bile rahatlıkla görülebilir.

Örneğin, bileşiminde 288 aminoasit bulunan ve 12 farklı aminoasit türünden oluşan ortalama büyüklükteki bir protein molekülünün içerdiği aminoasitler 10^{300} farklı biçimde dizilebilir. Ancak bu dizilimlerden yalnızca "1" tanesi bu söz konusu proteini oluşturur. Geriye kalan tüm dizilimler hiçbir işe yaramayan, hatta kimi zaman canlılar için zararlı bile olabilecek anlamsız aminoasit zincirleridir. Diğer bir deyişle yukarıda örnek verdiğimiz protein molekülünden yalnızca bir tekinin tesadüfen meydana gelme ihtimali " 10^{300} 'de 1" ihtimaldir. Bu, 1'in yanına 300 adet sıfırın gelmesiyle oluşan "astronomik" sayıda "1" ihtimal ise pratikte gerçekleşmesi imkansız bir ihtimaldir. Dahası, 288 aminoasitlik bir protein, canlıların yapısında bulunan diğer 1000'lerce aminoasitlik dev proteinlerle kıyaslandığında oldukça mütevazı bir yapı sayılabilir. Aynı ihtimal hesaplarını bu dev moleküllere uyguladığımızda ise bu "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığını görürüz.

Bir tanesinin bile tesadüfen oluşması imkansız olan bu proteinlerden ortalama bir milyon tanesinin tesadüfen uygun bir şekilde biraraya gelip eksiksiz bir insan hücrecini meydana getirmesi ise, milyarlarca kez daha imkansızdır. Kaldı ki bir hücre hiçbir zaman için bir protein yığınının ibaret değildir. Hücrenin içinde, proteinlerin yanısıra nükleik asitler, karbonhidratlar, lipitler, vitaminler, elektrolitler gibi başka birçok kimyasal madde gerek yapı gerekse işlev bakımından belli bir oran, uyum ve tasarım çerçevesinde yer alırlar. Her biri de birçok farklı organelin içinde yapıtaşısı veya yardımcı molekül olarak görev yaparlar.

Görüldüğü gibi evrim, yegane "açıklaması" olan tesadüf teorisiyle, değil hücre, hücredeki milyonlarca proteinden tek birinin oluşumunu bile izah etmekten acizdir.

Türkiye'de, evrimci düşüncenin önde gelen otoritelerinden olan Prof. Dr. Ali Demirsoy da, *Kalıtım ve Evrim* isimli kitabında, canlılık için en gerekli enzimlerden birisi olan Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşma olasılığını şöyle ifade etmektedir:

Özünde bir Sitokrom-C'nin dizilişini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu tüm evrende

bir defa oluşacak kadar az bir olasılığa sahiptir denilebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O zaman birinci varsayımı irdelemek gerekir.⁶⁵

Demirsoy, üstteki satırlarının ardından, "bilimsel amaca daha uygun" olduğu için kabul ettiği bu olasılığın ne denli gerçek dışı olduğunu şöyle itiraf eder:

... Sitokrom-C'nin belirli aminoasit dizilimini sağlamak, bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır maymunun rastgele tuşlara bastığını kabul ederek.⁶⁶

Canlılarda bulunan bir protein molekülünün meydana gelmesi için yalnızca uygun aminoasitlerin uygun sırada dizilmeleri yeterli değildir. Bunun yanı sıra, proteinlerin yapısında bulunan 20 çeşit aminoasitten herbirinin de yalnızca sol-elli olması gereklidir. Kimyasal olarak aynı aminoasitin hem sağ-elli hem de sol-elli olmak üzere iki farklı türü vardır. Bunların aralarındaki fark, üç boyutlu yapılarının birbiriyle zıt yönlü olmasından kaynaklanır. Aynı insanın, sağ ve sol elleri arasındaki farklılık gibi... Doğada her iki cins aminoasit eşit miktarda bulunmakta ve her iki gruptan aminoasit de birbirleriyle mükemmel bir şekilde birleşme yapabilmektedir. Ancak yapılan araştırmalar çok ilginç bir gerçeği ortaya çıkarmıştır: Canlıların yapısında bulunan proteinler yalnızca sol-elli aminoasitlerden oluşmaktadır ve proteinin yapısına katılacak tek bir sağ-elli aminoasit bile o proteini işe yaramaz hale getirmektedir.

Bir an için evrimcilerin dediği gibi canlılığın tesadüflerle oluştuğunu varsayalım! Bu durumda yine tesadüflerle oluşmuş olması gereken aminoasitlerden doğada sağ ve sol-elli olmak üzere eşit miktarlarda bulunacaktı. Proteinlerin nasıl olup da bunların içinden yalnızca sol-ellilerini ayıkladıkları ve nasıl aralarına hiçbir sağ-elli aminoasitin karışmadığı evrimcilerin hiçbir açıklama getiremedikleri konulardan birisi olarak kaldı. Bu durum evrimin gözü kapalı bir savunucusu olan Britannica Bilim Ansiklopedisi'nde şöyle ifade edilir:

Yeryüzündeki tüm canlı organizmalardaki aminoasitlerin tümü, proteinler gibi karmaşık polimerlerin yapı blokları, aynı asimetri tipindedir. Adeta tamamen sol-ellidirler. Bu, bir bakıma, milyonlarca kez havaya atılan bir paranın hep tura gelmesine, hiç yazı gelmemesine benzer. Moleküllerin nasıl sol-elli ya da sağ-elli olduğu tamamen kavranılamaz. Bu seçim anlaşılabilir bir biçimde, yeryüzü üzerindeki yaşamın kaynağına bağlıdır.⁶⁷

Bir proteinin meydana gelebilmesi için, gerekli aminoasit çeşitlerinin, gereken sayı ve sıralamada ve gereken üç boyutlu yapıda dizilmeleri yetmez. Bunun için aynı zamanda, birden fazla kola sahip aminoasit moleküllerinin yalnızca belirli kollarıyla birbirlerine bağlanmaları gerekmektedir. Bu şekilde

yapılan bir bağa, "peptid bağı" adı verilir. Proteinler, yalnızca ve yalnızca "peptid" bağlarıyla bağlanmış aminoasitlerden meydana gelirler.

Yapılan araştırmalar aminoasitlerin kendi aralarındaki rastgele birleşmelerinin en fazla % 50'sinin peptid bağı ile olduğunu, geri kalanının ise proteinlerde bulunmayan farklı bağlarla bağlandıklarını ortaya koymuştur. Dolayısıyla aynen bir proteini oluşturacak aminoasitlerin yalnızca sol-elliiler arasından seçilmelerinin zorunluluğu gibi, her aminoasitin de kendinden önceki ve sonraki ile yalnızca ve yalnızca peptid bağı ile bağlanmış olması gerekliliğini de ayrıca hesaba katmak şarttır. Çünkü, doğal şartlarda sağ-elli aminoasitleri özel olarak bir kenara ayıracak ve her aminoasitin bir diğeriyle peptid bağı yapması için başında duracak bir kontrol mekanizması elbette ki yoktur.

Bu durumda, örneğin, 500 aminoasitli ortalama bir protein molekülünün uygun çeşit ve sıralamada dizilmeleri ihtimalinin yanısıra, içerdiği aminoasitlerin hepsinin yalnızca sol-elli olması ve bu aminoasitlerin herbirinin de yalnızca peptid bağı kurması ihtimallerini de hesaba kattığımız da ulaşacağımız toplam ihtimali şöyle elde ederiz:

$$\begin{aligned} - \text{Uygun dizilme ihtimali} &= 1/20^{500} = 1/10^{650} \\ - \text{Sol-ellilik ihtimali} &= 1/2^{500} = 1/10^{150} \\ - \text{Peptid bağı ihtimali} &= 1/2^{499} = 1/10^{150} \\ \text{TOPLAM} &= 1/10^{950} \text{ yani } \mathbf{10^{950} \text{ de "1" ihtimal}} \end{aligned}$$

Görüldüğü gibi 500 aminoasitlik bir protein molekülünün meydana gelme olasılığı, 1'in yanına 950 sıfırın gelmesiyle oluşan ve aklın kavrama sınırlarının çok ötesinde olan astronomik bir sayıda, "1" ihtimaldir. Bu yalnızca kağıt üstündeki bir ihtimaldir. Pratikte ise, böyle bir ihtimalin gerçekleşme şansı "0"dır. Matematikte de 10^{50} 'nin ötesindeki bir sayı istatikselsel olarak gerçekleşme ihtimali "0" olan bir sayıdır.

500 aminoasitlik bir protein molekülünün tesadüfen oluşma imkansızlığı bu boyutlara varırken, isterseniz zihninizi imkansızlığın daha ileri boyutlarıyla biraz daha zorlayalım: hayati bir protein olan "Hemoglobin" molekülünde üstteki örnek proteinden daha fazla, 574 aminoasit bulunur. Şimdi sıkı durun! Vücudunuzdaki milyarlarca kırmızı kan hücrelerinden yalnızca bir tanesinde ise, tam "280.000.000" (280 milyon) Hemoglobin molekülü bulunur. Oysa bırakın bir kırmızı kan hücresini, onun tek bir proteininin dahi deneme-yanılma yöntemiyle meydana gelebilmesi için dünyanın varsayılan ömrü yetmemektedir. Bütün bunlardan ortaya çıkan sonuç, evrimin daha tek bir proteinin oluşması aşamasında içinden çıkılması imkansız bir açmazla girdiğidir.

Canlılığın Ortaya Çıkışına Cevap Arayışları

Tüm bu gerçekler karşısında taraflı ve kasıtlı bir kayıtsızlık gösteren evrimciler olaya mantıklı bir açıklama getiremeyeceklerini bildiklerinden, her zaman olduğu gibi göz boyama yöntemlerini sürdürmeye ve geliştirmeye koyuldular.

Canlılığın nasıl olup da cansız maddelerden oluşabildiği sorununa sözde evrimci bir açıklama getirmiş olabilmek amacıyla bir takım laboratuvar deneyleri yaptılar. Bunların arasında evrimcilerin en çok itibar ettikleri deney, 1953 yılında Amerikalı araştırmacı Stanley Miller tarafından yapılan ve Miller Deneyi ya da Urey-Miller Deneyi olarak adlandırılan deneydir.

Stanley Miller aminoasitlerin tesadüfen oluşabileceklerini ispatlamak amacıyla, ilkel dünyanın oluşumunda varolduğunu tahmin ettiği —ancak daha sonraları gerçekçi olmadığı anlaşılabilecek olan— bir atmosfer ortamını laboratuvarında kurdu ve çalışmalarına başladı. Deneyinde ilkel atmosfer olarak kullandığı karışım amonyak, metan, hidrojen ve su buharından oluşuyordu.

Miller, metan, amonyak, su buharı ve hidrojenin doğal şartlar altında birbirleriyle reaksiyona giremeyeceklerini biliyordu. Bunları birbirleriyle reaksiyona sokmak için dışardan enerji takviyesi yapmak gerektiğinin de farkındaydı. Bu nedenle bu enerjinin ilkel atmosfer ortamında yıldırımlardan kaynaklanmış olabileceğini öne sürdü. Bu varsayıma dayanarak da, yaptığı deneylerinde yapay bir elektrik deşarj kaynağı kullandı.

Miller bu gaz karışımını bir hafta boyunca 100°C ısıda kaynatı, öte yandan da bu sıcak ortama elektrik akımı verdi. Haftanın sonunda Miller, kavanozun dibinde bulunan karışımdaki kimyasalları ölçtü ve proteinlerin yapıtaşlarını oluşturan 20 çeşit aminoasitten üçünün sentezlendiğini gözledi.

Deney, evrimciler arasında büyük bir sevinç yarattı ve çok büyük bir başarıymış gibi lanse edildi. Bu deneyin kendi teorilerini kesinlikle doğruladığına inanan evrimciler, bundan aldıkları cesaretle hemen senaryo üretme işine giriştiler. Miller sözde, aminoasitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini ispatlamıştı. Buna dayanarak, sonraki aşamalar da hemen kurgulandı. Çizilen senaryoya göre, ilkel atmosferde meydana gelen aminoasitler, daha sonra rastlantılar sonucu uygun dizilimlerde birleşmiş ve proteinleri oluşturmuşlardı. Tesadüf eseri meydana gelen bu proteinlerin bazıları da, kendilerini, "her nasılsa" bir şekilde oluşmuş hücre zarı benzeri yapıların içine yerleştirerek ilkel hücreyi meydana getirmişlerdi. Hücreler de zamanla yanyana gelip birleşerek canlı organizmaları oluşturmuşlardı. Senaryonun en büyük dayanağı ise Miller'ın deneyiydi.

Oysa Miller deneyi geçersizliği pek çok noktadan kanıtlanmış bir göz boyamadan başka birşey değildi.

Miller Deneyi'nin Geçersizliği

Neredeyse elli yaşına giren bu deney, birçok yönden geçersizliği kanıtlandığı halde, bugün hala canlılığın sözde kendiliğinden oluşumu hakkındaki en büyük kanıt olarak evrimci literatürdeki yerini korur. Oysa Miller deneyi önyargılı ve tek taraflı evrimci mantığıyla değil de gerçekçi bir gözle değerlendirildiğinde, durumun evrimciler açısından hiç de o kadar umutlandırıcı olmadığı görülür. Çünkü hedefini, ilkel dünya koşullarında aminoasitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini kanıtlamak olarak gösteren deney, birçok yönden bu hedefle tutarsızlık göstermektedir. Bunlar şunlardır:

- Miller deneyinde, "soğuk tuzak" (cold trap) isimli bir mekanizma kullanarak aminoasitleri oluştukları anda ortamdan izole etmişti. Çünkü aksi takdirde, aminoasitleri oluşturan ortamın koşulları, bu molekülleri oluşmalarından hemen sonra imha ederdi.

Halbuki ultraviyole, yıldırımlar, çeşitli kimyasallar, yüksek oksijen miktarı vs. gibi unsurları içeren ilkel dünya koşullarında, bu çeşit bilinçli düzeneklerin var olduğunu düşünmek bile anlamsızdır. Bu mekanizma olmadan, herhangi bir çeşit aminoasit elde edilse bile bu moleküller aynı ortamda hemen parçalanacaklardır.

- Miller'in deneyinde canlandırmaya çalıştığı ilkel atmosfer ortamı gerçekçi değildi. Miller yapay ortamında olması gereken azot ve karbondioksidi göz ardı ediyor, bunların yerine metan ve amonyak kullanmayı tercih ediyordu.

Peki evrimciler neden ilkel atmosferde ağırlıklı olarak metan (CH_4), amonyak (NH_3) ve su buharının (H_2O) bulunduğu konusunda ısrar etmişlerdi? Cevap basitti: Amonyak olmadan, bir amino asidin sentezlenmesi imkansızdı. Kevin M. Kean, Discover dergisinde yayınlanan makalede bu durumu şöyle anlatıyor:

Miller ve Urey dünyanın eski atmosferini metan ve amonyak karıştırarak kopya ettiler. Onlara göre dünya, metal, kaya ve buzun homojen bir karışımıydı. Oysa son çalışmalarda o zamanlar dünyanın çok sıcak olduğu ve ergimiş nikel ile demirin karışımından meydana geldiği anlaşılmıştır. Böylece o dönemdeki kimyevi atmosferin daha çok azot (N_2), karbondioksit (CO_2) ve su buharından (H_2O) oluşması gerekir. Oysa bunlar organik moleküllerin oluşması için amonyak ve metan kadar uygun değildirler.⁶⁸

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'ın kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.

- Miller'in deneyini geçersiz kılan bir diğer önemli nokta da, aminoasitlerin olduğu öne sürülen dönemde, atmosferde aminoasitlerin tümünü parçalayacak yoğunlukta oksijen bulunmasıydı. Bu miktardaki oksijen ise aminoasitlerin oluşmasına kesin olarak engel olacaktı. Bu durum, oksijen dikkate alınmadan yapılmış olan Miller deneyini tamamen geçersiz kılmaktaydı.

Eğer deneyde oksijen kullanılsaydı metan, karbondioksit ve suya, amonyak ise azot ve suya dönüşecekti.

Diğer taraftan, —henüz ozon tabakası var olmadığından— çok yoğun miktarlardaki ultraviyole ışınlarına karşı korumasız olan dünya üzerinde herhangi bir organik molekülün yaşaması da imkansızdır.

- Miller deneyinin sonucunda sadece canlılık için gerekli olan aminoasitler elde edilmemiş, bunlardan çok daha fazla miktarda canlıların yapı ve fonksiyonlarını bozucu özelliklere sahip organik asitler de oluşmuştu. Aminoasitlerin, izole edilmeyip de bu kimyasal maddelerle aynı ortamda bırakılmaları halinde ise, bunlarla kimyasal reaksiyona girip parçalanmaları ve farklı bileşiklere dönüşmeleri kaçınılmazdı. Ayrıca deney sonucunda ortaya sağ-elli aminoasitler de çıkmıştı. Sadece bu aminoasitlerin varlığı, evrimi kendi mantığı içinde bile çürütüyordu. Çünkü sağ-elli aminoasitler canlı yapısında kullanılamayan ve proteinlerin yapısına karıştıklarında onları kullanılmaz hale getiren aminoasitlerdi.

Sonuç olarak Miller'in deneyindeki aminoasitlerin oluştuğu ortam canlılık için elverişli değil, aksine ortaya çıkacak işe yarar molekülleri parçalayıcı, yakıcı bir asit karışımı niteliğindedir.

Aslında bu deneyle evrimciler, bir anlamda evrimi kendi elleriyle çürütmüşlerdir. Çünkü deney, aminoasitlerin tesadüfen değil, ancak bütün koşulları özel olarak ayarlanmış kontrollü bir laboratuvar ortamında, bilinçli müdahaleler sonucunda elde edilebileceğini gözler önüne sermiştir.

Yani canlılığı ortaya çıkaran güç, bilinçsiz tesadüfler değil, ancak yaratılış olabilir. Bu nedenle de canlılığın her aşaması, bizlere Allah'ın varlığını ve gücünü kanıtlayan bir delil niteliğindedir.

Mucize Molekül DNA

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama gayretindeki evrim teorisi hücrenin yapısının en temelindeki bu moleküllerin varlığına bile tutarlı bir izah getirememişken genetik bilimindeki ilerlemeler ve nükleik asitlerin, yani DNA ve RNA'nın keşfi, teori için yepyeni çıkmazlar oluşturdu.

1955 yılında James Watson ve Francis Crick'in DNA hakkında yaptıkları çalışmalar, biyolojide yepyeni bir çağır açtı. Birçok bilim adamı, genetik konusuna yöneldi. Yıllar süren araştırmalar sonucunda bugün, DNA'nın yapısı büyük ölçüde aydınlandı.

Burada DNA'nın yapısı ve işlevi hakkında çok temel birkaç bilgi vermek yerinde olur:

Vücuttaki 100 trilyon hücrenin herbirinin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. Bir insana ait bütün özelliklerin bilgisi, dış görünümünden iç organlarının yapılarına kadar DNA'nın içinde özel bir şifre sistemiyle kayıtlıdır. DNA'daki bilgi, bu molekülü oluşturan dört özel molekülün diziliş sırası ile kodlanmıştır. Nükleotid (veya baz) adı verilen bu moleküller, isimlerinin baş harfleri olan A, T, G, C ile ifade edilirler. İnsanlar arasındaki tüm yapısal farklar, bu harflerin diziliş sıralamaları arasındaki farktan doğar. Bir DNA molekülünde yaklaşık olarak 3.5 milyar nükleotid, yani 3.5 milyar harf bulunur.

Bir organa ya da bir proteine ait olan DNA üzerindeki bilgiler, gen adı verilen özel bölümlerde yer alır. Örneğin göze ait bilgiler bir dizi özel gende, kalbe ait bilgiler bir dizi başka gende bulunur. Hücredeki protein üretimi de bu genlerdeki bilgiler kullanılarak yapılır. Proteinlerin yapısını oluşturan aminoasitler, DNA'da yer alan üç nükleotidin arka arkaya sıralanmasıyla ifade edilmiştir.

Burada dikkat edilmesi gereken bir nokta vardır. Bir geni oluşturan nükleotidlerde meydana gelecek bir sıralama hatası, o geni tamamen işe yaramaz hale getirecektir. İnsan vücudunda 200 bin gen bulunduğu düşünülürse, bu genleri oluşturan milyonlarca nükleotidin doğru sıralamada tesadüfen oluşabilmelerinin imkansızlığı daha iyi anlaşılır. Evrimci bir biyolog olan Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söyler:

Orta büyüklükteki bir protein molekülü, yaklaşık 300 aminoasit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise, yaklaşık 1000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde dört çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1000 nükleotidlik bir dizi, 4^{1000} farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam ise, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir.⁶⁹

4^{1000} 'de bir, "küçük bir logaritma hesabı" sonucunda, 10^{620} 'de bir anlamına gelir. Bu sayı 1'in yanına 620 sıfır eklenmesiyle elde edilir. 1'in yanında 12 tane

sıfır 1 trilyonu ifade ederken, 620 tane sıfırlı bir rakam gerçekten de kavranması mümkün olmayan bir sayıdır.

Prof. Dr. Ali Demirsoy da bu konuda şu itirafı yapmak zorunda kalır:

Esasında bir proteinin ve çekirdek asidinin (DNA-RNA) oluşma şansı tahminlerin çok ötesinde bir olasılıktır. Hatta belirli bir protein zincirinin ortaya çıkma şansı astronomik denecek kadar azdır.⁷⁰

Bütün bu imkansızlıkların yanı sıra, DNA çok zor reaksiyona giren bir yapıya sahiptir. Çünkü DNA, çift zincirden oluşmuş sıkı bir helezon şeklindedir. Bu bakımdan da canlılığın temeli olması düşünülemez.

Dahası, DNA, yalnız bir takım enzimlerin yardımı ile eşlenebilirken, bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Her ikisi de birbirine bağımlı olduğundan, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda mevcut olmaları gerekir. Ya da ikisinden birinin daha önce "yaratılmış" olması zorunludur. Amerikalı mikrobiyolog Homer Jacobson, bu konuda şöyle der:

İlk canlının ortaya çıktığı zaman, üreme planlarının, çevreden madde ve enerji sağlamanın, büyüme sırasının ve bilgileri büyümeye çevirecek mekanizmaların tamamına ait emirlerin o anda birarada bulunmaları gerekmektedir. Bunların hepsinin kombinasyonu ise tesadüfen gerçekleşemez.⁷¹

Yukarıdaki ifadeler 1955 yılında, yani James Watson ve Francis Crick tarafından DNA'nın yapısının aydınlatılmasından iki yıl sonra yazılmıştı. Ancak bilimdeki tüm gelişmelere rağmen, bu sorun evrimciler için çözümsüz kalmaya devam etmektedir. Özetle, üremede DNA'ya duyulan ihtiyaç, bu üreme için bazı proteinlerin mevcut olma zorunluluğu ve bu proteinlerin de DNA'daki bilgilere göre yapılma mecburiyeti, evrimci tezleri çok somut bir biçimde çürütmektedir.

Örneğin Alman bilim adamları Junker ve Scherer de kimyasal evrim için gerekli olan moleküllerin hepsinin sentezinin ayrı ayrı koşullar gerektirdiğini ve kuramsal olarak bile elde edilme yöntemi birbirinden farklı birçok maddenin biraraya gelme şansının hiç olmadığını şöyle açıklar:

Şimdiye değin kimyasal evrim için gerekli tüm moleküllerin elde edileceği bir deney bilinmiyor. Dolayısı ile çeşitli moleküllerin değişik yerlerde çok uygun koşullarda üretilip, hidroliz ve fotoliz gibi zararlı etmenlere karşı korunup, yeni bir reaksiyon bölgesine taşınması gerekmektedir. Burada tesadüften bahsedilemez çünkü böyle bir olayın kendi kendine gerçekleşme ihtimali yoktur.⁷²

Kısacası evrim teorisi moleküler düzeyde gerçekleştiği iddia edilen evrimsel oluşumlardan hiçbirini ispatlayabilmiş değildir. RNA molekülünün nasıl olup da kendine bir hücre zarı bulduğu, daha sonra hücre organellerini nasıl ortaya çıkardığı gibi birçok soru cevapsız beklemektedir.

Buraya kadar anlattıklarımızı kısaca özetlersek, ne aminoasitler ne de bunlardan meydana gelen ve canlıların hücrelerini oluşturan proteinler, "ilkel atmosfer" ismi verilen ortamlarda hiçbir şekilde üretilmemişlerdir. Dahası, proteinlerin inanılmaz karmaşıklıkta kimyasal yapıları, sağ-el, sol-el özellikleri, peptid bağlarının oluşmasındaki zorluklar gibi faktörler, proteinlerin gelecekte de bu çeşit deneylerde üretilmelerinin imkansız olduğunu göstermektedir.

Kaldı ki proteinlerin tesadüfi bir şekilde oluştukları bir an için farzedilse bile bu hiçbir şey ifade etmez, zira proteinler tek başlarına hiçbir anlam ifade etmezler. Çünkü proteinler kendilerini çoğaltamazlar. Ancak DNA ve RNA moleküllerinde şifrelenmiş bilgi sayesinde protein sentezi yapılabilir. DNA ve RNA olmadan bir proteinin çoğaltılması imkansızdır. DNA'da şifreli olarak kaydedilmiş 20 ayrı çeşit amino asidin belli bir şekilde sıralanması, vücuttaki her bir proteinin yapısını belirler. Oysa, önceki bölümlerde de açıkladığımız gibi, DNA ve RNA'nın rastlantılarla meydana gelmesi ihtimal dışıdır.

YARATILIŞ GERÇEĞİ

Evrin teorisinin tüm alanlarda çöküşünün ardından günümüzde, mikrobiyolojinin önemli isimleri, yaratılış gerçeğini kabul etmiş ve her şeyin bilinçli bir Yaratıcı tarafından üstün bir yaratılışla yaratıldığını savunmaya başlamışlardır. Nitekim bu, gözardı edilemeyecek bir gerçektir. "Açık şuurla" olayları değerlendirebilen bu bilim adamları, aralarında (Intelligent Design) "Bilinçli Dizayn" adını verdikleri bir görüş geliştirmişlerdir. Söz konusu bilim adamlarının önde gelenlerinden Michael J. Behe, Yaratıcı'nın mutlak varlığını kabul ettiğini ve bu gerçeği reddedenlerin içine düştükleri çıkmazı şöyle dile getirmektedir:

Hücreyi araştırmak için gerçekleştirilen tüm çabalar, çok açık bir biçimde, başıbaşa tek bir sonuç veriyordu: "Dizayn!" Bu sonuç o denli belirgindi ki, bilim tarihindeki en önemli buluşlardan biri olarak görülmeliydi... Bu zafer, onbinlerce insanın "Eureka" çığlıklarıyla bu büyük buluşu kutlamalarına yol açmalıydı...

Ama hiçbir kutlama yapılmadı, hiçbir sevinç ifade edilmedi. Aksine, hücrede keşfedilen karmaşıklığın karşısında, utangaç bir sessizlik hakim oldu. Konu halka açık bir ortamda gündeme getirildiğinde, çoğu bilim adamı bundan rahatsız oluyorlar. Kişisel diyaloglarda ise biraz daha rahatlar; çoğu keşfettikleri açık gerçeği kabul ediyor, ama sonra yere bakıp başlarını sallıyorlar ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam ediyorlar. Peki neden? Neden bilim dünyası keşfettiği büyük gerçeğe sahip çıkmıyor? Neden ortaya

ıkan açık dizayn, entellektüel eldivenlerle kenarından tutuluyor. Çünkü bilinçli bir dizaynı kabul etmek, ister istemez Tanrı'nın varlığını kabul etmeyi çağrıştırıyor onlara."⁷³

Bugün pek çok kişi, Allah'a inanmaktansa bilimsel olmak adına bir sürü safsatayı peşinen kabul etmek zorunda kaldığının farkında bile değil. "Seni yoktan Allah var etti" cümlesini yeterince bilimsel bulmayanlar, ilk canlının milyarlarca yıl önce 'ilkel deniz' adı verilen bir sıvı karışma düşen yıldırımlarla ortaya çıktığına inanabiliyor...

Oysa canlılığı oluşturan dengeler, bu kitabın diğer bölümlerinde de ele alındığı gibi, o denli hassas ve sayı olarak da o kadar çoktur ki, bunların "tesadüfen" oluştuklarını ileri sürmek, tümüyle akıl dışıdır. Bu mantıksızlığın içinden bir türlü çıkıp kurtulamayanlar ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, göklerde ve yerde Allah'ın varlığının delilleri apaçıktır ve asla inkar edilemezdir.

Allah göklerin, yerin ve ikisi arasındakilerin Yaratıcısı'dır.

O'nun varlığının delilleri tüm kainatı sarıp kuşatmıştır.

ALLAH'I İNKAR ETME YANILGISINA DÜŞEN FELSEFELER

Kitabın önceki bölümlerinde, Allah'ın varlığının açık delillerini gördük. Kuşkusuz burada ele aldıklarımız O'nun sonsuz delillerinin sadece çok küçük bir kısmıdır. İnsan her nereye baksa, Yaratıcı'nın varlığını gösteren işaretlerle karşılaşır.

Peki ama tüm bunlara rağmen neden dünya üzerinde hala çok sayıda ateist vardır? Dahası neden bilim adamlarının bir bölümü hala ateisttir? Bunca açık delile rağmen neden Allah'ın varlığını kabul etmemekte direnirler?

Bu sorunun cevabını araştırdığımızda, ateist insanların -ateist bilim adamları da dahil- inançlarını şekillendiren bazı felsefi önyargılarla karşılaşırız. Genel anlamda materyalizm olarak tanımlanan bu felsefi görüş, evrenin öncesiz olduğu ve bir Yaratıcı'ya gerek duyulmadan işlediğini savunur. Yani bu insanlara göre varolan mutlak güç maddedir. Madde yaratılmamıştır ve bir Yaratıcı'nın müdahalesi olmaksızın başıboş bir biçimde işler. Tarihte bu fikri savunan pek çok filozof vardır. Eski Sümer'deki putperest dinlerden, Eski Yunan'daki atomcu filozoflardan, modern çağdaki diyalektik materyalistlere kadar pek çok insan, bu fikre dayanarak Allah'ın varlığını reddetmiştir.

Bu inkarlarının herhangi bir somut dayanağı ise yoktur. Sadece kendilerini maddenin ezeli olduğuna inandırmışlar ve bu inanca sıkı sıkıya sarılmışlardır. Aynı mantıkla evrim teorisini kabul etmişlerdir ve bunu da yine ısrarla korumaktadırlar. Ünlü Amerikalı mikrobiyolog Michael Behe'nin belirttiği gibi, canlılığın tesadüflerle ortaya çıkamayacak kadar kompleks olduğunu gördüklerinde ise, sadece susar ve konuyu değiştirirler.

Bu durum, söz konusu insanları materyalizme ve onun doğal sonucu olan ateizme bağlayan bir takım önyargıların olduğunu gösterir. Yani Allah'ın varlığını inkar ederken bunu, somut bilgileri tarafsız bir gözle değerlendirerek değil, aksine somut bilgilere rağmen yaparlar.

Dahası, bir de bu inkarlarını topluma benimsetmeye çalışırlar.

"HİLELİ DÜZEN" SAHİPLERİ

Allah inancının karşısındaki propagandaların organize olması, onların belirli bir takım merkezlerden yönetildikleri anlamına gelmektedir. Bir başka deyişle, toplumda, dini inançları ortadan kaldırmak için çaba yürüten güç odakları vardır. Nitekim Allah Kuran'da bu odakların varlığına işaret etmiştir.

Bir ayete göre, ahirette cehennemle cezalandırılan bir grup insan, dünyada kendilerini saptırmış olan liderlerine şöyle sesleneceklerdir:

... Siz gece ve gündüz hileli düzenler (kurup) bizim Allah'ı inkar etmemizi ve O'na eşler koşmamızı bize emrediyordunuz... (Sebe Suresi, 33)

"Hileli düzenler" kurarak insanlara inkarı emreden bu odaklar, tarihin her döneminde farklı isim ve yapılarla ortaya çıkmışlardır. Ancak temel özellikleri hep aynı olmuştur. Allah Kuran'da onları **"... refahtan şımaran önde gelenler"** (Müminun Suresi, 64) ya da **"... kavminin önde gelenlerinden büyüklük taslayanlar"** (Araf Suresi, 75) olarak tanımlamıştır. Yani bu insanlar, maddi yönden güçlü olan, dahası toplumda prestij sahibi olan ve bu imkanların getirdiği bir kibir ve dikbaşlılık içinde yaşayan kişilerdir. Haksızlıkla ve zulümle elde ettikleri bu imkanlarına karşı bir tehdit olarak gördükleri dini ise yok etmek isterler. Bu nedenle de organize bir biçimde "hileli düzenler" kurar, yani toplumlarını inkara sürüklemek için çaba gösterirler.

Bu tür organize güçlerin tek bir tanımı yapılamaz. Her toplumda farklı isim ve şekillere sahip olabilirler. Ancak son üç-dört yüzyılın tarihine bir göz attığımızda, Kuran'da yapılan tanıma uygun olan uluslararası bir örgüt ile karşılaşırız: Masonluk.

Bu arada, masonluğun bu global mücadelesinin Kuran'da bahsi geçen bir merkez tarafından da kurulduğunu ve her aşamasında desteklendiğini belirtmek gerekir: Yahudilik. Evet Musevilik ilahi bir din olmasına ve Yahudiler de bu dinin mensupları olmalarına rağmen, yukarıda bahsettiğimiz gibi dünya üzerindeki din aleyhtarı propagandaların ardında önemli rolleri olmuştur. Bunun nedeni, hahamların Tevrat'ı kendi isteklerine göre tahrif edip değiştirmeleri ve Hz. Musa'nın tebliğ ettiği dine birtakım batıl inançlar sokmalarındır. Böylece Yahudilik hahamların bu tahrifleriyle ilahi bir din olmaktan çıkarak materyalist görüşlere sahip, dünyevi ve şovenist bir ideoloji haline gelmiştir. Bunun sonucunda da bir kısım tutucu Yahudiler, dini sadece kendilerine ait bir kavram olarak görerek, Hristiyanlık ve İslam'ı yok edilmesi gereken birer "sahte din" olarak kabul etmeye başlamışlardır. Ayrıca bu ilginç birleşim, söz konusu kişileri, dünya üzerinde dini inançların silinmesi yönünde çaba gösteren bir güç haline getirmektedir. Yahudilik ile masonluk arasındaki ittifakın mantığı da budur.

MASONLUĞUN ROLÜ

Batı dünyasında doğmuş ve sonra da diğer coğrafyalara yayılmış olan bu gizli örgüt, girdiği her ülkede din aleyhtarı düşünce ve faaliyetlerin kaynağı olmuştur.

Herhangi bir ülkede son birkaç yüzyıldır dine karşı verilen savaşın tarihi incelendiğinde, masonluğun kaçınılmaz olarak bu olayın merkezinde olduğunu görürüz. Özellikle Avrupa tarihinde bunu gözlemlemek son derece kolaydır. Bu nedenledir ki, Katolik dünyasının lideri Papa XIII. Leo, 1884 tarihli ünlü *Humanum Genus* adlı fermanında masonluğu hedef almış ve örgütün amaçlarını şöyle açıklamıştır:

"Zamanımızda Masonluk isimli, çok yaygın ve kuvvetli bir örgüte sahip bir derneğin desteği ve yardımıyla, karanlık kuvvetlere tapanlar olağanüstü bir gayret içinde birleşmiş durumdadır. Bunlar artık niyetlerini gizleme ihtiyacı duymadan Allah'ın Yüksek Varlığı ile mücadele etmektedirler... Masonların istekleri ve bütün çabaları aynı amaca yönelmektedir: Dinin gereği olan her türlü sosyal ve insani disiplini tamamen yıkmak ve yerine prensiplerini natüralizmden alan ve kendi fikirlerine göre şekillenmiş yeni kuralları oturtmak".⁷⁴

Papa'nın 19. yüzyılın sonlarında yaptığı bu teşhis oldukça yerindedir. Çağdaş mason metinlerine baktığımızda da, örgütün dini inançları toplumdan silmeyi kendisine amaç edindiğini görürüz. Bir Türk mason locası metninde, "pozitif bilimlerin topluma yayılması" yoluyla dinin nasıl yok edileceği şöyle anlatılır:

Sonuç olarak şunları söylemek istiyorum: Hepimize düşen en büyük insancıl ve masonik görev, olumlu bilim ve akıldan ayrılmamak, bunun evrimde en iyi ve tek yol olduğunu benimseyerek bu inancımızı insanlar arasında yaymak, halkı olumlu bilimlerle yetiştirmektir. Ernest Renan'ın şu sözleri çok önemlidir: 'Ancak halk olumlu bilim ve akıl ile eğitilirse, aydınlatılırsa, dinlerin boş inançları kendi kendine yıkılır'.⁷⁵

Burada "pozitif bilim"den kasıt aslında "pozitivist bilim"dir, yani deney ve gözlem yoluyla bulunamayan herşeyi reddeden maddeci felsefedir. Masonluğun görevi ise, bu felsefeyi "bilim" adı altında topluma empoze etmek ve böylece dini inançları ortadan kaldırmaktır. Evrim teorisi ise, yine üstteki alıntıdan anlaşıldığı gibi, bu beyin yıkama kampanyasında müstesna bir yere sahiptir. Masonluk, evrim inancını topluma yaymayı kendisinin en büyük görevi saymaktadır.

İşte gerek evrim teorisinin, gerekse materyalist felsefenin diğer türevlerinin dünyanın dört bir yanında bu denli etkin bir biçimde savunulmasının ardındaki önemli bir etken, bu örgütsel bağlantıdır. Son üç-dört asırda dini inançlara karşı yürütülen sistemli propagandalarda, mason örgütünün ya da bu örgütün uzantılarının büyük rolü vardır. Allah'ın varlığını

inkar eden çeşitli —ve kimi zaman birbiriyle çelişik— felsefi sistemleri kuran kişilerin hemen hepsinin mason olmasının nedeni de budur.

MASON FELSEFECİLER

Üstte de belirttiğimiz gibi, din aleyhtarı felsefi sistemleri kuran insanlar, gerçekte dine karşı yürütülen sistemli bir savaşın parçasıdır. Bu nedenledir ki, bu sistemleri kuran felsefecilere baktığımızda, çoğunun dine karşı yürütülen savaşın merkezi niteliğindeki mason örgütünün bir parçası olduklarını görürüz.

Bu çerçevede ilk dikkati çeken felsefeciler, Fransız Devrimi'nin öncüsü olan Fransız Aydınlanmacılarıdır. Bu kişiler yalnızca dini otoriteleri eleştirmekle kalmamış, aynı zamanda dinin kendisine karşı da şiddetli bir düşmanlığı körüklemişlerdir. Bunlar arasında; "materyalizmin İncili" olarak tanımlanan "Doğa Sistemi" kitabının yazarı Diderot, yine şiddetli bir materyalist ve din aleyhtarı olan Voltaire, katı maddeci Montesquieu, kendisine göre yeni bir "din" kurgulayan Jean Jacques Rousseau ve hepsi şiddetli din aleyhtarı olan "Ansiklopedistler" sayılabilir. Türk masonlarının yayın organı *Mimar Sinan* dergisi, bu isimlerden şöyle söz eder:

"1789 Fransız İhtilali mason düşünürler tarafından hazırlanmıştır. Hürriyet, eşitlik, kardeşlik ilkesini benimseyen İnsan Hakları Beyannamesi, Montesquieu, Voltaire, Rousseau, Diderot gibi üstadlarımızın ilham ve irşadlarıyla yayınlanmıştır."⁷⁶

Yine Türk masonlarınca yayınlanan Mason Dergisi, şöyle yazar:

"Fransa'da feodal sistemi yıkarak Büyük İhtilali yaratanların başında Montesquieu, Voltaire, J. J. Rousseau ve materyalizmin öncülerinden Diderot ile etrafında kümelenen Ansiklopedistlerin isimleri yazılıdır. Bunların hepsi masondu."⁷⁷

Fransız Devrimi'ni izleyen dönemde çığ gibi büyüyen materyalist ve din aleyhtarı fikirler, 19. yüzyılda zirveye ulaşmıştır. Bu sürecin önemli isimlerine baktığımızda ise yine masonluğu görürüz.

Öte yandan, bu isimlerin arasında çok sayıda Yahudinin yer alması da anlamlıdır. Bu, masonlukla ittifak ederek Hristiyanlık ve İslam gibi İlahi dinleri zayıflatmak amacını güden ve materyalist dünya görüşünü paylaşan Yahudilerin, bu amaca felsefe alanında da hizmet ettiklerini gösterir.

SOSYALİZMİN PERDE ARKASI

1776 yılında Almanya'nın güneyindeki Bavyera'da ilginç bir dernek kurulmuştu. "İllüminati", yani "Aydınlanmışlar" adını taşıyan derneğin kurucusu, Adam Weishaupt adlı bir hukuk profesörüydü. Derneği ilginç kılan iki özelliği vardı; çok gizli bir dernek olması ve kendisine çok iddialı bir siyasi program belirlemesi. Weishaupt tarafından kaleme alınan söz konusu programda, örgütün en temel iki amacı şöyle açıklanıyordu:

- 1- Bütün monarşilerin ve düzenli hükümetlerin feshedilmesi,
- 2- Bütün "Teistik" (ilahi) dinlerin feshedilmesi.

Derneğin özellikle dine karşı olan tavrı son derece düşmancaydı. Weishaupt, İngiliz tarihçi Michael Howard'ın ifadesiyle, ilahi dinlere karşı "patalojik bir nefret" duyuyordu.⁷⁸

Dernek, aslında bir tür mason locasıydı. Weishaupt kıdemli bir masondur ve derneği de mason localarının geleneksel örgütlenme biçimine uygun olarak düzenlemişti. İllüminati, şaşılacak derecede hızlı bir biçimde büyüdü. 1780'de Alman mason localarının büyük üstadlarından olan Baron Von Knigge'nin de katılımıyla, örgütün gücü iyice arttı. Weishaupt ve Knigge, Almanya'da, "sosyalist" diyebileceğimiz bir devrim yapma hazırlığına giriştiler. Fakat hükümetin durumdan haberdar olması üzerine, İllüminati üstadları Weishaupt ve Knigge, örgütü dağıtıp normal mason localarına katılmaya karar verdiler. Birleşme, 1782'de gerçekleşti.

Ancak 1800'lerin başında, İllüminati geleneğini Almanya içinde korumaya çalışan yeni bir dernek kuruldu. Derneğin adı "Dürüstler Birliği"ydi. Zamanla adı "Komünistler Birliği"ne dönüştü. Komünistler Birliği'nin yöneticileri, kendilerine bir siyasi program hazırlamak istediler. Bu programı kaleme almaları için başvurdukları iki kişi ise, iki kararlı komünist entellektüeldi: Karl Marx ve Friedrich Engels! Bu ikili, ünlü Komünist Manifesto'yu, söz konusu Komünistler Birliği'nin ısmarlaması üzerine yazdılar. Manifesto, bilindiği gibi, dini "halkın afyonu" olarak tanımlıyor ve insanlığın kurtuluşu için yegane yol olarak gördüğü "sınıfsız toplum" idealinin şartlarından birinin dini inançların yok edilmesi olduğunu öne sürüyordu. Bir başka ilginç nokta ise, hem Marx'ın hem de Engels'in Yahudi asıllı olmalarıydı.

Sosyalizmin başlangıcında yer alan bu mason ve Yahudi ağırlığı, sonra da devam etti. Sosyalist hareketlere liderlik yapan mason ve Yahudi bazı isimleri şöyle sayabiliriz:

Ferdinand Lasalle: Marx'ın yakın arkadaşı olan Lasalle, ihtilalci komünist diktatörlüğü savundu.

Victor Adler: Engels'in sağ kolu olan Adler, komünizmin yayılması için büyük çaba harcadı. Oğlu Friedrich Adler, Avusturya Komünist Partisi'nin lideri oldu.

Moses Hess: Tutucu bir Yahudi ailesinden gelen Hess, hem Marx'ın yakın arkadaşı olan ünlü bir sosyalist, hem de ateşli bir siyonistti. "Roma ve Kudüs" adlı kitabıyla Avrupa'daki siyonist hareketin öncüsü oldu ve Filistin'de bir Yahudi Devleti kurulması için çalıştı. Ayrıca yaşamı boyunca Darwinizm'i şiddetle savundu.

Gyorgy Lukacs: Varlıklı bir Yahudi ailesinden gelen Lukacs, komünizmi savunan birçok kitap yazdı. Komünist düşüncenin gençler arasında yaygınlaşmasını sağladı. Macar İhtilali'ne öncülük eden en önemli kişilerden biriydi.

Vladimir I. Lenin: Rusya'daki Bolşevik hareketin liderlerinin çoğu gibi bir Yahudi olan Lenin, dünyanın gördüğü en kanlı ve totaliter rejimlerden birinin kurucusu oldu.

Herbert Marcuse: Yahudi bir ailenin çocuğu olan Herbert Marcuse, Marksizm'i yeniden yorumlayarak 1968'deki öğrenci olaylarının hazırlayıcısı oldu. Tüm dünyada yayılan solcu üniversite hareketlerini ateşleyip, günümüzde hala her gün sayısız gencin hayatını kaybetmesine neden olan anarşist ideolojiyi geliştirdi.

FELSEFENİN PERDE ARKASI

Felsefe tarihine baktığımızda, mason kimliği ile dikkat çeken daha pek çok ateist ve din aleyhtarı düşünürü rastlarız. David Hume, Holbach, Schelling, John Stuart Mill, Auguste Comte, Marquis de Sade gibi düşünürler, ya da Emile Durkheim, Ferdinand Tönnies, Herbert Spencer, Sigmund Freud, Henry Bergson, Erich Fromm gibi sosyal bilimciler bunların arasında sayılabilir. Çoğu aynı zamanda Yahudi asıllı olan bu insanlar, toplumu dinden koparmak, tümüyle din-dışı bir toplum düzeni ve ahlak anlayışı kurmak için çaba harcamışlardır. Tüm bunların arasında Charles Darwin'in özel bir yere sahip olduğunu belirtmeye ise herhalde gerek yoktur.

Burada önemli olan nokta, tüm bu düşünürlerin ve daha onlara benzer binlercesinin ürettiği inkarcı ve maddeci felsefelerin, belirli siyasi ve sosyal çıkarlara hizmet ettiğidir. Başta da belirttiğimiz gibi, insanların Allah'ı inkar etmelerindeki en önemli neden, Allah'ı kabul etmenin doğal sonucu olan dinden rahatsız olmalarıdır. Dinin doğruluğunu, kendi ya da temsil ettikleri çevrelerin çıkarlarıyla çatıştığı için reddeden bu insanlar, kendilerine dayanak bulmak için ateizme başvurmaktadırlar.

Allah'ın varlığının apaçık olan dellilleri, işte bu nedenle bu insanlar tarafından görülmez. Daha doğrusu görülmek istenmez. Dahası, aynı insanlar Allah'ın varlığına imanı engellemek, bu inançsızlığı toplumun geneline yaymak

için de büyük bir çaba y r t rl r. Böylece ortaya ya Allah'a inanmayan, ya da Kuran'ın ifadesiyle O'nu **"unutmuş"** kitleler çıkar. (Mücadele Suresi, 6)

İnsanların oğunun Allah'ı hiç anmadan yaşamalarının, O'ndan bağımsız bir hayat sürdüklerini sanmalarının nedeni budur. Ancak bu "kuru kalabalık" insanı aldatmamalıdır. Çünkü Allah Kuran'da zaten insanların ancak çoğunun iman etmeyeceğini haber vermektedir. (Rad Suresi, 1) Dahası aşağıdaki ayetle de insanı bu konuda uyarmaktadır:

Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan şaşırtıp-saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak 'zan ve tahminle yalan söylerler.' (Enam Suresi, 116)

(Ayrıntılı bilgi için Harun Yahya'nın *"Yeni Masonik Düzen"* isimli kitabına başvurabilirsiniz)

ALLAH İNANCI OLMAYAN TOPLUM MODELİNİN ZARARLARI

Allah Kuran'da insanları belli bir fitrat (yaratılış) üzerine yarattığını **"Öyleyse sen yüzünü Allah'ı birleyen (bir hanif) olarak dine, Allah'ın o fitratına çevir ki insanları bunun üzerine yaratmıştır."** (Rum Suresi, 30) ayetiyle bildirmiştir. İnsanların bu fitratı Allah'a kul olma ve Allah'a güven üzerine kuruludur. İnsan sınırsız istek ve ihtiyaçlarını kendi kendine karşılamak imkanına sahip olmadığı için, doğal olarak Allah'a bağlanmaya, yönelmeye muhtaçtır.

Eğer insan bu fitrata uygun olarak yaşarsa, gerçek güvene, huzura, mutluluğa ve kurtuluşa ulaşır. Bu fitratı reddedip, Allah'tan yüz çevirdiğinde ise, sıkıntı, korku, endişe ve azap dolu bir hayat sürer.

İnsanlar için geçerli olan bu kural, toplumlar için de geçerlidir. Eğer bir toplum, Allah'a iman eden insanlardan oluşuyorsa; adil, huzurlu, mutlu ve akıllı bir toplum olur. Kuşkusuz bunun tersi de geçerlidir. Eğer bir toplum Allah'tan bihaberse, o toplumun düzeni de temelden bozuk, çürük ve ilkeldir.

Allah'tan yüz çevirmiş olan toplumlar incelendiğinde bu kolaylıkla görülür. Dinsiz düşüncenin doğurduğu en önemli sonuçlardan biri, herşeyden önce ahlak kavramının yok edilmesi ve tamamen dejenere olmuş toplumların meydana gelmesidir. Dini ve ahlaki sınırları çiğneyen ve yalnızca insan isteklerinin tatminine dayanan bu kültür, aslında gerçek anlamda bir zulüm sistemidir. Böyle bir sistemde cinsel sapkınlıktan uyuşturucuya kadar her türlü dejenerasyon teşvik görür. İnsan sevgisinden uzak, egoist, cahil, düşünemeyen ve aklını kullanamayan toplumlar oluşur.

Yalnızca kendi isteklerini tatmin etmek için yaşayan insanlardan oluşan bir toplumda huzur, sevgi ve barışın oluşması elbette mümkün değildir. İnsan ilişkileri çıkara dayalıdır. Müthiş bir güvensizlik ortamı mevcuttur. İnsanın samimi, dürüst, güvenilir, güzel ahlaklı olması için hiçbir sebep olmadığı gibi, sahtekarlık yapmaması, yalan söylememesi, arkadan vurmaması için de bir engel yoktur. Çünkü bu toplumların insanları, Allah'ı **"arkalarında unutuluvermiş birşey"** (Hud Suresi, 92) olarak kabul etmişlerdir, dolayısıyla da Allah korkusunu bilmeyen kişilerdir. Üstelik bu kişiler Allah'ın gücünü takdir edemedikleri için kıyametten ve hesap gününden de habersizdirler. Cehennem ise onlar için sadece din kitaplarında anlatılan bir kavram olmaktan öteye geçmez. Hiçbiri ölümden sonra Allah'ın huzuruna çıkıp dünya hayatında işledikleri her suçun hesabını vereceklerini ve bunun sonucu olarak da ebedi bir cehennem hayatı yaşayabileceklerini düşünmezler. Veya düşünseler bile,

"Bu onların ateş bize sayılı günler dışında kesinlikle dokunmayacak demelerindendir. Onların bu iftiraları, dinleri konusunda kendilerini yanlışlığa düşürmüştür." (A-li İmran Suresi, 24) ayetiyle bildirildiği gibi "günahlarının cezasını çekip" cennete gireceklerini zannederler. Tüm bunların bir sonucu olarak da dünyadaki yaşamlarını mümkün olduğunca istek ve tutkularını tatmin etmeye çalışarak geçirirler.

Hal böyle olunca da, doğal olarak bugün pek çok toplumda yaşanan ahlaki dejenerasyon ve manevi çöküntü ortaya çıkar. Kendi mantıklarına göre şöyle düşünürler; "Madem dünyaya bir kere geldim, 50-60 yıl yaşayıp ölüp gideceğim, o halde hayatın tadını çıkarayım." Bu çürük mantık temeli üzerine kurulan düşünce sisteminde ise her türlü adaletsizlik, fuhuş, hırsızlık, cinayet, ahlaksızlık ortaya çıkabilir. Her türlü suç işlenebilir, adam öldürülebilir, dolandırıcılık yapılabilir. Zira her birey kendi istek ve tutkularını tatmin etmekten başka birşey düşünmeyecektir. Her kim olursa olsun -ailesi, arkadaşları da dahil- onun için ikinci derecede önem taşır. Toplumun diğer fertlerinin ise hiçbir önemi yoktur.

Nitekim geniş çaplı menfaat ve çıkar ilişkileri üzerine kurulu olan toplum yapısında, insanların birbirlerine duydukları güvensizlik, hem toplumsal hem de bireysel huzurun oluşamamasına; bu insanların birbirleri hakkında sürekli şüpheli, endişeli ve kararsız bir ruh hali içinde yaşamalarına sebep olur. Böyle bir toplum içinde kimin, ne zaman ve ne şekilde sahtekarlık yapacağı belli olmadığından şahıslar, ruhen büyük bir korku ve endişe içerisinde. Karşılıklı yaşanan güvensizlik ve şüphe, hayatlarını büyük bir mutsuzluk içinde sürdürmelerine sebep olmaktadır. Her türlü ahlaki değer gözardı edildiği bu toplumda, Allah korkusu olmadığından kişilerin, aile kurumuna, namus ve iffet gibi kavramlara bakış açısı da son derece ürkütücü bir görünümde.

Ayrıca bu tür toplumlarda kişiler arasında saygı ve sevgiye dayalı bir hayat da mevcut değildir. Toplum bireylerinin birbirlerine saygı göstermelerinin hiçbir gerekliliği yoktur. Karşılarındaki insana değer veren bir tavır sergilemeleri için ancak bir çıkarlarının olması gerekir. Üstelik böyle bir tavır göstermek için kendi cahiliye mantıklarına göre haklıdırlar da. Zira hayatları boyunca, hayvandan evrimleşerek varoldukları, ruhlarının ölümle birlikte yokolacağı gibi telkinler alırlar. Maymun soyundan gelme, toprağın altında çürüyüp gidecek ve belki de bir daha görmeyecekleri bir bedene ise doğal olarak saygı göstermeyi anlamsız görürler. Kendi bozuk mantıklarına göre, "nasılsa karşılarındaki insan da kendileri de ölüp toprağın altına girecek, beden olarak çürüyüp gidecek ve ruh olarak da tamamen yok olacaklardır; o halde neden diğer insanlara iyilik yapmak, fedakar olmak gibi zahmetlere katlansınlar ki..." Evet, gerçekten de Allah dolayısıyla da ahiret inancı olmayan her insanın

bilinçaltında bu fikirler yatar. Bu sebeplerle de Allah inancı olmayan toplumlarda asla huzur, mutluluk, güven ortamı oluşamaz.

Tüm bu söylediklerimizin amacı, "Allah inancı olmadığı durumlarda toplumda dejenerasyon olur, o halde Allah inancı olmalıdır" gibi bir mantık kurmak değildir elbette. Allah inancı olmalıdır, çünkü Allah vardır ve O'nu inkar eden O'na karşı büyük bir suç işlemiş olur. Allah inancının olmadığı durumda toplumların çürüdüğüne işaret etmekteki mantığımız ise, bu toplumların temelden yanlış bir bakış açısına sahip olduklarını vurgulamaktır. Yanlış bakış açıları, kötü sonuçlar doğurur. Allah'ın inkar gibi en büyük yanlış yapan bir toplum da, en kötü sonuçlarla karşılaşır. Bu sonuçlar, o toplumun ne denli büyük bir yanlış içinde olduğunu göstergesi oldukları için önemlidir.

Bu tür toplumların ortak özelliği, kitlevi bir aldanış içinde olmalarıdır. **"Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan şaşırtıp-saptırırlar..."** (En'am Suresi, 116) ayetinden de anlaşıldığı gibi, toplumun bireylerinin pek çoğunun aynı yapıda olması, bir tür "sürü" psikolojisi yaratır ve zaten var olan inkarı daha da kuvvetlendirir. Allah'tan ve ahiretten habersiz olan bu tür toplumları Allah Kuran'da "cahiliye" toplumu olarak tanımlar. Çünkü toplumun üyeleri her ne kadar fizik, tarih, biyoloji ya da benzeri bir bilimle ilgileniyor olsalar da, Allah'ın gücünü ve büyüklüğünü tanıyabilecek akıl ve vicdana sahip değildirler. Ve bu anlamda cahildirler.

Cahiliye toplumunun bireyleri, Allah'a bağlı olmadıklarından dolayı O'nun yolundan farklı yollara saparlar. Aynı kendileri gibi aciz birer kul olan insanlara tabi olur, o insanları örnek alır, o insanların düşüncelerini mutlak doğru olarak kabul ederler. Ve sonuçta cahiliye topluluğu gittikçe kendi kendini körleştiren, kendi kendini akıl ve vicdandan koparan kapalı bir sistem oluşturur. Başta da belirttiğimiz gibi bu sistemin en belirgin özelliği, bu insanların dinsizlik telkinleri doğrultusunda hareket etmesidir.

Allah Kuran'dan böyle bir yaşamın boş ve çürük bir temele dayandığını, yıkımla bitmeye mahkum olduğunu çarpıcı bir benzetmeyle anlatır:

"Binasının temelini, Allah korkusu ve hoşnutluğu üzerine kuran kimse mi hayırlıdır, yoksa binasının temelini göçecek bir yarın kenarına kurup onunla birlikte kendisi de cehennem ateşi içine yuvarlanan kimse mi? Allah, zulmeden bir topluluğa hidayet vermez." (Tevbe Suresi, 109)

Ancak bu arada unutulmaması gereken bir nokta vardır; her toplum, her insan cahiliye sisteminin bu telkinlerinden, yaşam şeklinden ve felsefesinden kurtulma fırsatına sahiptir. Zira Allah onlara, kendilerini uyaran, kendilerine Allah'ın ve ahiretin varlığını, hayatlarının gerçek anlamını bildiren elçiler ve elçileriyle beraber insanların vicdanen sordukları her soruya cevap veren hak

kitaplar gönderir. Bu, Allah'ın başından beri süregelen bir kanunudur. Nitekim günümüzde de doğru yolu gösteren, karanlıktan aydınlığa çıkaran hak kitap olarak Kuran, tüm insanların rehberidir. Ancak bundan sonra insanlar tercihlerine göre karşılık görecektirler. Nitekim o kitabı insanlara getiren elçi, şu çağrışı yapmıştır:

De ki: "Ey insanlar, şüphesiz size Rabbinizden hak gelmiştir. Kim hidayet bulursa, o ancak kendi nefsi için hidayet bulmuştur. Kim saparsa, o da, kendi aleyhine sapmıştır. Ben sizin üzerinizde bir vekil değilim." (Yunus Suresi, 108)

VAAT EDİLEN GERÇEK YURT: AHİRET

Kainatta var olan hiçbir cismin, meydana gelen hiçbir olayın, geçerli olan hiçbir kanunun boş ve amaçsız olmadığı, akıl ve vicdan sahibi her insan tarafından görülebilir. İçinde yaşadığımız evrenin meydana gelişi, önceki bölümlerde de bahsedildiği gibi çok hassas dengeler üzerine kuruludur. Peki, her haliyle YARATILDIĞI şüphe götürmez bir gerçek olarak kanıtlanmış olan kainatın amaçsız yaratılmış olması mümkün müdür?

Elbette hayır.

Düşünün ki milyarlarca galaksi içinde bir toz parçası kadar yeri olmayan dünyanın üzerinde yaşayan insanların dahi, yaptıkları her işte bir amaç aranırken, kainatın tamamının amaçsız şekilde var olduğunu iddia etmek ne derece mantıklıdır?

Nitekim Allah insanlara yaratılışlarının boş bir amaç uğruna olmadığını bildirmiştir:

"Bizim, sizi boş bir amaç uğruna yarattığımızı ve gerçekten Bize döndürülüp getirilmeyeceğinizi mi sanmıştınız?" (Müminun Suresi, 115)

Big Bang'den atomlara, atomlardan galaksilere ve galaksilerden nihayet dünyamıza kadar uzanan mucizevi olaylar sayesinde bugün yeryüzünde yaşam vardır. Üstelik öyle bir yaşam ki, her ihtiyacı ince ince planlanmış ve en isabetli şekilde var edilmiştir; gökyüzünde gerek duyulan tüm enerjiyi karşılayan Güneş, yer altında depo edilmiş ihtiyaçlar, her köşesi milyonlarca tür bitki ve hayvanla donatılmış bir dünya...

Fakat şu ana kadar anlattığımız tüm olağanüstü olaylara rağmen insanlar hala Yaratıcılarının varlığını inkar edebilmektedir. Tek bir spermden insan haline gelmeyi makul gören bu kişiler, Kuran'da bildirildiği gibi ölümden sonra dirileceklerine inanmamakta ve çeşitli tutarsız ifadeler vermektedirler. İnkarcıların bozuk mantıklarını ve onlara verilen cevabı Allah Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Kendi yaratılışını unutarak Bize bir örnek verdi; dedi ki: "Çürümüş-bozulmuşken, bu kemikleri kim diriltecekmiş?" De ki: "Onları, ilk defa yaratıp-inşa eden diriltecek. O, her yaratmayı bilir. (Yasin Suresi, 78-79)

Allah kainatta var olan herşeyi belli bir amaç üzerine yaratmış ve **"O, amel (davranış ve eylem) bakımından hanginizin daha iyi (ve güzel) olacağını denemek için ölümü ve hayatı yarattı. O, üstün ve güçlü olandır, çok bağışlayandır."** (Mülk Suresi,2) ayetiyle de insanın yaratılışındaki gayeyi açıklamıştır. Bu ayetten de anlaşılacağı gibi dünya bir sınanma yeridir ve geçicidir. Hem tüm insanlar hem de dünya için zamanı Allah Katında belirlenmiş olan bir son vardır. İnsanlar kendilerine verilen kısa ömrü, Allah'ın belirlediği ve Kuran'da kendilerine bildirilen sınırlara göre yaşamakla yükümlüdürler. Burada yaptıklarının karşılığını ise ahirette alacaklardır.

SONSUZ AZAP

Kitap boyunca Allah'ın varlığının açık delillerini, Allah'ı inkara dayalı sistemin kimler tarafından teşvik edildiğini ve bu kişilerin nasıl bir ortam oluşturmaya çalıştıklarını anlattık. Anlatılanların tümü 'dünya hayatı' için geçerli olan konulardı. Ancak konunun bir de ölümden sonrası, yani "ahiret"i ilgilendiren yönü üzerinde durmak gerekir.

İnsanlar arasında Allah'ı inkara dayalı sistemleri yaygınlaştırmaya çalışan kişiler, dünyada kendilerini takip edenlere sıkıntılı bir yaşam sunmaktadırlar. Ve bu kişiler ahirette de, peşlerinden sürükledikleri insanların azabına sebep olacaklardır. Üstelik dünyada kendilerini izleyen akılsız insanlara gösterdikleri ilgiyi, orada hiçbir şekilde göstermeyeceklerdir. Aksine orada azaptan kurtulabilmek için, **"Zulmeden her nefis, yeryüzündekilerin tümüne sahip olsa bunu (azaba karşılık) mutlaka fidye olarak verirdi..."** (Yunus Suresi, 54) ayetinde bildirildiği gibi yalnız kendilerini kurtarma derdi içinde olacaklardır. Dünyada inkara önderlik eden kişilerin gösterecekleri tavır başka ayetlerle de insanlara bildirilmiştir:

... Her bir ümmet girişinde kardeşini (kendi benzerini) lanetler. Nitekim hepsi birbiri ardınca orada toplanınca, en sonra yer alanlar, en önde gelenler için: "Rabbimiz, işte bunlar bizi saptırdı; öyleyse ateşten kat kat arttırılmış bir azab ver diyecekler. (Allah da:) "Hepsi için kat kattır. Ancak siz bilmezsiniz" diyecek. (Bu sefer) Önde gelenler, sonda yer alanlara diyecekler ki: "Sizin bize göre bir üstünlüğünüz yoktur, kazandıklarınıza karşılık olarak azabı tadın." (Araf Suresi, 38-39)

Görüldüğü gibi, kişilerin inkarda önde gidenlerden veya geride kalanlardan olmaları, durumlarında önemli bir değişiklik yaratmaz. Sonuç olarak her iki grup da hüsrana uğramış ve dünyada işledikleri günahlar sebebiyle sonsuz bir azabı hak etmişlerdir. Allah Kuran'da bu kişilerin, kıyamet

günü, hesap günü ve cehennemde içinde bulunacakları ruh halini, ortamı ve yaşayacakları azabı detaylı olarak tarif etmiştir.

KIYAMET

Allah Kuran'da, kıyamet gününden söz ederken, **"... O çağırıcının 'ne tanınmış ne görülmüş' birşeye çağıracağı gün..."** (Kamer Suresi, 6) ifadesini kullanır. Yani o gün yaşanacak olan dehşet, ne tanınmış, ne görülmüş bir dehşettir.

O günün geliş vaktini yalnızca Allah bilir. İnsanın o güne ait olan bilgisi Kuran'da anlatıldığı kadarıyla sınırlıdır. Kıyamet hiç kimsenin haberi yokken birdenbire gelir ve insanları yakalar.

O vakte insanlar, işte çalışırken, evde uyurken, telefonla konuşurken, kitap okurken, gülerken, ağlarken veya çocuğunu okula bırakırken aniden yakalanabilirler. Üstelik bu yakalayış hiçbir insanın dünya hayatı boyunca asla karşılaşamayacağı kadar korku veren bir yakalayış olacaktır.

Kıyametin başlangıcı Sur'a üfürülmesi ile olur. (Müdessir Suresi, 8-10) Bu ses dünyanın her yanından duyulduğunda, Allah'ın kendisine verdiği süreyi O'nun rızası için kullanmayanlar büyük bir korkuya kapılacaklardır. Allah Kuran'da o gün yaşanacak olan korku verici olayları şu şekilde bildirir..

... Onlara vadedilen (asıl azap) (kıyamet) saatidir. O saat, kurtuluşu olmayan daha korkunç bir bela ve daha acıdır. (Kamer Suresi, 46)

Ayetlerin ifadesiyle, Sur'a üfürülmesini büyük bir sarsıntı ve kulakları patlatırcasına gelen bir gürleme takip eder. Her yeri kaplayan bu sarsıntının şiddetiyle dağlar titremeye tutulur ve altındaki toprakla birlikte kaymaya başlar. (Zelzele Suresi, 1-8)

Dağlar ufalanır ve bir kum yığını haline gelir. (Vakıa Suresi, 5) İnsanlar o ana kadar değer verdikleri şeylerin ne derece önemsiz olduğunu o an çok iyi anlarlar. Tüm hayatları boyunca hırsını yaptıkları maddi değerler bir anda yok olur.

Ancak O herşeyi batırıp gömen felaket (kıyamet) geldiği zaman. O gün insan neye çaba harcadığını düşünüp anlar. Görebilenler için cehennem de sergilenmiştir. (Naziat Suresi, 34-36)

O gün taş, toprak ve kayalardan meydana gelen dağlar bile rengarenk yün parçaları gibi etrafa savrulur. (Kaaria Suresi, 5) İnsan bu gücün, doğanın gücü

olmadığının artık farkındadır. Zira o gün doğa da yerle bir olacaktır. O gün yaşanan her olaya müthiş bir korku ve dehşet hakimdir. İnsan, hayvan, tabiat hepsi bu korku altında ezilir. İnsanlar, denizlerin fışkırarak taşmaya başladığını (İnfitar Suresi, 3) ve taşan denizlerin tutuşturulduğunu görürler. (Tekvir Suresi, 6)

Gökler de yeryüzüyle birlikte sarsılmaya, o zamana kadar hiç görülmemiş ve yaşanmamış bir şekilde sıyrılıp yüzülmeye başlamıştır. O gün insanların masmavi görmeye alıştığı gök, her zamanki görünümünden çıkıp erimiş bir maden görüntüsünü alır. (Mearic Suresi, 8) Kıyamet günü, gökyüzünde etrafa aydınlık veren herşeyin kararmaya başladığı görülür; Güneş köretilir (Tekvir Suresi, 1), ay yarılr (Kamer Suresi, 1), güneşle ay yanyana getirilip birleştirilmiştir. (Kıyamet Suresi, 9)

O günün dehşet dolu korkusundan gebe kadınlar çocuklarını düşürürler. Küçük çocukların saçları korkudan ağarır. (Müzzemmil Suresi, 17) Çocuklar annelerinden, kadınlar kocalarından ve aileler birbirlerinden kaçarlar. Allah Kuran'da, bunun nedenini şöyle açıklar:

Fakat kulakları patlatırcasına o gürleme geldiği zaman, kişi o gün; kendi kardeşinden kaçar, annesinden ve babasından, eşinden ve çocuklarından, o gün, onlardan her birisinin kendine yetecek bir işi vardır. (Abese Suresi, 33-37)

HESAP GÜNÜ

Kıyamet günü önceki bölümde bahsettiğimiz olaylar gerçekleştikten sonra "Sur"a ikinci kez üfürülür. Bu üfürölüş, insanların yeniden dirileceği günün başlangıcıdır. O gün toprağın üstü yüzlerce, binlerce sene önce gömüldüğü yerden dışarı çıkarak, ayağa kalkan insanlarla doludur. O gün insanların dirilişi ve bundan dolayı içine düşecekleri şaşkınlık Kuran'da bildirilmiştir:

Sur'a üfürülmüştür; böylece onlar kabirlerinden (diriltilip) Rablerine doğru (dalgalar halinde) süzülüp-giderler. Demişlerdir ki: "Eyvahlar bize, uykuya-bırakıldığımız yerden bizi kim diriltip-kaldırdı? Bu, Rahman (olan Allah)ın va'dettiğidir, (demek ki) gönderilen (elçi)ler doğru söylemiş". O, yalnızca bir tek çığlıktan başkası değildir; artık onların hepsi toplanmış olarak huzurumuza getirilmişlerdir. İşte bugün hiç kimseye (hiç)bir şeyle zulmedilmez ve siz de yaptıklarınızdan başkasıyla karşılık görmezsiniz. (Yasin Suresi, 51-54)

O gün bu insanların dünya hayatında düşünmedikleri, anlamak istemedikleri ve kaçıp gizlendikleri herşey açığa çıkmıştır. İnkâr edebilmeleri ya da kaçabilmeleri için hiçbir imkan kalmamıştır.

Yüzlerini zillet bürümüş, korkudan başları öne düşmüş olan bu insanların kabirlerden çıkıp biraraya toplandığı o anda, yerin birdenbire aydınlandığı görülür ve her insanın kitabı, kendisine verilmek üzere yanına getirilir.

Görülmemiş büyüklükte bir kalabalığın biraraya geleceği bu toplanma gününde, iman edenlerin durumu ile inkâr edenlerin durumu elbette bambaşkadır. Kuran'da bu konu şöyle anlatılmıştır:

Artık kitabı sağ-eline verilen kişi, der ki: "Alın, kitabımı okuyun. Çünkü ben, gerçekten hesabıma kavuşacağımı sanmış (anlamış)tım." Artık o, hoşnut bir yaşama içindedir. (Hakka Suresi, 19-21)

Kitabı sol eline verilen ise; o da, der ki: "Bana keşke kitabım verilmeseydi. Hesabımı hiç bilmeseydim. "Keşke o (ölüm herşeyi) kesip bitirseydi. Malım bana hiçbir yarar sağlayamadı. Güç ve kudretim yok olup gitti. (Hakka Suresi, 25-29)

Ve o gün kimse zerre ağırlığınca bir haksızlığa uğratılmaz. Herkes dünyada yapıp ettiklerinin karşılığını tastamam olarak alır. İnkâr edenler için çok zorlu olan bu gün, onların sonsuz cehennem hayatlarının kesinleştiği gündür.

Hayatları boyunca Allah'ı inkârda diretenlerin ve kendilerini boş emellere davet edenlere uyanların hesap günü nelerle karşılaşacakları aşağıdaki ayetlerle de açıkça bildirilmiştir:

Sur'a üfürüldü; böylece Allah'ın diledikleri dışında, göklerde ve yerde olanlar çarpılıp-yıkılıverdi. Sonra bir daha ona üfürüldü, artık onlar ayağa kalkmış durumda gözetliyorlar. Yer, Rabbi'nin nuruyla parıldadı; (orta yere) kitap kondu; peygamberler ve şahidler getirildi ve aralarında hak ile hüküm verildi, onlar haksızlığa uğratılmazlar. Her bir nefse yaptığıının tam karşılığı verildi. O, onların işlediklerini daha iyi bilendir. İnkâr edenler, cehenneme bölük bölük sevkedildiler. Sonunda oraya geldikleri zaman, kapıları açıldı ve onlara (cehennemin) bekçileri dedi ki: "Size Rabbinizin ayetlerini okuyan ve bugünle karşılaşacağınızı (söyleyip) sizi uyaran elçiler gelmedi mi?" Onlar: "Evet." dediler. Ancak azab kelimesi kafirlerin üzerine hak oldu. Dediler ki: "İçinde ebedi kalıcılar olarak cehennemin kapılarından (içeri) girin. Büyüklüğe kapılanların konaklama yeri ne kötüdür. (Zümer Suresi, 68-72)

CEHENNEM

İnsanın, kendisini yaratan, kendisine can veren Allah'a isyan etmesi, olabilecek en büyük suçtur. Allah'a kul olmak için yaratılmış olan insan, yaratılış amacına uymaması durumunda işlediği suçun büyüklüğüne uygun olan bir cezayı da doğal olarak hak etmiş olur. Bu cezanın verileceği yer ise CEHENNEMDİR.

İnsanların çoğu, bir tür sarhoşluk içinde bu büyük cezayı hiç düşünmeden yaşarlar. Bu sarhoşluğun altında yatan sebeplerin en önemlilerinden birisi Allah'ın sonsuz gücünü hakkıyla takdir edememeleridir. Zira birçok insan Allah'ı sadece merhamet sahibi, şefkat sahibi, affeden isimleriyle düşünür ve O'na karşı duyması gereken derin ve içli korkuyu duymaz. Bu da söz konusu insanların Allah'ın emir ve tavsiyelerine karşı duyarsız olmalarına sebep olur. Allah, Kuran'da insanları bu tehlikeye karşı özellikle uyarır:

"Ey insanlar, Rabb'inizden korkup-sakının ve öyle bir günün azabından çekinip-korkun ki, (o gün hiç) bir baba, çocuğu için bir karşılık veremez ve (hiç) bir çocuk da babası için birşeyi verebilecek (durumda) değildir. Şüphesiz Allah'ın va'di haktır. Artık dünya hayatı sizi aldatmaya sürüklemesin ve aldatıcı(lar) da sizi Allah ile aldatmasın." (Lokman Suresi, 33)

Evet en güzel isim ve sıfatların sahibi olan Allah şefkatlidir, merhametlidir, affedicidir. Ama unutmamak gerekir ki Allah aynı zamanda sonsuz adalet sahibidir, Kahhardır (Kahredicidir), Cebbardır (Dilediğini zorla da olsa yaptırır), Allah müminlere yakındır ama müşriklerden, kafirlerden ve münafıklardan uzaktır, Müntakimdir (intikam alıcıdır) ve cehennem O'nun bu sıfatlarının, bizim bildiğimiz anlamda en keskin görüldüğü yer olacaktır.

İnsanların her nedense bu konuda batıl bir inançları vardır; ölümden sonra dünyada işledikleri günahların cezasını çekmek üzere cehenneme gideceklerini, ama cezaları bitince cennete döneceklerini ve sonsuza dek orada kalacaklarını zannederler. Ancak Allah'ın ayetlerinde bize bildirdiği, cehennem hayatının da cennet hayatının da sonsuza dek süreceği ve içlerinden -Allah'ın dilemesi dışında- çıkılmayacağıdır:

Dediler ki: "Sayılı günlerin dışında, ateş asla bize değmeyecektir." De ki: "Allah Katından bir ahid mi aldınız? -ki Allah asla ahidinden dönmez- Yoksa Allah'a karşı bilmediğiniz birşeyi mi söylüyorsunuz?"

Hayır; kim bir kötülük işler de günahı kendisini kuşatırsa, (artık) onlar, ateşin halkıdır, orada süresiz kalacaklardır. İman edip salih amellerde bulunanlar ise cennet halkıdır, orada süresiz kalacaklardır. (Bakara Suresi, 80-82)

İnsanlar orada ateş, sıcaklık, karanlık, duman, darlık, körlük, sıkışıklık, açlık-susuzluk, darı dikenini, irin, kaynar su, zakkum gibi dünyada asla hoşlanmayacakları şeylerle karşılaşır. Ayrıca fiziki olarak eziyet veren azapların yanında, kalplere tırmanan büyük bir manevi azap ile de karşılık göreceklerdir. (Hümeze Suresi, 5-9) Allah'ın varlığını gözardı eden insanların cehennemde yaşayacakları korkunç olaylar ayetlerle detaylandırılmıştır. Ayetler konunun, insan açısından ne derece ehemmiyetli olduğunu gösterir. Zira cehennem azabı öyle bir azaptır ki; dünyadaki hiçbir sıkıntı ile kıyas edilemez. Allah Kuran'da, inkar edenleri bekleyen bu korkunç sonu şöyle anlatır:

Hayır; andolsun o, 'hutame'ye atılacaktır. "Hutame"nin ne olduğunu sana bildiren nedir? Allah'ın tutuşturulmuş ateşidir. Ki o, yüreklerin üstüne tırmanıp çıkar. O, onların üzerine kilitlenecektir; (Kendileri de) Dikilip-yükseltilmiş sütunlarda (bağlanacaklardır)." (Hümeze Suresi, 4-9)

O gün, öyle yüzler vardır ki, 'zillet içinde aşağılanmışlardır.' Çalışmış, boşuna yorulmuştur. Kızgın bir ateşe yollanırlar. Kaynar bir kaynaktan içirilirler. Onlar için (zehirli olan) dari' dikeninden başka bir yiyecek yoktur. Ne doyurup-semirtir, ne açlıktan korur. (Gaşiye Suresi, 2-7)

Doğrusu Biz kafirlere zincirler, demir halkalar (tomruklar) ve çılgınca yanan bir ateş hazırladık. (İnsan Suresi, 4)

İşte bu, suçlu-günahkarların kendisini yalanladıkları cehennemdir.

Onlar, kendisiyle alabildiğine kaynar hale getirilmiş su arasında dönüp-dolaşırlar. (Rahman Suresi, 43-44)

İnkâr edenlere gelince, onlar için de cehennem ateşi vardır. Onlar için ne, karar verilir, ki böylece ölüversinler, ne de kendilerine onun azabından (birşey) hafifletilir. İşte Biz, her nankör olanı böyle cezalandırırız. İçinde onlar (şöyle) çılgılık atarlar: "Rabbimiz, bizi çıkar, yaptığımızdan başka salih bir amelde bulunalım." Size orda (dünyada), öğüt alabilecek olanın öğüt alabileceği kadar ömür vermedik mi? Size

uyaran da gelmişti. Öyleyse (azabı) tadın; artık zalimler için bir yardımcı yoktur. (Fatır Suresi, 36-37)

O yüzükoyun cehenneme doğru sürülüp-toplanacak olanlar; işte onlar, yer bakımından çok kötü, yol bakımından sapmış olanlardır. (Furkan Suresi, 34)

(Ateş,) Onları uzak bir yerden gördüğünde, onlar bunun gazablı öfkesini ve uğultusunu işitirler. Elleri boyunlarına bağlı olarak, sıkışık bir yerine atıldıkları zaman, orada yok oluşu isteyip-çağırırlar. Bugün bir yok oluşu çağırmayın, birçok (kere) yok oluşu isteyip-çağırın. (Furkan Suresi, 12-14)

İNANANLARA VAAT EDİLEN ASIL YURT: CENNET

Artık hiçbir nefis, yaptıklarına karşılık olmak üzere kendileri için gözler aydınlığı olarak nelerin (sayısız nimetlerin) saklandığını bilmez. (Secde Suresi, 17)

Allah'a olan imanları ve O'na gösterdikleri bağlılık sebebiyle inananlara vadedilen yer cennettir. Cennet, birçok ayette de anlatıldığı gibi insanlar için türlü türlü nimetlerle donatılmış, ebedi bir mutluluk yeridir. Allah dünyadaki çalışmalarının karşılığı olarak iman edenleri cennetle ödüllendirir.

Cennet Allah'ın 'Rahim' (Rahmeti yalnızca müminlere şamil olan, fazlasıyla merhamet edici, verdiği nimetleri yerinde kullananları daha üstün ve ebedi nimetlerle ödüllendiren) sıfatının gösterildiği bir yerdir. Dolayısıyla cennet, insan ruhunun istediği herşeyi, hatta ayetlerle bildirildiğine göre çok daha fazlasını barındıran bir güzellik yurdudur.

Cennet denince çoğu kişinin aklına onunla ilgili sınırlı birtakım düşünceler gelir ve bu kişiler, cenneti yalnızca doğa güzelliklerinin olduğu, yeşilliklerle süslü bir mekan olarak düşünürler. Oysa bu sınırlı düşünce ile Kuran'da anlatılan cennet arasında büyük bir fark vardır.

"... Orada nefislerin arzu ettiği ve gözlerin lezzet aldığı herşey var. Ve siz orada süresiz kalacaksınız" (Zuhruf Suresi, 71) ayetinde, cennette insanın arzu ettiği herşeyin varlığı bildirilir. Bir diğer ayette cennette insanın dilediği herşeyin daha fazlasının var olduğu, **"Orada diledikleri herşey onlarındır ve daha fazlası da var"** (Kaf Suresi, 35) ifadesiyle açıklanmıştır.

Kısacası cennette sanıldığıının aksine, insanın dünya hayatı boyunca hiç görmediği, hayal dahi edemeyeceği sınırsız nimetler vardır. Müminler dünya hayatında Rablerine teslim olmanın, O'nun dilediği gibi yaşamının karşılığını sonsuza kadar içinde kalacakları cennet ile alacaklardır.

İnananlara vaat edilen cennetin çeşitli ayetlerle tasviri yapılmıştır:

"(Ey Muhammed) iman edip salih amellerde bulunanları müjdele. Gerçekten onlar için altlarından ırmaklar akan cennetler vardır. Kendilerine rızık olarak bu ürünlerden her yedirildiğinde: "Bu daha önce de rızıklandığımızdır" derler. Bu, onlara, (dünyadakine) benzer olarak sunulmuştur. Orada, onlar için tertemiz eşler vardır ve onlar orada süresiz kalacaklardır." (Bakara Suresi, 25)

Gerçekten takva sahibi olanlar, cennetlerde ve pınar başlarındadır. Oraya esenlikle ve güvencikle girin. Onların göğüslerinde kinden (ne varsa tümünü) sıyırıp-çektik, kardeşler olarak tahtlar üzerinde karşı karşıyadırlar. Orda onlara hiçbir yorgunluk dokunmaz ve onlar oradan çıkarılacak değildirler. (Hicr Suresi, 45-48)

Onlar; altından ırmaklar akan Adn cennetleri onlarıdır, orada altın bileziklerle süslenirler, hafif ipekten ve ağır işlenmiş atlastan yeşil elbiseler giyerler ve tahtlar üzerinde kurulup-dayanırlar. (Bu,) Ne güzel sevap ve ne güzel destek. (Kehf Suresi, 31)

Gerçek şu ki, bugün cennet halkı, 'sevinç ve mutluluk dolu' bir meşguliyet içindedirler. Kendileri ve eşleri, gölgeliklerde, tahtlar üzerinde yaslanmışlardır. Orada taptaze-meyveler onların ve istek duydukları herşey onlarıdır. Çok esirgeyen Rabb'dan onlara bir de sözlü "Selam" (vardır). (Yasin Suresi, 55-58)

Muttakilere gelince; muhakkak onlar, güvenli bir makamdadırlar. Cennetlerde ve pınarlarda, Hafif ipekten ve ağır işlenmiş atlastan (elbiseler) giyinirler, karşılıklı (otururlar). İşte böyle; ve Biz onları iri gözlü hurilerle evlendirmişizdir. Orda, güvenlik içinde her türlü meyveyi istiyorlar; Orda, ilk ölümün dışında başka ölüm tadmazlar. Ve (Allah da) onları cehennem azabından korumuştur. Senin Rabbinden, bir fazl ve (lütuf) olarak. İşte büyük 'mutluluk ve kurtuluş' budur. (Duhan Suresi, 51-57)

İman edip salih amellerde bulunanlar; onları, içinde ebedi kalıcılar olarak, altından ırmaklar akan cennetin yüksek köşklerine muhakkak

yerleştireceğiz. (Salih) Amellerde bulunanların ecri ne güzeldir. (Ankebut Suresi, 58)

SONSUZ AZAPTAN KURTULMAK İÇİN BİR HATIRLATMA

Elbette her insan dünyada dilediği şekilde yaşamakta, dilediği yolu seçmekte serbesttir. Hiçbir insanın bir diğeri üzerinde herhangi bir zorlaması olamaz. Ancak Allah'ın varlığına ve sonsuz adaletine iman eden insanlar olarak hepimizin görevi, inkar eden ve içinde bulundukları durumun, gidişatın farkında olmayan insanları uyarıp korkutmaktır. Zira Allah, bu insanların içinde bulundukları durumun vehametini ayetleriyle bize bildirmiştir:

Binasının temelini, Allah korkusu ve hoşnutluğu üzerine kuran kimse mi hayırlıdır, yoksa binasının temelini göçecek bir yarın kenarına kurup onunla birlikte kendisi de cehennem ateşi içine yuvarlanan kimse mi? Allah, zulmeden bir topluluğa hidayet vermez. (Tevbe Suresi, 109)

Dünyada Allah'ın ayetlerinden yüzçeviren ve şuursuzca kendisini Yaratan'ı inkar eden insanların ahirette hiçbir kurtuluşları olmayacaktır. Eğer tevbe edip kendilerini yaratan Allah'a yönelmezlerse, olabilecek en büyük ceza ile karşılaşacaklardır. Onları bekleyen sonsuz azab, Kuran'da şöyle haber verilir:

Ayetlerimizi inkar edenler ise, sol yanın adamlarıdır. Kapıları kilitlemiş bir ateş onların üzerinedir. (Beled Suresi, 19-20)

Sonsuz azaptan kurtulmanın ve ebedi cenneti haketmenin ise yolu bellidir:
Geç olmadan, Allah'a gönülden iman etmek,
Tüm yaşamını O'nu razı edecek davranışlarla geçirmek....

UYARI

Okuyacağınız bu bölüm, hayatın
ÇOK ÖNEMLİ bir sırrını içermektedir.
Maddesel dünyaya bakış açınızı
kökten değiştirecek olan bu konuyu,
çok dikkatli bir biçimde
ve sindirerek okumalısınız.
Burada anlatılacak olanlar yalnızca
bir bakış açısı, farklı bir yaklaşım veya
herhangi bir felsefi düşünce değil;
dine inanan-inanmayan
herkesin kabul edeceği,
bugün bilimin de kanıtladığı
kesin bir gerçektir.

MADDEYE FARKLI BİR YAKLAŞIM

Akıl ve vicdan yoluyla çevresini izleyen kişi fark eder ki, evrendeki canlı-cansız herşey yaratılmıştır. Peki tüm bunlar kim tarafından yaratılmıştır?

Açıktır ki, evrenin her noktasında kendini belli eden "**yaratılmışlık**", evrenin kendisinin bir ürünü olamaz. Örneğin bir böcek kendi kendisini var etmemiştir. Güneş Sistemi, bitkiler, insanlar, bakteriler, alyuvarlar, kelebekler kendi kendilerini yaratmamışlardır. Tüm bunların "tesadüfen" oluşmaları gibi bir ihtimal de, kitabın önceki sayfalarında incelediğimiz gibi, söz konusu değildir.

Dolayısıyla şu sonuca varabiliriz: Gözümüzle gördüğümüz herşey yaratılmıştır... Ancak gözümüzle gördüğümüz şeylerin hiçbirisi "Yaratıcı" değildir. O halde, Yaratıcı, gözümüzle gördüğümüz herşeyden başka ve üstün bir varlıktır. Kendisi görünmeyen, fakat yarattığı herşeyin Kendisi'nin varlığını ve vasıflarını gösterdiği üstün bir güçtür.

İşte Allah'ın varlığını tanımayanların saptıkları nokta da buradadır. Bu kişiler, Allah'ı gözleriyle görmedikleri sürece, O'nun varlığına iman etmemeye şartlandırmışlardır kendilerini. Ancak bu durumda, evrenin her yerinde apaçık görünen "**yaratılmışlık**" gerçeğini gizlemek, evrenin ve canlıların yaratılmamış olduğunu iddia etmek zorunda kalırlar. Bunu yapmak için yalanlara başvururlar. Evrim teorisi, önceki sayfalarda değinildiği gibi, bu konuda başvuru olan yalanların, sonuçsuz çırpınışların en belirgin örneğidir.

İnkâr edenlerin temel yanılgısı, aslında Allah'ın varlığını inkâr etmeyen, ancak çarpık bir Allah inancına sahip olan pek çok kişi tarafından da paylaşılır. Toplumun çoğunluğunu oluşturan bu kişiler, yaratılışı reddetmezler, ancak Allah'ın "nerede" olduğuna dair batıl inançları vardır: Çoğu, Allah'ın yalnızca "gökte" olduğunu sanır. Bilinçaltlarındaki batıl düşünceye göre, Allah çok uzaklardaki bir gezegenin arkasındadır ve çok nadiren "dünya işlerine" müdahale eder. Ya da hiç etmez; evreni yaratmış ve bırakmıştır, insanlar kendi kaderlerini çizerler...

Kimileri de Kuran'ın, "Allah'ın her yerde olduğu"na dair haberini duymuştur, fakat bunun anlamını tam olarak çözemezler. Bilinçaltlarındaki batıl düşünce, Allah'ın radyo dalgaları gibi görünmez, hissedilmez bir şekilde maddeleri çevrelediği şeklindedir. (Allah'ı tenzih ederiz)

Oysa bu düşünce ve baştan beri saydığımız, **Allah'ın "nerede" olduğunu** bir türlü çözemeyen (belki de bu yüzden O'nu inkâr eden) düşünceler, ortak bir yanılsa dayanmaktadırlar: Hiçbir temeli olmayan bir ön yargıyı benimsemekte, ondan sonra da Allah ile ilgili olarak zanlara kapılmaktadırlar.

Nedir bu ön yargı?..

Bu ön yargı maddenin varlığı ve niteliği ile ilgilidir. İnsanların büyük bir kısmı gördüğümüz maddesel evrenin, var olan gerçekliğin ta kendisi olduğu konusunda şartlanmışlardır. Oysa modern bilim, bu ön yargıyı da yıkarak, çok önemli ve etkileyici bir gerçeği ortaya koymaktadır. İlerleyen sayfalarda Kuran'da da işaret edilen bu büyük gerçeği açıklayacağız.

Elektrik Sinyallerinden Oluşan Evren

Yaşadığımız dünya ile ilgili tüm bilgilerimiz bize beş duyumuz aracılığı ile gelir. Yani biz gözümüzün gördüğü, elimizin dokunduğu, burnumuzun kokladığı, dilimizin tattığı, kulağımızın duyduğu bir dünyayı tanırız. Doğumumuzdan itibaren bu duylara bağlı olduğumuz için "dış dünya"nın, duylarımızın bize tanıttığından farklı olabileceğini hiç düşünmemişizdir.

Oysa, bugün birçok bilim dalında yapılan araştırmalar son derece farklı bir anlayışı beraberinde getirmiş, algılarımız ve algıladığımız dünya ile ilgili ciddi şüphelerin oluşmasına neden olmuştur.

Bu yeni anlayışın çıkış noktası ise şudur: Bizim "dış dünya" olarak algıladıklarımız, yalnızca elektrik sinyallerinin beyinde oluşturduğu etkilerdir. Elmanın kırmızılığı, tahtanın sertliği, dahası anneniz, babanız, aileniz, sahibi olduğunuz bütün mallar, eviniz, işiniz ve bu kitabın satırları yalnızca ve yalnızca beyninizdeki elektrik sinyallerinden ibarettir.

Frederick Vester bilimin bu konuda ulaştığı noktayı şöyle ifade eder:

Bazı düşünürlerin, '**insan bir hayaldir**, aslında bütün yaşananlar geçici ve aldatıcıdır, **bu evren bir gölgedir**' şeklindeki sözleri günümüzde bilimsel olarak kanıtlanıyor gibidir.⁷⁹

Konuyu tam olarak açıklamak için öncelikle, dış dünya hakkında bize bilgi veren duylarımızdan söz edelim.

Nasıl Görüyoruz, Duyuyoruz, Tadıyoruz?

Görme olayı oldukça aşamalı bir biçimde gerçekleşir. Görme sırasında, herhangi bir cisimden gelen ışık demetleri (fotonlar), gözün önündeki lensin içinden kırılarak geçer ve gözün arka tarafındaki retinaya ters olarak düşerler. Buradaki hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülen görme uyarıları, sinirler aracılığı ile, beynin arka kısmındaki görme merkezi adı verilen küçük bir bölgeye ulaşırlar. Bu elektrik sinyali bir dizi işlemten sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Yani görme olayı, gerçekte beynin arkasındaki küçük, **ışığın hiçbir şekilde giremediği, kapkaranlık bir noktada** yaşanır.

Şimdi genelde herkesçe bilinen bu bilgiye bir kez daha dikkatlice bakalım: Biz, "görüyorum" derken, aslında gözümüze gelen uyarıların elektrik sinyaline dönüşerek beynimizde oluşturduğu "etkiyi" görürüz. Yani **"görüyorum" derken, aslında beynimizdeki elektrik sinyallerini seyrederez.**

Hayatımız boyunca gördüğümüz her görüntü bir kaç cm³'lük görme merkezinde oluşur. Okuduğunuz bu satırlar da, ufka baktığınızda gördüğünüz uçsuz bucaksız manzara da, bu küçücük yerde meydana gelmektedir. Bu arada gözden kaçırılmaması gereken bir nokta daha vardır. Az önce belirttiğimiz gibi,

kafatası ışığı içeri geçirmez, yani beynin içi kapkaranlıktır. Dolayısıyla beynin ışığın kendisiyle muhatap olması asla mümkün değildir.

Buradaki ilginç durumu bir örnekle açıklayalım: Karşımızda bir mum olduğunu düşünelim. Bu mumun karşısına geçip onu uzun süre izleyebiliriz. Ama bu süre boyunca beynimiz, muma ait ışığın aslı ile hiçbir zaman muhatap olmaz. Mumun ışığını gördüğümüz anda bile kafamızın ve beynimizin içi kapkaranlıktır. Kapkaranlık beynimizin içinde, aydınlık, ısl ısl ve renkli bir dünyayı seyrediyoruz.

R.L. Gregory, bizim çok doğal karşıladığımız görme olayındaki mucizevi durumu şöyle ifade etmektedir:

Görme olayına o kadar alışmışsınız ki, çözülmesi gereken sorular olduğunun farkına varmak büyük bir hayal gücü gerektiriyor. Fakat bunu dikkate alın. Gözlerimize minik tepetaklak olmuş görüntüler veriliyor, ve biz çevremizde bunları sağlam nesneler olarak görüyoruz. Retinaların üzerindeki uyarıların sonucunda nesneler dünyasını algılıyoruz ve **bu bir mucizeden farksız aslında.**⁸⁰

Aynı durum diğer algılar için de geçerlidir. Ses, dokunma, tat ve koku, birer elektrik sinyali olarak beyne ulaşır ve buradaki ilgili merkezlerde algılanırlar.

Duyuma olayı da böyledir: Dış kulak, çevredeki ses dalgalarını kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynı görmeye olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir. Kafatası ışığı geçirmediği gibi sesi de geçirmez. Dolayısıyla dışarı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir.

Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Öylesine bir netliktir ki bu; sağlıklı bir insan kulağı hiçbir parazit, hiçbir cızırtı olmaksızın herşeyi duyar. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız, bir yaprağın hışırtısından jet uçaklarının gürültüsüne dek geniş bir frekans aralığındaki tüm sesleri algılayabilirsiniz. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada derin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Koku algımızın oluşması da buna benzerdir: Vanilya kokusu, gül kokusu gibi uçucu moleküller, burnun epitelyum denilen bölgesindeki titreşim tüylerinde bulunan alıcılara gelirler ve bu alıcılarda etkileşime girerler. Bu etkileşim beynimize elektrik sinyali olarak iletilir ve koku olarak algılanır. Sonuçta bizim güzel ya da çirkin diye adlandırdığımız kokuların hepsi uçucu moleküllerin etkileşimlerinin elektrik sinyaline dönüştürüldükten sonra, beyindeki algılanış biçiminden başka bir şey değildir. Bir parfümü, bir çiçeği, sevdiğiniz bir

yemeği, deniz kokusunu, hoşunuza giden ya da gitmeyen her türlü kokuyu beyninizde algıyorsunuz. Fakat koku molekülleri beyne hiçbir zaman ulaşamazlar. Ses ve görüntüde olduğu gibi, kokuda da beyninize ulaşan yalnızca elektrik sinyalleridir. Sonuç olarak, doğduğunuz andan itibaren dışarıdaki nesnelere ait olarak bildiğiniz kokular duyu organlarınız aracılığı ile hissettiğiniz elektrik uyarılarıdır.

Benzer şekilde, insan dilinin ön tarafında da dört farklı tip kimyasal alıcı vardır. Bunlar tuzlu, tatlı, ekşi ve acı tatlarına karşılık gelir. Tat alıcılarımız bir dizi kimyasal işlemten sonra bu algıları elektrik sinyallerine dönüştürür ve beyne iletirler. Bu sinyaller de beyin tarafından tat olarak algılanırlar. Bir çikolatayı ya da sevdiğiniz bir meyveyi yediğinizde aldığınız tat, elektrik sinyallerinin beyin tarafından yorumlanmasıdır. Dışarıdaki nesneye ise asla ulaşamazsınız; çikolatanın kendisini göremez, koklayamaz ve tadamazsınız. Örneğin, beyninize giden tat alma sinirleri kesilse, o an yediğiniz herhangi bir şeyin tadının beyninize ulaşması mümkün olmaz; tat duyunuzu tamamen yitirirsiniz.

Bu noktada karşımıza bir gerçek daha çıkar: Bir yiyeceği tattığımızda bir başkasının o yiyecekten aldığı tadın veya bir sesi duyduğumuzda başka birisinin duyduğu sesin bizim algıladıklarımız ile aynı olduğundan emin olmamız mümkün değildir. Bu gerçeğe ilgili Lincoln Barnett şöyle demektedir:

Hiç kimse kendisinin kırmızıyı görüşünün ya da Do notasını duyusunun başka bir insanınki ile aynı olup olmadığını bilemez.⁸¹

Dokunma duyumuza gelince de, değişen bir şey olmadığını görürüz. Bir cisme dokunduğumuzda dış dünyayı ve nesneleri tanımamıza yardımcı olacak bilgiler, derideki duyu sinirleri aracılığıyla beyne ulaştırılırlar. Dokunma hissi beynimizde oluşur. Zannedildiği gibi dokunma hissini algıladığımız yer parmak uçlarımız ya da derimiz değil, yine beynimizdeki dokunma merkezidir. Bizler nesnelerden gelen elektriksel uyarıların beynimizde değerlendirilmesi sonucu sertlik ya da yumuşaklık, sıcaklık ya da soğukluk gibi, nesneleri tanımlayan farklı farklı hisler duyarız. Hatta bir cismi tanımaya yarayan her türlü detayı bu uyarılar sonucunda elde ederiz. Bu önemli gerçeğe ilgili olarak B. Russel ve L. Wittgeinstein gibi ünlü filozofların düşünceleri şöyledir:

...Bir limonun gerçekten var olup olmadığı ve nasıl bir süreçle varlaştığı sorulamaz ve incelenemez. Limon, sadece dille anlaşılan tat, burunla duyulan koku, gözle görülen renk ve biçimden ibarettir ve yalnız bu nitelikleri bilimsel bir araştırmanın ve yargının konusu olabilir. **Bilim, nesnel dünyayı asla bilemez.**⁸²

Yani beynimizin dışındaki maddesel dünyaya ulaşmamız imkansızdır. Muhatap olduğumuz tüm nesneler, gerçekte görme, işitme, dokunma gibi algıların toplamından ibarettir. Algı merkezlerindeki bilgileri değerlendiren

beynimiz, yaşamımız boyunca maddenin bizim dışımızdaki **"aslı" ile değil, beynimizdeki kopyaları ile muhatap olur**. Biz ise bu kopyaları dışımızdaki gerçek madde zannederek yanılırız.

Beynimizin İçinde Oluşan "Dış Dünya"

Buraya kadar anlattığımız fiziksel gerçekler bizi tartışılmaz bir sonuca ulaştırır: Bizim gördüğümüz, dokunduğumuz, duyduğumuz ve adına "madde", "dünya" ya da "evren" dediğimiz kavramlar, aslında beynimizde yorumlanan elektrik sinyalleridir. Biz hiçbir zaman maddenin, beynimiz dışındaki aslına ulaşamayız. Ancak dış dünyanın beynimizde oluşan görüntüsünü görür, duyar ve tadarız.

Örneğin meyve yiyen biri, aslında meyvenin beynindeki algısıyla muhataptır, aslıyla değil. Kişinin "meyve" diye nitelendirdiği şey, meyvenin biçimi, tadı, kokusu ve sertliğine ait elektriksel bilginin beyinde algılanmasından ibarettir. Eğer beyne giden görme sinirini keserseniz, meyve görüntüsü de bir anda yok olur. Veya burundaki algılayıcılardan beyne uzanan sinirdeki bir kopukluk, koku algınızı tamamen ortadan kaldırır. Çünkü meyve, birtakım elektrik sinyallerini beynin yorumlamasından başka bir şey değildir.

Üzerinde düşünülmesi gereken ayrı bir nokta da uzaklık hissidir. Uzaklık, örneğin bu kitapla aranızdaki mesafe, sadece beyninizde meydana gelen bir boşluk hissidir. Bir insanın kendisinden çok uzakta sandığı maddeler de aslında beyninin içindedir. Örneğin insan göğe bakıp yıldızları seyrederek ve bunların milyonlarca ışık yılı uzakta olduklarını sanır. Oysa yıldızlar onun içinde, beynindeki görüntü merkezindedirler. Bu yazıları okurken içinde oturduğunuzu sandığınız odanın da aslında içinde değilsiniz; aksine oda sizin içinizdedir. Bedeninizi görmeniz, sizi odanın içinde olduğunuza inandırır. **Ancak şunu unutmayın; bedeniniz de beyninizde oluşan bir görüntüdür.**

Tüm diğer algılarınız için de aynı durum geçerlidir. Örneğin siz yan odadaki televizyonun sesini duyduğunuzu sanırken aslında beyninizin içindeki sesle muhatapsınızdır. Metrelerce uzaktan geldiğini sandığınız ses de, hemen yanınızdaki kişinin konuşması da aslında beyninizdeki birkaç santimetrekarelik duyma merkezinde algılanmaktadır. Bu algı merkezinin dışında sağ, sol, ön, arka gibi bir kavram yoktur. Yani ses sağdan, soldan veya havadan size ulaşmaz; **sesin geldiği bir yön yoktur.**

Algıladığınız kokular da böyledir; hiçbiri uzak bir mesafeden size ulaşmaz. Koku alma merkezinizde oluşan etkileri, dışarıdaki maddelerin kokusu zannedersiniz. Oysa bir gülün görüntüsü nasıl ki görme merkezinizin içindeyse, o gülün kokusu da aynı şekilde koku alma merkezinizin içindedir; dışarıdaki gülün ve kokusunun aslı ile muhatap olamazsınız.

Çünkü bizim için "dış dünya", aynı anda beynimize ulaşan "elektrik sinyalleri bütünü"nden başka bir şey değildir. Beynimiz hayatımız boyunca bu sinyalleri değerlendirir. Biz de bunları maddenin "dışarıdaki" aslı sanarak yanıldığımızın farkında olmadan bir ömür süreriz. Yanılırız, çünkü algılarımızla maddenin kendisine asla ulaşamayız.

"Dış dünya" sandığımız sinyalleri yorumlayıp anlamlı hale getiren de, yine bizim beynimizdir. Örneğin duyma algısını ele alalım. Kulağımızın içine gelen ses dalgalarının yorumunu yaparak onu bir senfoniye çeviren aslında beynimizdir. Yani müzik, beynimizin oluşturduğu bir algıdır. Renkleri görürken de aslında gözümüze ulaşan sadece ışığın **farklı dalga boylarıdır**. Bu farklı dalga boylarını renklere çeviren yine beynimizdir. **"Dış dünyada" renk yoktur**. Ne elma kırmızı, ne gökyüzü mavi, ne de ağaçlar yeşildir. Onlar, sadece öyle algıladığımız için öyledirler.

Nitekim gözdeki retinada oluşan küçük bir bozukluk renk körlüğüne sebep olur. Kimi insan maviyi yeşil, kimisi kırmızıyı mavi, kimisi de renkleri grinin çeşitli tonları şeklinde algılar. Bu noktadan sonra dışarıdaki nesnenin renkli olup olmaması önemli değildir.

Ünlü düşünür Berkeley de bu gerçeğe şu sözleriyle dikkat çekmektedir:

İlkin **renklerin, kokuların**, v.b. "gerçekten var olduğu" sanıldı; ama daha sonra, bu çeşit görüşler reddedildi ve görüldü ki, **bunlar duyularımız sayesinde vardır**.⁸³

Sonuç olarak; biz nesneleri onlar renkli olduğundan ya da dışarıda maddi bir varlığa sahip olduklarından renkli görmeyiz. Çünkü, **varlıklara yüklediğimiz tüm nitelikler, "dış dünyada" değil, içimizdedir**.

Peki o zaman "dış dünya"yı tam olarak bildiğimizi nasıl iddia edebiliriz?

İnsanın Sınırlı Bilgisi

Buraya kadar anlattığımız gerçeğin ortaya koyduğu en önemli sonuçlardan biri, insanın dış dünya hakkındaki bilgisinin aslında son derece sınırlı oluşudur.

Dış dünya hakkındaki bilgilerimiz hem beş duyu ile sınırlıdır, hem de bu duyuların bize algılattığı dünyanın "asıl dünya" ile birebir uyumlu olduğunu gösterecek hiç bir kanıt yoktur.

Dolayısıyla asıl dünya, bizim algıladığımızdan çok daha farklı olabilir. Orada bizim algılayamadığımız pek çok varlık ve varlık boyutu olabilir. Bizim bilgimiz, evrenin en uzak noktalarına varsak bile, eksik olarak kalmaya devam edecektir.

Tüm varlıkları eksiksiz ve kusursuz bir biçimde bilen ise, tümünü yaratmış olan Yüce Allah'tır. Allah'ın yarattığı varlıklar, ancak O'nun izin verdiği kadar bilgi sahibi olabilirler. Bu gerçek, Kuran'da şöyle haber verilmektedir:

Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun Katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindeki ve arkalarındaki bilir. (Onlar ise) dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Yapay Olarak Oluşturulan "Dış Dünya"

Tanıdığımız tek dünya, zihnimizin içinde olan, orada çizilen, seslendirilen ve renklendirilen, kısacası zihnimizde meydana gelen bir dünyadır.

Beynimizde seyrettiğimiz bu algılar kimi zaman "yapay" bir kaynaktan da geliyor olabilirler.

Bunu şöyle bir örnekle zihnimizde canlandırabiliriz:

Önce, beyninizi vücudunuzun dışına çıkarıp, cam bir küpün içinde suni olarak yaşattığımızı düşünelim. Bir de bunun yanına, her türlü elektrik sinyalinin üretilbildiği bir bilgisayar yerleştirelim. Sonra, herhangi bir ortama ait görüntü, ses, koku gibi verilerin elektrik sinyallerini yapay olarak bu bilgisayarda üretelim ve kaydedelim. Bu bilgisayarı elektrik kablolarıyla beyninizdeki algı merkezlerine bağlayalım ve burada kayıtlı olan sinyalleri beyninize gönderelim. Bu sinyalleri algıladıkça beyniniz (bir başka deyimle "siz"), bunların karşılığı olan ortamı görecek ve yaşayacaktır.

Bu bilgisayardan beyninize, kendi görüntünüze ait elektrik sinyalleri de gönderebiliriz. Örneğin bir masada otururken algıladığınız bütün görme, işitme, dokunma gibi duyuların elektriksel karşılıklarını beyninize gönderdiğimizde, beyniniz kendisini bürosunda oturmakta olan bir işadama sanacaktır. Bilgisayardan gelen uyarılar devam ettikçe de bu hayali dünya devam edecektir. Yalnızca bir beyinden ibaret olduğunu ise hiçbir şekilde anlayamayacaktır. Çünkü beynin içinde bir dünya oluşması için beyindeki ilgili merkezlere gerekli uyarıların ulaşması yeterlidir. Bu uyarılar yapay bir kaynaktan, örneğin bir kayıt cihazından ya da daha farklı bir algı kaynağından geliyor olabilir.

Ünlü bilim felsefecisi Bertrand Russell bu konuda şunları söyler:

...Parmaklarımızla masaya bastığımız zamanki dokunma duyusuna gelince bu, parmak uçlarındaki elektron ve protonlar üzerinde bir elektrik etkisidir. Modern fiziğe göre, masadaki elektron ve protonların yakınlığından oluşmuştur. **Eğer parmak uçlarımızdaki aynı etki, bir başka yolla ortaya çıkmış olsaydı, hiç masa olmamasına rağmen aynı şeyi hissedecektik.**⁸⁴

Maddesel karşılıkları olmayan algıları gerçek sanarak aldanmamız çok kolaydır. Nitekim bu gerçeği rüyalarımızda sık sık yaşarız. Rüyada tamamen gerçek gibi duran olaylar yaşar, insanlar, nesneler, ortamlar görürüz. Ama

hepsi birer algıdan başka bir şey değildir. Rüya ile "gerçek dünya" arasında ise temel bir fark yoktur; her ikisi de zihinde yaşanır.

Algılayan Kim?

Buraya kadar anlaşılabileceği gibi, içinde yaşadığımızı sandığımız ve "dış dünya" adını verdiğimiz maddesel dünyanın aslında beynimizde oluştuğuna kuşku yoktur. Ama asıl önemli soru burada ortaya çıkar: Bildiğimiz bütün maddesel varlıklar gerçekte birer algı ise, o halde beynimiz nedir? Beynimiz de kolumuz, bacağımız ya da başka herhangi bir nesne gibi maddesel dünyanın bir parçası olduğuna göre, o da diğer maddeler gibi bir algı olmalıdır.

Rüya ile ilgili bir örnek konuyu daha iyi açıklayacaktır. Şimdiye kadar olan anlatımımıza uygun olarak beynimizin içinde bir rüya seyrettiğimizi düşünelim. Rüya hayali bir bedenimiz olacaktır. Hayali bir kolumuz, hayali bir gövdemiz, hayali bir gözümüz ve de hayali bir beynimiz. Rüya sırasında bize "nerede görüyorsun?" gibi bir soru gelse vereceğimiz cevap "beynimde görüyorum" olacaktır. Ama ortada gerçek bir beyin yoktur. Sadece hayali bir vücut, hayali bir kafatası ve hayali bir beyin vardır. Rüyanızdaki görüntüyü gören irade ise, rüyadaki hayali beyin değil, ondan daha "ötede" olan bir varlıktır.

Rüyadaki ortamla gerçek hayat dediğimiz ortam arasında herhangi bir fiziksel fark olmadığını biliyoruz. Öyleyse, bize gerçek hayat dediğimiz ortamda, "nerede görüyorsun?" sorusu sorulduğunda da üstteki örnekteki gibi "beynimde" cevabını vermenin bir anlamı yoktur. Her iki durumda da gören ve algılayan irade, bir et parçası niteliğindeki beyin değildir. Buraya kadar hep dış dünyanın bir kopyasını beynimizde izlediğimizden söz ettik. Bunun önemli bir sonucu, dış dünyanın aslını hiç bir zaman tam olarak bilemeyeceğimizdir.

En az bu kadar önemli olan ikinci bir gerçek ise, beynimizde izlediğimiz bu dünyayı izleyen "irade"nin, beynin kendisi olamayacağıdır. Beyin, kendisine gelen verileri işleyen ve görüntüye çeviren bir bilgisayar-monitör sistemi gibidir; ama dikkat edilirse bilgisayarlar kendi kendilerini izlemezler. Varlıklarının şuurunda da değildirler.

Bu şuru aramak için beyni analiz ettiğimizde karşımıza, diğer canlı organlarda da bulunan protein ve yağ molekülleri gibi moleküllerden daha farklı bir malzeme çıkmaz. Yani beyin dediğimiz et parçasında, görüntüleri seyreterek yorumlayacak, bilinci oluşturacak, kısacası "ben" dediğimiz şeyi yaratabilecek bir şey yoktur.

R.L. Gregory beynin içinde görüntünün algılanması ile ilgili insanların düştükleri bir yanılgıyı şöyle dile getirmektedir:

Gözlerin beyinde resimler oluşturduğunu söylemeye yönelik bir eğilim söz konusudur, fakat bundan kaçınmak gerekir. Beyinde bir resim oluştuğu söylenirse bunu görmesi için içte bir göz daha olması gerekir -fakat bu gözün

resmini görebilmek için bir göze daha ihtiyaç olacaktır,... ve bu da sonsuz bir göz ve resim olması anlamına gelir. Bu mümkün olamaz..⁸⁵

Maddeden başka bir varlığı kabul etmeyen materyalistlerin içinden çıkamadıkları sorunlardan biri budur: Gören, gördüğünü algılayan ve tepki veren "içteki göz" kime aittir?

Karl Pribram da bilim ve felsefe dünyasında, algıyı hissedenin kim olduğu ile ilgili bu önemli arayışa dikkat çekmiştir:

Yunanlılardan beri, filozoflar "makinenin içindeki hayalet", "küçük insanın içindeki küçük insan", vb. üzerine düşünüp durmuşlardı. Ben **-beyni kullanan varlık- nerededir? Asıl bilmeyi gerçekleştiren kim?** Assisi'li Aziz Francis'in de söylemiş olduğu gibi: "Aradığımız şey bakanın ne olduğudur."⁸⁶

Şimdi şunu düşünün: Elinizdeki kitap, içinde oturduğunuz oda, kısaca önünüzdeki bütün görüntüler beyninizin içinde görülmektedir. Peki bu görüntüleri atomlar mı görüyor? Hem de kör, sağır, bilinçsiz atomlar... Neden atomların bir kısmı bu özellikleri kazanmış da, diğerleri kazanamamış?... Düşünmemiz, kavramamız, hatırlamamız, sevinmemiz, üzülmemiz, bütün bunlar bu atomların arasındaki kimyasal reaksiyonlardan mı ibaret?

Bu soruları dikkatle düşündüğümüzde, atomlarda irade aramanın bir anlamı olmadığını görürüz. Açıktır ki, gören, işiten ve hisseden varlık, madde ötesinde bir varlıktır. Bu varlık "canlı"dır ve ne madde, ne de görüntü değildir. Bu varlık vücut görüntümüzü kullanarak önündeki algılarla muhatap olur.

İşte bu varlık "Ruh"tur.

Bu satırları yazan ve okuyan akıllı varlıklar, birer atom ve molekül yığını - ve bunların arasındaki kimyasal reaksiyonlar- değil, birer "ruh"tur.

Gerçek Mutlak Varlık

Tüm bu gerçekler, bizi çok önemli bir soruyla daha karşı karşıya getirir: Madem bizim muhatap olduğumuz dünya, gerçekte ruhumuzun gördüğü algılardır, o halde bu algıların kaynağı nedir?...

Bu soruya cevap verirken dikkat edilmesi gereken gerçek şudur; biz maddeyi sadece hayalimizde görürüz, dışarıdaki aslı ile hiçbir zaman muhatap olamayız. Madde bizim için bir algı olduğuna göre, "yapay" bir şeydir. Yani bu algının bir başka güç tarafından yapılması, daha açık bir ifadeyle yaratılması gerekir. Hem de sürekli olarak. Eğer sürekli bir yaratma olmazsa, bu algılar da yok olur giderler. Bu, bir televizyon ekranında görüntünün devam edebilmesi için, yayının da sürekli devam etmesi gibidir.

Peki kim bizim ruhumuza yıldızları, dünyayı, bitkileri, insanları, bedenimizi ve gördüğümüz diğer herşeyi sürekli olarak seyrettirmektedir?

Çok açıktır ki, içinde yaşadığımız tüm maddesel evreni yaratan ve sürekli yaratmaya devam eden üstün bir Yaratıcı vardır. Bu Yaratıcı, bu denli görkemli bir yaratılış sergilediğine göre de, sonsuz bir güç ve bilgi sahibidir.

Nitekim o Yaratıcı, bize indirdiği kitap yoluyla Kendisi'ni, evreni ve bizim neden var olduğumuzu anlatır.

O Yaratıcı Allah, kitabının ismi ise Kuran-ı Kerim'dir.

Göklerin ve yerin, yani evrenin sabit ve kararlı olmadığı, sadece Allah'ın yaratmasıyla varlık buldukları ve Allah yaratmayı durdurduğunda yok olacakları bir ayette şöyle ifade edilir:

Şüphesiz Allah, gökleri ve yeri zeval bulurlar diye (her an kudreti altında) tutuyor. Andolsun, eğer zeval bulacak olurlarsa, Kendisi'nden sonra artık kimse onları tutamaz. Doğrusu O, Halim'dir, bağışlayandır. (Fatır Suresi, 41)

Elbette bu ayette maddesel evrenin Allah'ın kudreti altında tutulması anlatılmaktadır. Allah evreni, dünyayı, dağları, canlı cansız tüm varlıkları yaratmıştır ve onları her an kudreti altında tutmaktadır. Allah'ın Halik sıfatı bu maddesel evrende tecelli etmektedir. Allah Halik'tir, yani herşeyi yaratan, yoktan var edendir. Bu da bize göstermektedir ki, beynimizin dışında, Allah'ın yarattığı varlıklardan oluşan maddesel bir evren vardır. Ancak, Allah bir mucize ve yaratışındaki üstünlüğün ve sonsuz ilminin bir tecellisi olarak, bu maddesel evreni bize bir "hayal", "gölge" veya "görüntü" gibi izlettirir. Allah'ın yaratışındaki mükemmeliğin bir sonucu olarak, insan, beyninin dışındaki dünyaya asla ulaşamaz. Bu gerçek maddesel evreni bilen sadece Allah'tır.

Fatır Suresi'ndeki ayetin bir başka tevili de, insanların görmekte oldukları maddesel evren görüntülerini de Allah'ın her an tutmakta olduğudur. (En doğrusunu Allah bilir.) Allah zihnimize dünya görüntüsünü göstermemeyi dilese, tüm evren bizim için yok olur ve bir daha asla ona ulaşamayız.

Bizim maddesel evrenin kendisine asla ulaşamadığımız gerçeği, insanların pek çoğunun aklını meşgul eden "Allah nerede" sorusunun da cevabını ortaya çıkarır.

Girişte de belirttiğimiz gibi, insanların çoğu, Allah'ın gücünü kavrayamadıklarından, O'nu göklerde bir yerlerde bulunan ve dünya işlerine müdahale etmeyen bir varlık olarak düşünürler. (Allah'ı tenzih ederiz) Bu mantığın temeli, evrenin bir maddeler bütünü olduğu, Allah'ın ise bu maddelerin "dışında" bir yerlerde bulunduğu şeklindedir.

Oysa, şimdiye dek incelediğimiz gibi, maddesel evrene hiç bir zaman ulaşamadığımız gibi, onun mahiyetini de tam olarak bilemeyiz. Tek bildiğimiz, tüm bunları yaratan Yaratıcı'nın, yani Allah'ın varlığıdır. İmam Rabbani gibi

büyük İslam alimleri, bu gerçeği ifade etmek için, **"var olan tek mutlak varlık sadece Allah'tır, O'ndan başka herşey gölge varlıklardır"** demişlerdir.

Çünkü gördüğümüz dünya zihnimizdedir ve bunun dış dünyadaki karşılığına ulaşmamız kesinlikle imkansızdır.

Böyle olunca da, Allah'ın, hiç bir zaman ulaşamadığımız bir maddi evrenin "dışında" olduğunu düşünmek yanlış olur.

Allah gerçekte "her yerde"dir ve her yeri kaplamaktadır. Bu gerçek Kuran'da şöyle açıklanır:

...O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Dikkatli olun; gerçekten onlar, Rablerine kavuşmaktan yana derin bir kuşku içindedirler. Dikkatli olun; gerçekten O, herşeyi sarıp-kuşatandır. (Fussilet Suresi, 54)

Allah'ın mekandan münezzeh olduğu ve her yeri çepeçevre kuşattığı gerçeği bir başka ayette de şöyle belirtilmektedir:

Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (kıblesi) orasıdır. Şüphesiz ki Allah kuşatandır, bilendir. (Bakara Suresi, 115)

Maddesel varlıklar Allah'ı göremezler, ama Allah, Kendi yarattığı maddeyi her şekliyle görür. Kuran'da **"gözler O'nu idrak edemez; O ise bütün gözleri idrak eder"** (Enam Suresi, 103) denilerek bu gerçek haber verilmektedir.

Yani biz Allah'ın varlığını gözlerimizle algılayamayız ama Allah bizim içimizi, dışımızı, bakışlarımızı, düşüncelerimizi tam olarak kuşatmıştır. O'nun bilgisi dışında biz tek bir söz söyleyemeyiz, hatta tek bir nefes dahi alamayız.

"Dış dünya" sandığımız algıları seyrederken, yani hayatımızı sürerken de, bize en yakın olan varlık, Allah'ın Kendisi'dir. Kuran'da yer alan **"Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şahdamarından daha yakınız"** (Kaf Suresi, 16) ayetinin sırrı da bu gerçekte gizlidir. Bir insan kendi bedeninin "madde"den oluştuğunu zannettiğinde bu önemli gerçeği kavrayamaz. Çünkü örneğin "kendi" zannettiği yer beyniyse, dışarısı olarak kabul ettiği yer kendisine 20-30 cm gibi belirli bir uzaklıkta olur. Ama madde diye bildiği herşeyin zihnindeki algılar olduğunu kavradığında, artık dışarısı, içerisi, uzak, yakın gibi kavramlar anlamsızlaşır. Allah kendisini çepeçevre kuşatmıştır ve ona "sonsuz yakın"dır.

Allah insanlara "sonsuz yakın" olduğunu, **"kullarım Beni sana soracak olursa, muhakkak ki Ben (onlara) pek yakınım..."** (Bakara Suresi, 186) ayeti ile de bildirir. Bir başka ayette geçen, **"muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır"** (İsra Suresi, 60) ifadesi de yine aynı gerçeği haber verir.

İnsan kendisine en yakın olan varlığın yine kendisi olduğunu sanarak yanılr. Oysa Allah bize, kendimizden bile daha yakındır. **"Hele can boğaza gelip dayandığında, ki o sırada siz (sadece) bakıp-durursunuz, Biz ona sizden daha yakınız; ancak görmezsiniz."** (Vakıa Suresi, 83-85) ayetleriyle de bu gerçeğe dikkat çekmiştir. Ancak ayette de bildirildiği gibi insanlar gözleriyle görmedikleri için bu olağanüstü gerçeğe habersiz yaşarlar.

Öte yandan, İmam Rabbani'nin ifadesiyle bir gölge varlıktan başka bir şey olmayan insanın, Allah'tan bağımsız bir güce sahip olması da mümkün değildir. Nitekim **"Sizi de, yapmakta olduklarınızı da Allah yaratmıştır"** (Saffat Suresi, 96) ayeti yaşadığımız tüm olayların Allah'ın kontrolü altında gerçekleştiğini gösterir. Kuran'da bu gerçek bildirilmekte ve **"... attığın zaman sen atmadın, ama Allah attı..."** (Enfal Suresi, 17) ayetiyle, hiçbir fiilin Allah'tan bağımsız olmadığı vurgulanmaktadır. İnsan gölge varlık olduğu için atma eylemini yapan kendisi olamaz. Ancak Allah bu gölge varlığa kendisinin attığı hissini vermektedir. Gerçekte ise tüm fiilleri gerçekleştiren Allah'tır.

Gerçek budur. Bir insan bunu kabullenmek istemeyebilir, kendisini Allah'tan bağımsız bir varlık sanmaya devam edebilir, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Sahip Olduğumuz Herşey Aslında Hayaldir...

Açıkça görüldüğü gibi, bizim "dış dünya" ile doğrudan muhatap olmadığımız, Allah'ın sürekli ruhumuza gösterdiği bir kopyası ile muhatap olduğumuz bilimsel ve mantıksal bir gerçektir. Ne var ki bazı insanlar bu gerçeği pek düşünmek istemezler.

Bu konuda biraz samimi ve cesur düşünecek olursanız, evinizin, içindeki eşyalarınızın veya antikalarınızın, yazlığınızın, yeni aldığınız arabanızın, ofisinizin, mücevherlerinizin, bankadaki hesabınızın, gardrobunuzun, eşinizin, çocuklarınızın, iş arkadaşlarınızın ve sahip olduğunuz diğer şeylerin de, aslında zihninizde olduğu gerçeğini fark edersiniz. Etrafınızda gördüğünüz, duyduğunuz, kokladığınız kısacası beş duyunuzla algıladığınız herşey bu "kopya dünya"ya aittir; en sevdiğiniz sanatçının sesi, oturduğunuz iskemlenin sertliği, kokusu hoşunuza giden bir parfüm, sizi ısıtan güneş, renkleriyle göz alıcı bir çiçek, pencerenizin dışında uçan bir kuş, denizin üzerinde hızla ilerleyen sürat motoru, bol ürün veren bahçeniz, işinizde kullandığınız bilgisayar ya da dünyadaki en kaliteli teknolojiye sahip müzik setiniz...

Gerçek budur, çünkü dünya yalnızca insanı denemek için yaratılan bir alemdir. İnsanlar kısa yaşamları boyunca asla gerçeğine ulaşamayacakları algılarla denenirler. Bu algılar ise, özellikle süslü ve çekici gösterilir. Bu gerçek, Kuran'da şöyle haber verilmektedir:

"Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaidir. Asıl varılacak güzel yer Allah Katında olandır." (Al-i İmran Suresi, 14)

İnsanların çoğu sahip oldukları ya da olmaya çalıştıkları malların, paraların, yığdıkları altınların, gümüşlerin, dolarların, mücevherlerin, taşıdıkları hesap cüzdanlarının, kredi kartlarının, kullandıkları dolaplar dolusu kıyafetlerin, son model arabaların, kısacası her türlü zenginliğin büyüyle dinlerini bir kenara bırakır, ahireti unuttur ve yalnızca dünyaya yönelirler. "İşim var", "ideallerim var", "sorumluluklarım var", "vaktim kısıtlı", "yetiştirmem gereken işler var", "ileride yapacağım" diyerek, dünyanın "süslü ve çekici" yüzüne aldanarak namaz kılmaz, mallarını fakirlere vermez, ahirette kazanç sağlayacakları ibadetlere yönelmezler. Aksine yalnızca dünyada kazanç sağlamaya çalışarak ömürlerini tüketirler. **"Onlar, dünya hayatından dışta olanı bilirler, ahiretten ise gafildirler"** (Rum Suresi, 7) ayetinde işte tam bu yanılğı tarif edilir.

Kitabın bu bölümünde anlattığımız gerçek ise, bütün bu hırsları ve bağılılıkları anlamsızlaştırması açısından çok önemlidir. Çünkü bu gerçeğin anlaşılması, insanların sahip oldukları ve olmaya çalıştıkları herşeyin, hırsla sahip oldukları mülklerinin, varlıklarıyla övündükleri çocuklarının, kendilerine en yakın sandıkları eşlerinin, en sevdikleri arkadaşlarının, bedenlerinin, bir üstünlük olarak gördükleri mevkilerinin, okudukları okulların, geçirdikleri tatillerin birer gölge varlıktan ibaret olduğunu göstermektedir. Bu durumda bunlar adına yapılan hırslar, geçirilen zamanlar, harcanan çabalar da boşunadır.

O halde bazı insanlar sahip oldukları mal ve mülkleriyle, yatlarıyla, helikopterleriyle, fabrikalarıyla, holdingleriyle, köşkleriyle, arazileriyle sanki bunların aslı ile muhatap olabilirmiş gibi övündükleri zaman küçük düşmektedirler. Yatlarıyla "kasılarak" dolaşanlar, arkadaşlarına arabalarıyla gösteriş yapanlar, zenginliklerini her fırsatta dile getirenler, mevkilerinin kendilerini herkesten üstün kıldığını zannedenler, bunlarla gösteriş yaptıklarını sananlar, aslında zihinlerindeki görüntüler ile gösteriş yaptıklarını anladıklarında ne duruma düşeceklerini bilmelidirler.

Bunların benzerlerini rüyalarında da sık sık görürler. Rüyalarında da evleri, çok süratli arabaları, son derece değerli mücevherleri, tomar tomar

dolarları, yığın yığın altın ve gümüşleri vardır. Rüyalarında da yüksek bir mevkide bulunurlar, binlerce kişinin çalıştığı bir fabrikaları olur, pek çok insana hükmedebilecek bir güçleri olur, herkesin hayran kaldığı kıyafetler giyerler... Ancak nasıl rüyada sahip oldukları ile övünmek onları komik duruma düşürürse, aynı şekilde bu dünyada muhatap oldukları görüntüyle övünmek de buna eşdeğerdir. Rüyalarında gördükleri de, bu dünyada muhatap oldukları da sonuçta zihinlerindeki birer görüntüden ibarettir.

Bunun gibi, dünyada yaşadıkları olaylara gösterdikleri tepkiler de gerçeği anladıklarında bu insanları utandıracaktır. Kendini kaybetmiş şekilde kavgaya edenler, bağırıp çağırانlar, dolandırıcılık yapanlar, rüşvet alanlar, sahtekarlık düzenleyenler, yalan söyleyenler, cimrilik yapanlar, insanların canını yakanlar, onları dövüp sövenler, gözü dönmüş saldırganlar, içleri makam mevki hırsı ile dolu olanlar, haset edenler, gösteriş yapmaya çalışanlar, kendilerini yüceltmek için uğraşانlar ve diğerleri, bir hayal içinde bunları yaptıklarını fark ettiklerinde rezil olacaklardır.

Bilinmelidir ki, tüm evreni yaratan ve her insana ayrı ayrı gösteren Allah olduğuna göre, bu dünyadaki tüm malın gerçek sahibi de yalnızca Allah'tır. Nitekim bu gerçek Kuran'da özellikle haber verilir:

Göklerde ve yerde ne varsa tümü Allah'ındır. Allah, herşeyi kuşatandır. (Nisa Suresi, 126)

Aslı ile muhatap olunamayan hırslar uğruna din ahlakını bir kenara bırakmak ve bunun neticesinde sonsuz yaşamı kaybetmek ise, çok büyük bir akılsızlıktır. Dahası insana sonsuz kayıp getirir.

Bu konuda şu nokta çok iyi anlaşılmalıdır: Karşı karşıya olduğumuz gerçek, "tüm bu sahip olduğunuz ve hırsınızı yaptığınız mallar, zenginlikler, çocuklar, eşler, arkadaşlar, makam-mevki ileride yok olacaktır, o yüzden bir anlamı yoktur" dememektedir. "Bu sahip olduklarınızın hiçbirinin aslı ile şu anda zaten muhatap değilsiniz, hepsi yalnızca beyninizde izlediğiniz bir algıdan ibaret, Allah'ın sizi denemek için gösterdiği birer görüntü" demektedir. Dikkat ederseniz ikisi arasında çok büyük bir fark vardır.

İnsan bu gerçeği şu an kabul etmek istemese ve tüm sahip olduklarını var kabul ederek kendini aldatma bile, sonuçta ölümünün ardından yeniden dirildiğinde, yani ahirette herşey çok net ortaya çıkacaktır. O gün insanın **"görüş gücü keskinleşecek"** (Kaf Suresi, 22) ve herşeyi çok daha açık fark edecektir. Ama eğer dünyadaki yaşamını hayali amaçlar peşinde koşarak harcamışsa, orada hiç yaşamamış olmayı dileyecek, **"keşke o ölüm kesip bitirseydi, malım bana hiçbir yarar sağlayamadı, güç ve kudretim yok olup gitti"** (Hakka Suresi, 27-29) diyerek helak olacaktır.

Akıllı bir insana düşen ise, tüm kainatın bu en büyük gerçeğini zaman varken burada kavramaya çalışmaktır. Aksi halde bütün ömrünü hayaller peşinde koşmaya harcayıp sonunda büyük bir yıkıma uğrar. Allah, dünyada hayaller (ya da "seraplar") peşinde koşup Yaratıcımız olan Allah'ı unutan bu insanların son durumlarını şöyle bildirmektedir:

İnkâr edenler; onların amelleri dümdüz bir arazideki seraba benzer; susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur. (Allah da) Onun hesabını tam olarak verir. Allah, hesabı çok seri görendir. (Nur Suresi, 39)

Materyalistlerin Mantık Bozuklukları

Bu bölümün başından itibaren maddenin, materyalistlerin iddia ettikleri gibi mutlak bir varlık olmadığı, aksine Allah'ın yoktan yarattığı ve bizim de aslına ulaşamadığımız bir gölge varlık olduğu bilimsel olarak ortaya kondu. Materyalistler ise, bütün felsefelerini yok eden bu açık gerçeğe karşı son derece dogmatik bir tutumla direnmektedirler ve geçersiz karşı mantıklar getirmektedirler.

Örneğin materyalist felsefenin 20. yüzyıldaki savunucularından biri olan koyu Marksist **George Politzer**, maddenin aslına ulaşabildiğinin "büyük delili" olarak "**otobüs örneği**"ni vermiştir. Politzer'e göre, idealist düşünürler de otoyolda otobüs gördükleri zaman ezilmemek için kaçmaktadırlar ve bu maddenin aslı ile muhatap olduklarının ispatıdır.⁸⁷

Bir başka tanınmış materyalist Johnson ise kendisine maddenin aslına ulaşamadığı anlatıldığında, taşlara tekme atarak onların aslı ile muhatap olduğunu "kanıtlamaya" çalışmıştır.⁸⁸

Benzer bir örnek, Politzer'in akıl hocası ve diyalektik materyalizmin Marx'la birlikte kurucusu olan **Friedrich Engels** tarafından verilmiş, Engels, "**eğer yediğimiz pastalar birer algı olsaydı, açlığımızı geçirmezlerdi**" diye yazmıştır.⁸⁹

Marx, Engels, Lenin gibi materyalistlerin kitaplarında hep bu tür örnekler ve "**maddenin varlığını tokat yiyince anlarsınız**" gibi öfke dolu cümleler yer almaktadır.

Materyalistlerin tüm bu örnekleri vermelerine neden olan kavrayış bozukluğu ise, "maddenin aslına ulaşamayız" açıklamasını, sadece görme duyusu ile ilgili bir açıklama gibi anlamalarıdır. Algı kavramının yalnızca görmeyle sınırlı olduğunu, dokunma gibi algıların ise bizi doğrudan maddenin aslına ulaştırdığını sanmaktadırlar. Otobüsün insana çarpması üzerine de, "bakın çarpıyor, demek ki aslı ile muhatabız" demektedirler. Anlamakta zorluk

çektikleri nokta, otobüs çarpması sırasında yaşanan sertlik, darbe ve acı gibi bütün algıların da aslında zihinde oluştuklarıdır.

Rüya Örneği

Oysaki beş duyunun hangisinden yola çıkarsak çıkalım, dış dünyanın dışarıda var olan aslına hiç bir zaman ulaşamayız. Bunu bize gösteren önemli bir gerçek, o anda yok olan şeyleri rüyada iken var sanabilmemizdir. İnsan, rüyasında çok gerçekçi olaylar yaşayabilmektedir. Merdivenden yuvarlanıp bacağını kırabilmekte, ciddi bir trafik kazası geçirebilmekte, bir otobüsün altında kalabilmekte, acıktığında bir pasta yiyip doyabilmektedir. Günlük yaşamda rastlanan olayların benzerleri rüyada da aynı inandırıcılıkla, aynı hislerle yaşanmaktadır.

Rüyasında kendisine otobüs çarptığını gören kişi yine rüyasında, kaza yaptıktan sonra gözünü hastanede açabilir; sakat kaldığını anlar ama aslında bu bir rüyadır. Yine rüyasında; bir trafik kazasının ardından öldüğünü, ölüm meleklerinin canını aldığını, ahiret hayatının başladığını görebilir.

Rüyasında yaşadığı tüm bu olayların görüntülerini, seslerini, sertlik hissini, acıyı, ışığı, renkleri, her türlü hissi gayet berrak bir şekilde duyumsamaktadır. Rüyada muhatap olduğu algıların tümü gerçek yaşamdaki kadar doğaldır. Rüyasında yediği bir pasta algılardan ibaret olmasına rağmen karnını doyurur. Çünkü doymak da bir algıdır. Oysa ki, gerçekte o anda kişi yatakta uzanmış durumdadır. Ortada ne merdiven, ne trafik, ne otobüs, ne pasta bulunmaktadır. Rüyadaki kişi, dış dünyada karşılıkları bulunmayan algı ve hisleri yaşamakta ve görmektedir. Rüyada, "dış dünya"da hiçbir maddi karşılığı bulunmayan olayların yaşanıyor, görülüyor, hissediliyor olması, "dış dünya"nın bizim hiç bir zaman mahiyetini tam olarak bilemeyeceğimiz bir alem olduğunu kanıtlamaktadır. Bu alemin asıl mahiyetini ancak, onu yaratmış olan Yüce Allah'ın vahyinden öğrenebiliriz.

Materyalist felsefeyi benimseyenler, özellikle de Marksistler, kendilerine bu gerçek anlatıldığında öfkelenmektedirler. Marx'ın, Engels'in, Lenin'in bu konudaki yüzeysel ve cahilce mantıklarından örnekler vermekte, ateşli açıklamalar yapmaktadırlar.

Oysa bu kişiler aynı açıklamaları rüyalarında da yapabildiklerini düşünmelidirler: Rüyalarında da *Das Kapital*'i okumakta, mitinglere katılmakta, başlarına taş isabet etmekte ve hatta bu yaranın sızısını hissetmektedirler. Rüyalarında kendilerine sorulduğunda, o an gördükleri şeyleri de "mutlak madde" sanmaktadırlar. Tıpkı uyanıkken gördükleri şeyleri de "mutlak madde" sandıkları gibi. Ama, ister rüyada olsun, ister günlük yaşamda olsun, gördüklerinin, yaşadıklarının, hissettiklerinin birer algı olduğunu ve bunların kaynağına hiç bir zaman ulaşamayacaklarını bilmelidirler.

Sinirleri Paralel Bağlama Örneği

Politzer'in trafik kazası örneğini ele alalım: Bu kazada, otobüsün altında ezilen kişinin beş duyu organından beynine giden sinirler, bir başka insanın, örneğin George Politzer'in beynine paralel bir bağlantıyla bağlansa; kazadaki kişiye otobüs çarptığı anda, o sırada evinde oturmakta olan Politzer'e de otobüs çarpacaktır. Daha doğrusu, kaza geçiren adamın yaşadığı hislerin tamamını, bir müzik teybine bağlanan iki ayrı kolondan aynı şarkının dinlenmesine benzer biçimde, Politzer de yaşamaya başlayacaktır. Politzer de evinde oturduğu halde otobüsün fren sesini, otobüsün vücuduna değmesini, kırık kol ve akan kan görüntülerini, kırık ağrılarını, ameliyathaneye sokuluşunun görüntülerini, alçının sertliğini, kolunun güçsüzlüğünü hissedecek, görececek ve yaşayacaktır.

Kazadaki adamın sinirleri kaç kişiye bağlansa bunların hepsi, aynı Politzer gibi, kazayı başından sonuna kadar yaşayacaktır. Kazadaki adam komaya girse, hepsi komaya girecektir. Hatta, söz konusu trafik kazasına ait algıların tümü bir alete kaydedilse ve bu algılar sürekli başa alınarak bir başka kişiye verilse, bu kişiye de defalarca otobüs çarpacaktır.

Peki o halde, hangisine çarpan otobüs gerçektir? Materyalist felsefenin bu soruya verebileceği çelişkisiz bir cevap yoktur. Doğru cevap, trafik kazasını hepsinin kendi zihinlerinde tüm ayrıntılarıyla yaşadığıdır.

Pasta ve taşa tekme atma örnekleri için de durum aynıdır. Pasta yiyince midesinde pastanın tokluğunu hisseden Engels'in duyu organlarına ait sinirler paralel olarak ikinci bir kişinin beynine bağlansa, Engels pasta yediği ve doyduğu anda o kişi de pasta yiyecek ve doyacaktır. Taşa tekme atınca ayağı acıyan materyalist Johnson'ın sinirleri paralel olarak bir başka kişiye bağlansa, bu kişi de taşa vuracak ve canı acıyacaktır.

Peki hangi pasta ve hangi taş gerçektir? Materyalist felsefe, buna da çelişkisiz bir cevap veremez. Doğru ve çelişkisiz cevap şudur: Hem Engels hem diğer kişi pastayı kendi zihinlerinde yiyip doymuşlardır. Hem Johnson hem ikinci kişi, taşa tekme atış anını kendi zihinlerinde tüm detaylarıyla yaşamışlardır.

Yukarıda Politzer'le ilgili olarak verdiğimiz örnekte şöyle bir değişiklik yapalım; evinde oturan Politzer'in sinirlerini otobüsün çarptığı adamın beynine, otobüsün çarptığı adamın sinirlerini de Politzer'in beynine bağlayalım. Bu durumda ise, Politzer aslında evinde oturduğu halde kendisine otobüs çarptığını zannedecek, otobüsün çarptığı adam ise kazanın tüm şiddetine rağmen, bunu asla fark edemeyecek, çünkü kendisinin evde oturduğunu düşünecektir. Bu mantık pasta ve taşa tekme atma örnekleri için de düşünülebilir.

Tüm bunlar, materyalizmin ne kadar büyük bir bağnazlık olduğunu ortaya çıkarmaktadır. Bu felsefe, maddenin tek varlık olduğu varsayımı üzerine

kuruludur. Oysa insan maddenin kendisi ile hiç bir zaman muhatap değildir ki, her şeyin maddeden ibaret olduğunu iddia edebilsin. Muhatap olduğumuz evren, gerçekte zihnimizde gördüğümüz algılar evrenidir. İngiliz felsefeci David Hume bu gerçek üzerindeki düşüncelerini şöyle ifade etmiştir:

Çok samimi olarak, kendim dediğim şeye dahil olduğum zaman ben sıcak ya da soğuşa, ışık ya da gölgeye, aşk ya da nefrete, acı ya da lezzete dair özel bir algıya ya da başka bir şeye daima rastlarım. Ben bir algı olmaksızın herhangi bir zamanda kendimi asla yakalayamam ve **asla algıdan başka bir şeyi gözleyemem.**⁹⁰

Bu algıları aşıp maddenin aslını hiç bir zaman kavrayamayacağımıza göre, ulaşamayacağımız "madde" hakkında felsefe üretmek, daha doğrusu "madde"yi muhatap olduğumuz mutlak bir varlık olarak kabul etmek tamamen saçmadır... Bu nedenle materyalizm en baştan çökmüş bir teoridir.

Algıların Beyinde Oluştığı Felsefe Değil, Bilimsel Gerçektir

Materyalistler, burada anlattıklarımızın felsefi bir görüş olduğunu iddia etmektedirler. Oysaki "dışarıdaki" maddesel dünyayı değil zihnimizdeki dünyayı gördüğümüz gerçeği, bir felsefe değil, bilimsel bir gerçektir. Görüntünün ve hislerin beyinde nasıl oluştuğu, bütün tıp fakültelerinde detaylı biçimde okutulmaktadır. Başta modern fizik olmak üzere 20. yüzyıl biliminin ortaya koyduğu gerçekler, maddenin aslına hiç bir zaman ulaşamadığımızı, herkesin bir anlamda "beynindeki ekran"ı izlediğini açıkça göstermektedir.

Bunu, ister ateist olsun, ister budist olsun, ister başka bir görüşe ya da düşünceye sahip olsun, bilime inanan herkes kabul etmek zorundadır. Bir materyalist kendince Allah'ın varlığını inkar edebilir ama bu bilimsel gerçeği inkar edemez.

Yaşadıkları devirlerin bilim anlayışı ve bilimsel imkanları yetersiz dahi olsa, Karl Marx, Friedrich Engels, George Politzer ve diğerlerinin bu kadar kolay ve açık bir gerçeği kavrayamamaları, yine de şaşırtıcıdır. Ama günümüzde bilimin ve teknolojinin imkanları son derece gelişmiştir ve bu imkanlar zaten çok açık olan bu gerçeğin kavranmasını daha da kolaylaştırmaktadır. Materyalistler ise, hem kısmen de olsa bu konuyu kavramanın, hem de bu konunun kendi felsefelerini ne kadar kesin bir biçimde çöktüğünü fark etmenin verdiği büyük bir korku içindedirler.

Materyalistlerin Büyük Korkusu

Türkiye'deki materyalist çevrelerden, elinizdeki kitapta anlatılan bu konuya, yani maddenin zihinde algılandığı gerçeğine, bir süre için belirgin bir tepki gelmedi. Bu ise, bizde, bu konunun yeterince açıklanmadığı ve daha

detaylı bir anlatıma geçilmesi gerektiği yönünde bir izlenim doğurmuştu. Ancak kısa bir süre sonra materyalistlerin gerçekte bu konunun gündeme getirilmesinden çok büyük bir rahatsızlık duydukları, hatta bundan büyük bir korkuya kapıldıkları açık bir biçimde ortaya çıktı.

Materyalistler yaşadıkları bu korku ve paniği, bir süre sonra kendi yayın organlarında, konferanslarında, panellerinde yüksek sesle ifade etmeye başladılar. Kullandıkları endişeli ve ümitsiz üsluba bakıldığında, ciddi bir fikri kriz içinde girdikleri anlaşıyordu. Felsefelerinin sözde temeli olan evrim teorisinin bilimsel yönden çökertilmesiyle zaten ciddi bir şok yaşamaya başlamışlardı. Ancak, şimdi Darwinizm'den çok daha önemli bir dayanaklarını, bizzat maddenin mutlaklığı inancını kaybetmeye başladıklarını anladılar ve çok daha büyük bir şok içine girdiler. Bu konunun, kendileri açısından "en büyük tehlike" olduğundan, kendi "kültürel dokularını tamamen yıktığından" söz etmeye başladılar.

Türkiye'deki materyalist çevrelerin yaşadıkları bu endişe ve paniği en açık biçimde ifade edenlerden birisi, materyalizmi savunmayı görev edinmiş bulunan *Bilim ve Ütopya* dergisinin yazarı ve aynı zamanda bir öğretim üyesi olan Rennan Pekünlü oldu. Pekünlü, gerek söz konusu dergide yazdığı yazılarda, gerekse söz aldığı birtakım panellerde, *Evrım Aldatmacası* kitabını bir numaralı "tehlike" olarak gösterdi. Pekünlü'yü en çok endişelendiren konu ise, kitabın Darwinizm'i geçersiz kılan bölümlerinin de ötesinde, asıl olarak şu anda okumakta olduğunuz kısımdı. Okurlarına ve (oldukça az sayıdaki) dinleyenlerine "sakın kendinizi idealizmin bu telkinlerine kaptırmayın, materyalizme olan sadakatinizi koruyun" mesajları veren Pekünlü, kendisine dayanak olarak Rusya'daki kanlı komünist devriminin lideri Vladimir I. Lenin'i bulmuştu. Lenin'in bir asır önce yazdığı *Materyalizm ve Ampiryokritisizm* isimli kitabı okumayı herkese öğütleyen Pekünlü'nün yaptığı tek şey ise, yine Lenin'e ait olan "sakın bu konuyu düşünmeyin, yoksa materyalizmi kaybedersiniz ve kendinizi dine kaptırırsınız" şeklindeki uyarıları tekrarlamak oldu. Pekünlü, söz konusu materyalist yayın organında yazdığı bir makalede, Lenin'den şu satırları aktarıyordu:

Duyularımızla algıladığımız nesnel gerçekliği bir kere yadsıdın mı, kuşkuculuğa (agnostisizm) ve öznelciliğe (subjektivizme) kayacağından, fideizme (dini inanca) karşı kullanacağın tüm silahları yitirirsin; bu da fideizmin istediği şeydir. **Parmağını kaptırdın mı, önce kolun sonra tüm benliğin gider.** Duyuları nesnel dünyanın bir görüntüsü olarak değil de, özel bir öge olarak aldığı anda, diğer bir deyişle materyalizmden ödün verdiğinde, benliğini fideizme kaptırırsın. Sonra duyular hiç kimsenin duyuları olur, us hiç kimsenin usu, ruh hiç kimsenin ruhu, istenç hiç kimsenin istenci olur.⁹¹

Bu satırlar, Lenin'in büyük bir korkuyla fark ettiği ve hem kendi kafasından hem de "yoldaş"larının kafalarından silmek istediği gerçeğin, günümüzün materyalistlerini de aynı biçimde tedirgin ettiğini göstermektedir. Ama Pekünlü ve diğer materyalistler Lenin'den daha da büyük bir tedirginlik içindedirler; çünkü bu gerçeğin bundan 100 yıl öncesine göre çok daha açık, kesin ve güçlü bir biçimde ortaya konduğunun farkındadırlar. Bu konu, tüm dünya tarihinde ilk kez bu kadar karşı konulamaz bir biçimde anlatılmaktadır.

Ama yine de birçok materyalist bilim adamının "maddenin aslına ulaşamadığımız" gerçeğini son derece yüzeysel bir bakış açısıyla değerlendirdiği fark edilmektedir. Çünkü burada anlatılan konu bir insanın hayatında karşılaşılabileceği **en önemli, en heyecan verici konulardan** biridir. Bu derece çarpıcı bir konu ile daha önce yüzyüze gelmiş olmaları mümkün değildir. Buna rağmen söz konusu bilim adamlarının gösterdikleri tepkiler, ya da konuşma ve yazılarındaki üslup, son derece sığ ve yüzeysel bir kavrayışa sahip olduklarını ele vermektedir.

Öyle ki bazı materyalistlerin burada anlatılanlara gösterdikleri tepkiler, materyalizme olan körü körüne bağlılıklarının onlarda bir tür mantıksal tahribat oluşturduğunu ve bu nedenle konuyu anlamaktan çok uzak olduklarını göstermiştir. Örneğin yine bir *Bilim ve Ütopya* yazarı ve öğretim üyesi olan Alaeddin Şenel, aynı Rennan Pekünlü gibi "Darwinizm'in çökertilmesi bir yana, asıl tehlike bu konu" mesajları vermiş, kendi felsefesinin bir dayanağı olmadığını hissettiği için de, "öyleyse siz anlattıklarınızı ispatlayın" anlamına gelen isteklerde bulunmuştur. Ancak asıl ilginç nokta, söz konusu yazarın, tehlike olarak gördüğü gerçeği bir türlü kavrayamadığını gösteren satırlar yazmış olmasıdır.

Örneğin Şenel, tamamen bu konuyu ele aldığı bir makalesinde, dış dünyanın beynin içinde görüntü olarak algılandığını kabul etmiştir. Ama görüntülerin maddi karşılığı bulunan ve bulunmayan görüntüler olarak ikiye ayrıldığını söyleyerek, dış dünya ile ilgili görüntülerin maddi karşılığına ulaşılabilceğini öne sürmüştür. Bu iddiasını desteklemek için de bir "telefon örneği" vermiştir. Kısaca, "beynimdeki görüntülerin dış dünyada karşılığı olup olmadığını bilmiyorum, ama aynı şey telefonla konuşma yaptığımda da geçerlidir; telefonla konuşurken karşımdaki kişiyi göremem, fakat sonradan yüzyüze konuşurken bu konuşmayı doğrulatabilirim" diye yazmıştır.⁹²

Söz konusu yazar, bu benzetmeyle şunu kastetmektedir: "Eğer algılarımızdan kuşkulanırsak, maddenin aslına bakıp gerçeği kontrol edebiliriz." Oysa bu çok açık bir yanılgıdır, çünkü bizim maddenin aslına ulaşmamız kesinlikle mümkün değildir. **Hiçbir zaman zihnimizin dışına çıkıp "dışarıda" olan bir şeye ulaşamayız.** Telefondaki sesin karşılığı olup olmadığı telefondaki kişiye doğrulatabilir. Ama bu doğrulatma da tamamen zihinde yaşanmaktadır.

Nitekim bu kişiler aynı olayları rüyalarında da yaşarlar. Örneğin, Şenel rüyasında da telefonla konuştuğunu, ardından bunu konuştuğu kişiye onaylattığını görebilir. Veya Pekünlü rüyasında da "büyük bir tehlike"yle karşı karşıya olduğunu hissedip, karşılarındaki insanlara Lenin'in asırlık eserlerini tavsiye edebilir. Ama, söz konusu materyalistler ne yaparlarsa yapsınlar yaşadıkları olayların, konuştukları kişilerin kendileri için birer algıdan ibaret olduğu gerçeğini inkar edemezler.

O halde **beyindeki görüntülerin karşılığı kime doğrulatılacaktır?** Yine beyinde izlenen gölge varlıklara mı? Kuşkusuz materyalistlerin beynin dışına ait bilgi sağlayabilecek, doğrulama yapabilecek bir bilgi kaynağı bulması mümkün değildir.

Her türlü algının beyinde oluştuğunu kabul etmek, ama istendiğinde bunun "dışına" çıkılıp algıların gerçek dış dünyaya doğrulatılabileceğini sanmak ise, aslında bir insanın anlayış düzeyinin sınırlı olduğunu, bozuk bir mantık örgüsü içinde düşündüğünü gösterir.

Oysa burada anlatılan gerçek, normal anlayış düzeyine ve mantık örgüsüne sahip bir insan tarafından hemen rahatlıkla anlaşılacak bir konudur. Ön yargısız her insan, bu anlatılanlar doğrultusunda, dış dünyanın aslına duyu organları aracılığıyla varamayacağını anlar. Ancak görüldüğü kadarıyla materyalizme olan körü körüne bağlılık, insanların akıl yürütme yeteneklerini bozmaktadır. Bu yüzden günümüzdeki materyalistler de, maddenin aslına ulaştıklarını taşlara tekme atarak ya da pasta yiyerek "ispatlamaya" çalışan akıl hocaları gibi, ciddi mantık bozuklukları göstermektedirler.

Bunun aslında şaşırtıcı bir durum da olmadığını belirtmek gerekir. Çünkü akledememek, yani dünyayı ve olayları düzgün bir mantık örgüsü içinde yorumlayamamak, inkarcıların ortak vasfıdır. Allah, Kuran'da inkarcıların **"akıl erdiremeyen bir topluluk"** (Maide Suresi, 58) olduklarını belirtmektedir.

Materyalistler Tarihin En Büyük Tuzağına Düşmüşlerdir

Türkiye'deki materyalist çevrelerde baş gösteren ve burada sadece bir kaç belirtisine değindiğimiz panik atmosferi, aslında materyalistlerin tarih boyunca karşılaşmadıkları kadar büyük bir hezimetle yüzyüze olduklarını göstermektedir. Maddenin aslına ulaşamadığımız gerçeği, modern bilim tarafından ispat edilmiştir ve dahası çok açık, kesin ve güçlü bir biçimde ortaya konmaktadır. Materyalistler tüm felsefelerini üzerine dayandırdıkları maddesel dünyanın, aslında hiç bir zaman aşamayacakları bir algı sınırının ötesinde olduğunu görmekte ve buna karşı hiçbir şey yapamamaktadırlar.

İnsanlık tarihi boyunca materyalist düşünce hep var oldu ve bu kişiler kendilerinden ve savundukları felsefeden çok emin bir şekilde, kendilerini

yaratmış olan Allah'a baş kaldırdılar. Ortaya attıkları senaryoya göre madde ezeli ve ebediydi ve tüm bunların bir Yaratıcısı olamazdı. Yalnızca kibirlerinden dolayı, Allah'ı reddederlerken muhatap olduklarını zannettikleri maddenin ardına sığındılar. Bu felsefeden öylesine eminlerdi ki, hiçbir zaman bunun aksini ispatlayacak bir açıklama getirilemeyeceğini düşünüyorlardı.

İşte bu yüzden, maddenin aslı ile ilgili olarak bu kitapta anlatılan gerçekler bu kişileri büyük bir şaşkınlığa düşürmüştür. Çünkü burada anlatılanlar felsefelerini temelden yıkıp atmış, üzerinde tartışmaya dahi imkan bırakmamıştır. Tüm düşüncelerini, hayatlarını, kibirlerini ve inkarlarını üzerine bina ettikleri madde, ellerinden bir çırpıda uçup gitmiştir. Hiç bir insan maddenin aslını görmemiştir ki, buna dayalı bir felsefe olabilsin.

Allah'ın bir sıfatı, inkarcılara tuzak kurmasıdır. **"...onlar bu tuzağı tasarlıyorlarken, Allah da bir düzen (bir karşılık) kuruyordu. Allah, düzen kurucuların (tuzaklarına karşılık verenlerin) hayırlısıdır"** (Enfal Suresi, 30) ayetiyle bu gerçek bildirilir.

İşte Allah, maddeyi mutlak bir varlık zannettirerek materyalistleri tuzağa düşürmüş ve tarihte benzeri görülmemiş şekilde küçültmüştür. Mallarını, mülklerini, mevkilerini, ünvanlarını, içinde bulundukları toplumu, tüm dünyayı mutlak varlık sanmışlar, üstelik bunlara güvenerek Allah'a karşı büyüklemişlerdir. Böbürlenerek Allah'a isyan etmiş ve inkarda ileri gitmişlerdir. Bunları yaparken de güç aldıkları tek şey maddenin mutlaklığı inancı olmuştur. Ama öyle bir anlayış eksikliği içine düşmüşlerdir ki, Allah'ın kendilerini çepeçevre sarıp kuşattığını hiç düşünmemişlerdir. Allah inkarcıların anlayışsızlıkları sonucunda düşecekleri durumu Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Yoksa hileli-bir düzen mi kurmak istiyorlar? Fakat (asıl) o inkar edenler hileli-düzene düşecek olanlardır. (Tur Suresi, 42)

Bu, belki de tarihin gördüğü en büyük yenilgidir. Materyalistler kendilerince büyüken, aslında büyük bir oyuna gelmişler, Allah'a karşı çirkin bir cesaret göstererek açtıkları savaşta kesin olarak yenilmişlerdir. **"Böylece Biz, her ülkenin önde gelenlerini -orada hileli-düzenler kursunlar diye- oranın suçlu günahkarları kıldık. Oysa onlar, hileli-düzeni ancak kendilerine kurarlar da bunun şuuruna varmazlar"** (Enam Suresi, 123) ayeti Yaratıcımız olan Allah'a baş kaldıran bu gibi inkarcıların nasıl bir şuursuzluk içinde olduklarını ve nasıl bir sonla karşılaşacaklarını en açık şekilde haber verir.

Bir başka ayette ise bu gerçek şöyle vurgulanır:

(Sözde) Allah'ı ve iman edenleri aldatırlar. Oysa onlar, yalnızca kendilerini aldatıyorlar ve şuurunda değiller. (Bakara Suresi, 9)

İnkarcılar kendilerince tuzak kurmaya kalkışırken ayetteki "şuuruna varmazlar" ifadesiyle açıklandığı gibi, çok önemli bir gerçeği fark edememişlerdir: Yaşadıkları tüm olayların aslında zihinlerinde gerçekleştiğini ve işledikleri her fiil gibi, kurdukları tuzakların da zihinlerinde olduğu gerçeğini... Bu kavrayışsızlıkları sebebiyle de, Allah ile yalnız olduklarını unutarak kendi kendilerini hileli bir düzene düşürmüşlerdir.

Her dönemde olduğu gibi bu dönemde de Allah inkarcıların tüm hileli düzenlerini temelinden yıkacak bir gerçeğe onları yüzyüze getirmiştir. Allah **"...hiç şüphesiz, şeytanın hileli-düzeni pek zayıftır"** (Nisa Suresi, 76) ayetiyle, bu düzenlerin daha ilk kuruldukları anda sonuçlarının yıkım olacağını da haber vermiştir. Ve müminleri de **"...onların hileli düzenleri size hiçbir zarar veremez"** (Al-i İmran Suresi, 120) ayetiyle müjdelemiştir. Allah bir başka ayetinde, **"inkar edenlerin işleri bir seraba benzer, susayan onu bir su sanır, elini uzatır fakat yanında bir şey bulmayır"** (Nur Suresi, 39) diye haber verir. Materyalizm de bu ayette işaret edildiği gibi, isyan edenler için bir "serap" oluşturur; ona güvenerek ellerini uzattıklarında, bu felsefenin aldatıcılığını anlarlar. Allah onları böyle bir serapla kandırmış, maddeyi mutlak varlık gibi göstermiştir. "Koskoca" insanlar, profesörler, astronomlar, biyologlar, fizikçiler, ünvanları, mevkileri her ne olursa olsun maddeyi kendilerine ilah edinmeleri sebebiyle bu oyuna gelmişler, birer çocuk gibi aldanmış ve küçük düşmüşlerdir. Hiç bir zaman aslına ulaşamadıkları maddeyi mutlak sanarak onun üzerine felsefelerini, ideolojilerini kurmuşlar, hakkında ciddi tartışmalara girmişler, sözde "entelektüel" anlatımlar kullanmışlardır. Tüm bunlardan dolayı da kendilerini çok akıllı saymışlar, evrenin gerçeği hakkında fikir yürütebileceklerini düşünmüşler ve en önemlisi kendi sınırlı akıllarıyla Allah'ı yorumlayabileceklerini sanmışlardır. Allah, onların içine düştükleri bu durumu bir ayetinde şöyle bildirir:

Onlar (inanmayanlar) bir düzen kurdular. Allah da (buna karşılık) bir düzen kurdu. Allah, düzen kurucuların en hayırlısıdır. (Al-i İmran Suresi 54)

Dünyada bazı tuzaklardan kurtulmak mümkün olabilir; ancak Allah'ın inkar edenlere kurduğu bu tuzak öyle sağlamdır ki, asla bir kurtuluş imkanları kalmamıştır. Ne yaparlarsa yapsınlar, kime başvurlarsa vursunlar, kendilerini kurtaracak, Allah'tan başka bir yardımcı bulmaları da mümkün değildir. Allah'ın Kuran'da haber verdiği gibi, **"...kendileri için Allah'tan başka bir (vekil) koruyucu dost ve yardımcı bulamayacaklardır."** (Nisa Suresi, 173)

Materyalistler böyle bir tuzağa düşeceklerini hiç beklemiyorlardı. 21. yüzyılın bütün imkanları ellerindeyken rahatça inkarda diretebileceklerini ve insanları da inkara sürükleyebileceklerini sanıyorlardı. Allah inkarcıların tarih boyunca taşıdıkları bu zihniyeti ve uğradıkları sonu Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Onlar hileli bir düzen kurdu. Biz de onların farkında olmadığı bir düzen kurduk. Artık sen, onların kurdukları hileli düzenin uğradığı sona bir bak; Biz, onları ve kavimlerini topluca yok ettik. (Neml Suresi, 50-51)

Ayetlerde anlatılan gerçeğin bir anlamı da şudur: Materyalistlere sahip oldukları herşeyin aslında zihinlerinde olduğu açıklanmış, yani ellerindeki herşey topluca yok edilmiştir. Ve onlar, mutlak varlık zannettikleri mallarının, fabrikalarının, altınlarının, dolarlarının, çocuklarının, eşlerinin, dostlarının, makam ve mevkilerinin, hatta kendi bedenlerinin ellerinin arasından kayıp gittiğine şahitlik ederken, bir anlamda "yok olmuşlardır". Maddenin değil, Allah'ın mutlak varlık olduğu gerçeğiyle yüz yüze gelmişlerdir.

Kuşkusuz bu gerçeğin farkına varmak materyalistler için olabilecek en dehşet verici olaydır. Çünkü çok güvendikleri maddenin kendilerinden aşılmaz bir sınır ile ayrılmış olması, kendi tabirleri ile onlar için henüz dünyadayken, "ölmeden bir ölüm" hükmündedir.

Bu gerçeğe birlikte, bir Allah, bir de kendileri kalmıştır. Nitekim Allah, **"kendisini tek olarak (ve yapayalnız) yarattığımı (şu adam)ı Bana bırak"** (Müddessir Suresi, 11) ayetiyle, her insanın Kendi Katında aslında yapayalnız olduğu gerçeğine dikkat çekmiştir. Bu olağanüstü gerçek daha pek çok ayetle haber verilmiştir:

Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın (bir tarzda)' Bize geldiniz ve size lütfettiklerimizi arkanızda bıraktınız... (Enam Suresi, 94)

Ve onların hepsi, kıyamet günü O'na, 'yapayalnız, tek başlarına' geleceklerdir. (Meryem Suresi, 95)

Bu ayetlerde anlatılan gerçeğin bir manası da şudur: Maddeyi ilah edinenler, Allah'tan gelmiş ve yine O'na dönmüşlerdir. İsteseler de, istemeseler de Allah'a teslim olmuşlardır. Şimdi hesap gününü beklemektedirler ve o gün hepsi tek tek sorguya çekileceklerdir. Her ne kadar anlamak istemeseler de...

Konunun Önemi

Bu bölümde anlattığımız maddenin ardındaki sır konusunu doğru kavramak son derece önemlidir. Gördüğümüz tüm varlıklar, dağlar, ovalar, çiçekler, insanlar, denizler, kısacası gördüğümüz herşey, Allah'ın Kuran'da var olduğunu, yoktan var ettiğini belirttiği her varlık, yaratılmıştır ve vardır. Ancak, insanlar bu varlıkların asıllarını duyu organları yoluyla göremez veya hissedemez veya duyamazlar. Gördükleri ve hissettikleri, bu varlıkların beyinlerindeki kopyalarıdır. Bu ilmi bir gerçektir ve bugün başta tıp fakülteleri olmak üzere tüm okullarda öğretilen bilimsel bir konudur. Örneğin şu anda bu yazıyı okuyan bir insan, bu yazının aslını göremez, bu yazının aslına dokunamaz. Bu yazının aslından gelen ışık, insanın gözündeki bazı hücreler

tarafından elektrik sinyaline dönüştürülür. Bu elektrik sinyali, beynin arkasındaki görme merkezine giderek, bu merkezi uyarır. Ve insanın beyninin arkasında bu yazının görüntüsü oluşur. Yani siz şu anda gözünüzle, gözünüzün önündeki bir yazıyı okumuyorsunuz. Bu yazı sizin beyninizin arkasındaki görme merkezinde oluşuyor. Sizin okuduğunuz yazı, beyninizin arkasındaki "kopya yazı"dır. Bu yazının aslını ise Allah görür.

Ancak unutulmamalıdır ki, maddenin beynimizde oluşan bir hayal olması onu "yok" hale getirmez. Bize, insanın muhatap olduğu maddenin mahiyeti hakkında bilgi verir, ki bu da maddenin aslı ile hiçbir insanın muhatap olamadığı gerçeğidir. Kaldı ki dışarıda maddenin varlığını, bizden başka gören varlıklar da vardır. Allah'ın melekleri, yazıcı olarak tayin ettiği elçileri de bu dünyaya şahitlik etmektedirler:

Onun sağında ve solunda oturan iki yazıcı kaydederlerken

O, söz olarak (herhangi bir şey) söylemeyiversin, mutlaka yanında hazır bir gözetleyici vardır. (Kaf Suresi, 17-18)

Herşeyden önemlisi, en başta Allah herşeyi görmektedir. Bu dünyayı her türlü detayıyla Allah yaratmıştır ve Allah her haliyle görmektedir. Kuran ayetlerinde şöyle haber verilmektedir:

... Allah'tan korkup-sakının ve bilin ki, Allah yaptıklarınızı görendir. (Bakara Suresi, 233)

De ki: "Benimle aranızda şahid olarak Allah yeter; kuşkusuz O, kullarından gerçeğiyle haberdardır, görendir." (İsra Suresi, 96)

Ayrıca unutmamak gerekir ki, Allah tüm olayları "Levh-i Mahfuz" isimli kitapta kayıtlı tutmaktadır. Biz görmesek de bunların tamamı Levh-i Mahfuz'da vardır. Herşeyin, Allah'ın Katında, Levh-i Mahfuz olarak isimlendirilen "Ana Kitap"ta saklandığı şöyle bildirilmektedir:

Şüphesiz o, Bizim Katımız'da olan Ana Kitap'tadır; çok Yücedir, hüküm ve hikmet doludur. (Zuhruf Suresi, 4)

... Katımız'da (bütün bunları) saklayıp-koruyan bir kitap vardır. (Kaf Suresi, 4)

Gökte ve yerde gizli olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık olan bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın. (Neml Suresi, 75)

SONUÇ

Buraya kadar anlattığımız konu, yaşamınız boyunca size anlatılmış en büyük gerçeklerden biridir. Çünkü gördüğümüz ve maddesel dünya dediğimiz her şeyin aslında zihninizde olduğunu, maddesel dünyanın dışarıda var olan aslına ise hiç bir zaman doğrudan ulaşamadığımızı ispatlayan bu konu, Allah'ın varlığının ve yaratışının kavranmasının, O'nun yegane mutlak varlık olduğunun anlaşılmasının önemli bir anahtarıdır.

Bu konuyu anlayan insan, dünyanın, insanların çoğunun sandığı gibi bir yer olmadığını fark eder. Dünya, caddelerde amaçsızca dolaşanların, meyhanelerde kavga edenlerin, lüks kafelerde birbirlerine gösteriş yapanların, mallarıyla övünenlerin, hayatlarını boş amaçlara adayanların sandığı gibi gerçekte var olan, mutlak bir yer değildir. Zihninizde seyrettiğimiz ve aslına ulaşamadığımız bir görüntüdür. Saydığımız insanların hepsi de, bu algıları zihinlerinin içinde seyretmekteydiler, ama bunun bilincinde değildiler.

Bu konu çok önemlidir ve Allah'ı inkar eden materyalist felsefeyi en temelinden çökertir. Marx, Engels, Lenin gibi materyalistlerin bu konuyu duyduklarında paniğe kapılmaları, öfkelenmeleri, yandaşlarını "sakın düşünmeyin" diye uyarmaları bu yüzdendir. Aslında bu kişiler, algıların beyinde oluştuğu gerçeğini bile kavrayamayacak kadar büyük bir akli zaafiyet içindedirler. Beyinlerinin içinde seyrettikleri dünyayı "dış dünya" sanmakta, bunun aksini gösteren apaçık delilleri ise bir türlü anlayamamaktadırlar.

Bu gaflet, Allah'ın inkarcılara vermiş olduğu akıl eksikliğinin bir sonucudur. Çünkü Kuran'da bildirildiğine göre, inkarcıların **"kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır."** (Araf Suresi, 179)

Bu noktanın daha ötesini, kendi samimi düşüncenizi kullanarak da bulabilirsiniz. Bunun için, dikkatinizi toplayarak konsantre olmanız, etrafınızdaki cisimleri nasıl gördüğünüz ve onlara nasıl dokunduğunuz hakkında düşünmeniz gerekir. Eğer dikkatlice düşünürseniz, gören, işiten, dokunan, düşünen ve şu anda bu kitabı okuyan akıllı varlığın, sadece bir ruh olduğunu ve sanki bir tür perde üzerinde "madde" denen algıları seyrettiğini hissedebilirsiniz. Bunu kavrayan insan, insanlığın büyük bölümünü aldatan maddi dünya boyutundan uzaklaşıp, gerçek varlık boyutuna girmiş olur.

Sözünü ettiğimiz gerçek, tarih boyunca bazı dindarlar ya da felsefeciler tarafından anlaşılmıştır. Bu gerçeği yanlış anlayan ve tüm mahlukatın varlığını reddeden "Vahdet-i Vücut" görüşü hatalı bir yola sapmış olsa da, büyük müceddid İmam Rabbani, bu konudaki doğru ölçüyü koymuştur. İmam Rabbani'ye göre tüm varlıklar, Allah'a kıyasla "gölge varlık"tır. İmam Rabbani, Muhyiddin Arabi, Mevlana Cami gibi İslam alimleri bu gerçeği Kuran'ın işaretleriyle ve akıl yoluyla bulmuşlardır. George Berkeley gibi bazı Batılı felsefeciler de aynı gerçeği akıl yoluyla kavramışlardır. İmam Rabbani, tüm maddesel evrenin bir "hayal ve vehim (algı)" olduğunu ve tek mutlak varlığın da Allah olduğunu Mektubat'ında şöyle anlatmıştır:

Allah... yarattığı varlıkların vücutlarını yokluktan başka bir şey yapmadı... Tüm bunları, his ve vehim (algı) derecesinde yarattı... Alemin varlığı his ve vehim derecesinde olup, maddi derecede değildir... Gerçek manada dışarıda (dış dünyada) Yüce Zat'tan (Allah'tan) başkası yoktur. (İfadeler Türkçeleştirilerek alınmıştır.)⁹³

İslam tasavvufu konusunda bir uzman olan Abdülhakim Bilge, "Mutlak Varlık, Gölge Varlık ve Yokluk" başlıklı makalesinde, İmam Rabbani'nin bu konuda ortaya koyduğu doğru ölçüyü şöyle özetlemektedir:

İmam-ı Rabbani nazarında, alem, "yokluk" mertebelerinden ibarettir ki, İlâhi isimler ve sıfatlar, ilim dairesinden o yokluk mertebelerine aksetmiş ve dış planda Allah'ın var kılmasıyla, o akış ve yokluk mertebelerinden "gölge varlık"lar (vucud-i zilliler) halinde mevcut olmuşlardır.

Bu şekilde anlaşıyor ki, alem, hariçte aslı ve hatta zati bir vücutla mevcuttur ve fakat bu "hariç" de vücut ve sıfatlar gibi o haricin gölgesidir. Alem için, "Allah'ın aynıdır" demek mümkün değildir. Zira, aralarında harici bir ayrılık ve aykırılık vardır. Tıpkı, bir kimsenin gölgesi, mecazi olarak, o kimsenin aynı ve kendisidir, demek doğru olmadığı gibi...

İmam-ı Rabbani... O, gölgenin, harici varlığı olduğunu, yani gölge varlığın, dış varlık aleminde mevcut olduğunu kabul eder ve kesinlikle gölgeyi, aslına birleştirmez.⁹⁴

Ancak bu gerçeği kavrayanların sayısı tarih boyunca hep sınırlı kalmıştır. İmam Rabbani gibi büyük alimler, bu gerçeğin kitlelere anlatılmasının sakıncalı olabileceğini, çoğu insanın bunu anlayamayacağını yazmışlardır.

İçinde yaşadığımız çağda ise, söz konusu gerçek, bilimin ortaya koyduğu kanıtlarla açıklanır hale gelmiş bulunmaktadır. Maddenin mutlak varlık olmadığı ve bizim onun hakkındaki bilgimizin çok sınırlı olduğu gerçeği, dünya tarihinde ilk kez bu denli somut, açık ve anlaşılır bir biçimde izah edilmektedir.

Bu nedenle 21. yüzyıl, insanların yaygın olarak İlâhi gerçekleri kavrayacakları ve tek mutlak varlık olan Allah'a dalga dalga yönelecekleri bir tarihsel dönüm noktası olacaktır. 21. yüzyılda, 19. yüzyılın materyalist inançları

tarihin çöplüğüne atılacak, Allah'ın varlığı ve yaratışı kavranacak, mekansızlık, zamansızlık gibi gerçekler anlaşılacak, insanlık asırlardır gözünün önüne çekilen perdelerden, aldatmacalardan ve batıl inanışlardan kurtulacaktır.

Bu kaçınılmaz gidişin hiçbir gölge varlık tarafından durdurulması da mümkün değildir...

ZAMANIN İZAFİYET VE KADER GERÇEĞİ

Bu noktaya kadar anlattıklarımızla birlikte, gerçekte "üç boyutlu bir mekan"ın aslı ile muhatap olmadığımız, tüm yaşamımızı zihnimizdeki bir mekan içinde sürdürüğümüz kesinlik kazanmaktadır. Bunun aksini iddia etmek, akıl ve bilimsellikten uzak bir batıl inanç olacaktır. Çünkü dışımızdaki dünyanın aslı ile muhatap olmamız mümkün değildir.

Bu durum, evrim teorisinin de temelini oluşturan materyalist felsefenin birinci varsayımını çürütür. Bu varsayım, maddenin mutlak ve sonsuz olduğu varsayımdır. Materyalist felsefenin ikinci varsayımı ise, zamanın mutlak ve sonsuz olduğu varsayımdır ki, bu da diğeri kadar batıl bir inanıştır.

Zaman Algısı

Zaman dediğimiz algı, aslında bir anı bir başka anla kıyaslama yöntemidir. Bunu bir örnekle açıklayabiliriz. Bir cisme vurduğumuzda bundan belirli bir ses çıkar. Aynı cisme beş dakika sonra vurduğumuzda yine bir ses çıkar. Kişi, birinci ses ile ikinci ses arasında bir süre olduğunu düşünür ve bu süreye "zaman" der. Oysa ikinci sesi duyduğu anda, birinci ses sadece zihnindeki bir hayalden ibarettir. Sadece hafızasında var olan bir bilgidir. Kişi, **hafızasında olanı, yaşamakta olduğu anla kıyaslayarak** zaman algısını elde eder. Eğer **bu kıyas olmasa, zaman algısı da olmayacaktır.**

Aynı şekilde kişi, bir odaya kapısından girip sonra da odanın ortasındaki bir koltuğa oturan bir insanı gördüğünde, kıyas yapar. Gördüğü insan koltuğa oturduğu anda, onun kapıyı açması, odanın ortasına doğru yürümesi ile ilgili görüntüler, sadece beyinde yer alan bir bilgidir. Zaman algısı, koltuğa oturmakta olan insan ile bu bilgiler arasında kıyas yapılarak ortaya çıkar.

Kısacası **zaman, beyinde saklanan birtakım bilgiler arasında kıyas yapılmasıyla var olmaktadır.** Eğer bir insanın hafızası olmasa, beyni bu tür yorumlar yapmaz ve dolayısıyla zaman algısı da oluşmaz. Bir insanın "ben otuz yaşındayım" demesinin nedeni, beyinde söz konusu otuz yıla ait bazı bilgilerin biriktirilmiş olmasıdır. Eğer hafızası olmasa, ardında böyle bir zaman dilimi olduğunu düşünmeyecek, sadece yaşadığı tek bir "an" ile muhatap olacaktır.

Zamansızlığın Bilimsel Anlatımı

Bu konuda görüş belirten düşünür ve bilim adamlarından örnekler vererek konuyu daha iyi açıklamaya çalışalım. Nobel ödüllü ünlü genetik profesörü ve

düşünür François Jacob, *Mümkünlerin Oyunu* adlı kitabında zamanın geriye akışı ile ilgili şunları anlatır:

Tersinden gösterilen filmler, **zamanın tersine doğru akacağı bir dünyanın** neye benzeyeceğini tasarlamamıza imkan vermektedir. Sütün fincandaki kahveden ayrılacağı ve süt kabına ulaşmak için havaya fırlayacağı bir dünya; ışık demetlerinin bir kaynaktan fışkıracak yerde bir tuzağın (çekim merkezinin) içinde toplanmak üzere duvarlardan çıkacağı bir dünya; sayısız damlacıkların hayret verici işbirliğiyle suyun dışına doğru fırlatılan bir taşın bir insanın avucuna konmak için bir eğri boyunca zıplayacağı bir dünya. Ama zamanın tersine çevrildiği böyle bir dünyada, **beynimizin süreçleri ve belleğimizin oluşması da aynı şekilde tersine çevrilmiş olacaktır.** Geçmiş ve gelecek için de aynı şey olacaktır ve dünya tastamam bize görüldüğü gibi görünecektir.⁹⁵

Beynimiz belirli bir sıralama yöntemine alıştığı için şu anda dünya üstte anlatıldığı gibi işlememekte ve zamanın hep ileri aktığını düşünmekteyiz. Oysa bu, beynimizin içinde verilen bir karardır ve dolayısıyla tamamen izafidir. Gerçekte zamanın nasıl aktığını, ya da akıp akmadığını asla bilemeyiz. Bu da **zamanın mutlak bir gerçek olmadığını, sadece bir algı biçimi olduğunu** gösterir.

Zamanın bir algı olduğu, 20. yüzyılın en büyük fizikçisi sayılan Einstein'ın ortaya koyduğu Genel Görecelik Kuramı ile de doğrulanmıştır. Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein* adlı kitabında bu konuda şunları yazar:

Salt uzayla birlikte Einstein, sonsuz geçmişten sonsuz geleceğe akan şaşmaz ve değişmez bir evrensel zaman kavramını da bir yana bıraktı. Görecelik Kuramı'nı çevreleyen anlaşılmazlığın büyük bölümü, insanların **zaman duygusunun da renk duygusu gibi bir algı biçimi olduğunu** kabul etmek istemeyişinden doğuyor... Nasıl uzay maddi varlıkların olası bir sırası ise, **zaman da olayların olası bir sırasıdır.** Zamanın öznelliğini en iyi Einstein'ın sözleri açıklar: "Bireyin yaşantıları bize bir olaylar dizisi içinde düzenlenmiş görünür. Bu diziden **hatırladığımız olaylar 'daha önce' ve 'daha sonra' ölçüsüne göre sıralanmış gibidir.** Bu nedenle birey için bir ben-zamanı, ya da **özel zaman vardır.** Bu zaman kendi içinde ölçülemez. Olaylarla sayılar arasında öyle bir ilgi kurabilirim ki, büyük bir sayı önceki bir olayla değil de, sonraki bir olayla ilgili olur."⁹⁶

Einstein, Barnett'in ifadeleriyle, "uzay ve zamanın da sezgi biçimleri olduğunu, renk, biçim ve büyüklük kavramları gibi bunların da **bilinçten ayrılamayacağını göstermiş**"tir. Genel Görecelik Kuramı'na göre "**zamanın da, onu ölçtüğümüz olaylar dizisinden ayrı, bağımsız bir varlığı yoktur.**"⁹⁷

Zaman bir algıdan ibaret olduğuna göre de, tümüyle algılayana bağlı, yani göreceli bir kavramdır.

Zamanın akış hızı, onu ölçerken kullandığımız referanslara göre değişir. Çünkü insanın bedeninde zamanın akış hızını mutlak bir doğrulukla gösterecek doğal bir saat yoktur. Lincoln Barnett'in belirttiği gibi "rengi ayırdedecek bir göz yoksa, renk diye bir şey olmayacağı gibi, zamanı gösterecek bir olay olmadıkça bir an, bir saat ya da bir gün hiçbir şey değildir."⁹⁸

Zamanın göreceliği, rüyada çok açık bir biçimde yaşanır. Rüyada gördüklerimizi saatler sürmüş gibi hissetsek de, gerçekte herşey birkaç dakika hatta birkaç saniye sürmüştür.

Konuyu biraz daha açıklamak için bir örnek üzerinde düşünelim. Özel olarak dizayn edilmiş tek pencereci bir odaya konup, burada belirli bir süre geçirdiğimizi düşünelim. Odada geçen zamanı görebileceğimiz bir de saat bulunsun. Aynı zamanda odanın penceresinden güneşin belirli aralıklarla doğup-battığını görelim. Aradan birkaç gün geçtikten sonra, o odada ne kadar kaldığımız sorulduğunda vereceğimiz cevap; hem zaman zaman saate bakarak edindiğimiz bilgi, hem de güneşin kaç kere doğup battığına bağlı olarak yaptığımız hesaptır. Örneğin, odada üç gün kaldığımızı hesaplarız. Ama eğer bizi bu odaya koyan kişi bize gelir de, "aslında sen bu odada iki gün kaldın" derse ve pencerede gördüğümüz güneşin aslında suni olarak oluşturulduğunu, odadaki saatin de özellikle hızlı işletildiğini söylerse, bu durumda yaptığımız hesabın hiçbir anlamı kalmaz.

Bu örnek de göstermektedir ki, zamanın akış hızıyla ilgili bilgimiz, sadece algılayana göre değişen referanslara dayanmaktadır.

Zamanın göreceliği, bilimsel yöntemle de ortaya konmuş somut bir gerçektir. Einstein'ın *Genel Görecelik Kuramı* ortaya koymaktadır ki zamanın hızı, bir cismin hızına ve çekim merkezine uzaklığına göre değişmektedir. Hız arttıkça zaman kısalmakta, sıkışmakta; daha ağır daha yavaş işleyerek sanki "durma" noktasına yaklaşmaktadır.

Bunu Einstein'ın bir örneği ile açıklayalım. Bu örneğe göre aynı yaştaki ikizlerden biri Dünya'da kalırken, diğeri ışık hızına yakın bir hızda uzay yolcuğuna çıkar. Uzaya çıkan kişi, geri döndüğünde ikiz kardeşini kendisinden çok daha yaşlı bulacaktır. Bunun nedeni uzayda seyahat eden kardeş için zamanın daha yavaş akmasıdır. Aynı örnek bir baba ve oğul için de düşünülebilir; "eğer babanın yaşı 27, oğlunun yaşı 3 olsa, 30 dünya senesi sonra baba dünyaya döndüğünde oğul 33 yaşında, baba ise 30 yaşında olacaktır."⁹⁹

Zamanın izafi oluşu, saatlerin yavaşlaması veya hızlanmasından değil; tüm maddesel sistemin atom altı seviyesindeki parçacıklara kadar farklı hızlarda çalışmasından ileri gelir. Zamanın kısaldığı böyle bir ortamda insan vücudundaki kalp atışları, hücre bölünmesi, beyin faaliyetleri gibi işlemler daha ağır işlemektedir. Kişi zamanın yavaşlamasını hiç fark etmeden günlük yaşamını sürdürür.

Kuran'da İzafiyet

Modern bilimin bu bulgularının bize gösterdiği sonuç, **zamanın materyalistlerin sandığı gibi mutlak bir gerçek değil, göreceli bir algı oluşudur**. İşin ilginç yanı ise, 20. yüzyıla dek bilimin farkında olmadığı bu gerçeğin, bundan 14 asır önce indirilmiş olan Kuran'da bildirilmesidir. Kuran ayetlerinde, zamanın izafi bir kavram olduğunu gösteren açıklamalar bulunur.

Modern bilim tarafından doğrulanan, zamanın psikolojik bir algı olduğu, yaşanan olaya, mekana ve şartlara göre farklı algılanabildiği gerçeğini pek çok Kuran ayetinde görmek mümkündür. Örneğin bir insanın bütün hayatı, Kuran'da bildirildiğine göre çok kısa bir süredir:

Sizi çağıracağı gün, O'na övgüyle icabet edecek ve (dünyada) pek az bir süre kaldığınızı sanacaksınız. (İsra Suresi, 52)

Gündüzün bir saatinden başka sanki hiç ömür sürmemişler gibi onları bir arada toplayacağı gün, onlar birbirlerini tanımış olacaklar... (Yunus Suresi, 45)

Bazı ayetlerde, insanların zaman algılarının farklı olduğuna, insanın gerçekte çok kısa olan bir süreyi çok uzunmuş gibi algılayabildiğine işaret edilir. İnsanların ahiretteki sorguları sırasında geçen aşağıdaki konuşmalar bunun bir örneğidir:

Dedi ki: "Yıl sayısı olarak yeryüzünde ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün ya da bir günün birazı kadar kaldık, sayanlara sor." Dedi ki: "Yalnızca az (zaman) kaldınız, gerçekten bir bilseydiniz. (Müminun Suresi, 112-114)

Başka bazı ayetlerde de, zamanın farklı ortamlarda farklı bir akış hızıyla geçtiği bildirilir:

... Gerçekten, senin Rabbinin Katında bir gün, sizin saymakta olduğunuzdan bin yıl gibidir. (Hac Suresi, 47)

Melekler ve Ruh (Cebrail), ona, süresi elli bin yıl olan bir günde çıkabilmektedir. (Mearic Suresi, 4)

Gökten yere her işi O evirip düzene koyar. Sonra (işler,) sizin saymakta olduğunuz bin yıl süreli bir günde yine O'na yükselir. (Secde Suresi, 5)

Bu ayetler, zamanın izafiyetinin çok açık birer ifadesidir. Bilim tarafından 20. yüzyılda ulaşılan bu sonucun bundan 1400 yıl önce Kuran'da bildirilmiş olması ise, elbette, Kuran'ı, zamanı ve mekanı tümüyle sarıp kuşatan Allah'ın indirdiğinin bir delilidir.

Kuran'ın daha pek çok ayetinde kullanılan üslup açıkça zamanın bir algı olduğunu ortaya koymaktadır. Özellikle de kıssalarda bu anlatımı görmek mümkündür. Örneğin Allah Kuran'da bahsedilen mümin bir topluluk olan Kehf ehlini üç yüzyılı aşkın bir süre derin bir uyku halinde tutmuştur. Daha sonra uyandırdığında ise bu kişiler zaman olarak çok az bir süre kaldıklarını düşünmüşler, ne kadar uyuduklarını tahmin edememişlerdir:

"Böylelikle mağarada yıllar yılı onların kulaklarına vurduk (derin bir uyku verdik). Sonra iki gruptan hangisinin kaldıkları süreyi daha iyi hesap ettiğini belirtmek için onları uyandırdık." (Kehf Suresi, 11-12)

"Böylece, aralarında bir sorgulama yapsınlar diye onları dirilttik (uyandırdık). İçlerinden bir sözcü dedi ki: "Ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün veya günün bir (kaç saatlik) kısmı kadar kaldık." Dediler ki: "Ne kadar kaldığınızı Rabbiniz daha iyi bilir..." (Kehf Suresi, 19)

Aşağıdaki ayette anlatılan durum da zamanın aslında psikolojik bir algı olduğunun önemli bir delilidir.

"Ya da altı üstüne gelmiş, ıssız duran bir şehre uğrayan gibisini (görmedin mi?) Demişti ki: "Allah, burasını ölümünden sonra nasıl diriltecekmiş?" Bunun üzerine Allah, onu yüz yıl ölü bıraktı, sonra onu diriltti. (Ve ona) Dedi ki: "Ne kadar kaldın?" O: "Bir gün veya bir günden

az kaldım" dedi. (Allah ona:) "Hayır, yüz yıl kaldın, böyleyken yiyeceğine ve içeceğine bak, henüz bozulmamış; eşeğine de bir bak; (bunu yapmamız) seni insanlara ibret-belgesi kılmamız içindir. Kemiklere de bir bak nasıl bir araya getiriyoruz, sonra da onlara et giydiriyoruz?" dedi. O, kendisine (bunlar) apaçık belli olduktan sonra dedi ki: "(Artık şimdi) Biliyorum ki gerçekten Allah, herşeye güç yetirendir." (Bakara Suresi, 259)

Görüldüğü gibi bu ayet zamanı yaratan Allah'ın zamandan münezzehtir olduğunu açıkça vurgulamaktadır. İnsan ise Allah'ın kendisi için takdir ettiği zamana bağımlıdır. Ayette görüldüğü gibi insan ne kadar uykuda kaldığını dahi bilmekten acizdir. Böyle bir durumda (materyalistlerin çarpık mantığında olduğu gibi) zamanın mutlak olduğunu iddia etmek, son derece akıl dışı olacaktır.

Kader

Zamanın izafî oluşu, bize çok önemli bir gerçeği göstermektedir: Bu izafiyet o kadar değişkendir ki, bizim için milyarlarca yıl süren bir zaman dilimi, bir başka boyutta sadece tek bir saniye bile sürebilir. Hatta, evrenin başından sonuna kadar geçen çok büyük bir zaman dilimi, bir başka boyutta, bir saniye bile değil, ancak bir "an" sürüyor olabilir.

İşte çoğu insanın tam olarak anlayamadığı, materyalistlerin ise anlayamayarak tümünden reddettikleri kader gerçeğinin özü buradadır. Kader, Allah'ın geçmiş ve gelecek tüm olayları bilmesidir. İnsanların önemli bir bölümü ise, Allah'ın henüz yaşanmamış olayları önceden nasıl bildiğini sorarlar ve kaderin gerçekliğini anlayamazlar. Oysa "yaşanmamış olaylar", bizim için yaşanmamış olaylardır. Allah ise zamana ve mekana bağlı değildir, zaten bunları yaratan Kendisi'dir. Bu nedenle Allah için geçmiş, gelecek ve şu an hepsi birdir ve hepsi olup, bitmiştir.

Lincoln Barnett, *Genel Görecelik Kuramı*'nın bu gerçeğe nasıl işaret ettiğinden, *Evren ve Einstein* isimli kitabında bahsetmektedir. Barnett'e göre, bütün anlamında varlıkları ancak "bütün yüceliğiyle kozmik bir zihin" kavrayabilir.¹⁰⁰ Barnett'in "kozmetik zihin" dediği İrade, tüm evrene hakim olan Allah'ın ilmi ve aklıdır. Bizim bir cetvelin başını, ortasını, sonunu ve aralarındaki tüm birimleri bir bütün olarak tek bir anda kolayca görebilmemiz gibi, Allah da bizim bağlı olduğumuz zamanı başından sonuna kadar tek bir an olarak bilir. İnsanlar ise sadece zamanı gelince bu olayları yaşayıp, **Allah'ın onlar için yarattığı kadere tanık olurlar.**

Bu arada toplumda yaygın olan kader anlayışının çarpıklığına da dikkat etmek gerekir. Bu çarpık anlayışta, Allah'ın insanlara bir "alın yazısı" belirlediği, ama onların kimi zaman bunu değiştirdikleri gibi batıl bir inanış vardır. Örneğin ölümden dönen bir hasta için "kaderini yendi" gibi cahilce ifadeler kullanılır. Oysa kimse kaderini değiştiremez. Ölümden dönen kişi, kaderinde ölümden dönmesi yazılı olduğu için ölmemiştir. "Kaderimi yendim" diyerek kendilerini aldatanların bu cümleyi söylemeleri ve o psikolojiye girmeleri de, yine kaderlerindedir.

Çünkü kader Allah'ın ilmidir ve tüm zamanı aynı anda bilen ve tüm zamana ve mekana hakim olan Allah için, herşey kaderde yazılmış ve bitmiştir.

Allah için zamanın tek olduğunu Kuran'da kullanılan üsluptan da anlarız; bizim için gelecek zamanda olacak bazı olaylar, Kuran'da çoktan olup bitmiş olaylar olarak anlatılır. Örneğin, ahirette insanların Allah'a verecekleri hesabın belirtildiği ayetler, bunu çoktan olup bitmiş bir olay olarak anlatmaktadır:

Sur'a üfürüldü; böylece Allah'ın diledikleri dışında, göklerde ve yerde olanlar çarpılıp-yıkılıverdi. Sonra bir daha ona üfürüldü, artık onlar ayağa kalkmış durumda gözetliyorlar. Yer, Rabbinin nuruyla parıldadı; kitap kondu; peygamberler ve şahidler getirildi ve aralarında hak ile hüküm verildi... (Zümer Suresi, 68-69)

İnkâr edenler, cehenneme bölük bölük sevk edildiler... (Zümer Suresi, 71)

Bu konudaki diğer örnekler ise şöyledir:

(Artık) Her bir nefis yanında bir sürücü ve bir şahid ile gelmiştir. (Kaf Suresi, 21)

Gök yarılıp-çatlamıştır; artık o gün, 'sarkmış-za'fa uğramıştır.' (Hakka Suresi, 16)

Ve sabretmeleri dolayısıyla cennetle ve ipekle ödüllendirmiştir. Orada tahtlar üzerinde yaslanıp-dayanmışlardır. Orada ne (yakıcı) bir güneş ve ne de dondurucu bir soğuk görürler. (İnsan Suresi, 12-13)

Görebilenler için cehennem de sergilenmiştir. (Naziât Suresi, 36)

Artık bugün, iman edenler, kafir olanlara gülmektedirler. (Mutaffîfîn Suresi, 34)

Suçlu-günahkarlar ateşi görmüşlerdir, artık içine kendilerinin gireceklerini de anlamışlardır; ancak ondan bir kaçış yolu bulamamışlardır. (Kehf Suresi, 53)

Görüldüğü gibi, bizim için ölümümüzden sonra yaşanacak olan bu olaylar, Kuran'da yaşanmış ve bitmiş olaylar olarak anlatılmaktadır. Çünkü Allah, bizim bağlı olduğumuz izafi zaman boyutuna bağlı değildir. Allah tüm olayları zamansızlıkta dilemiş, insanlar bunları yapmış ve tüm bu olaylar yaşanmış ve sonuçlanmıştır. Küçük büyük her türlü olayın, Allah'ın bilgisi dahilinde gerçekleştiği ve bir kitapta kayıtlı olduğu gerçeği ise aşağıdaki ayette haber verilir:

Senin içinde olduğun herhangi bir durum, onun hakkında Kur'an'dan okuduğun herhangi bir şey ve sizin işlediğiniz herhangi bir iş yoktur ki, ona (iyice) daldığınızda, Biz sizin üzerinizde şahidler durmuş olmayalım. Yerde ve gökte zerre ağırlığınca hiçbir şey Rabbinden uzakta (saklı) kalmaz. Bunun daha küçüğü de, daha büyüğü de yoktur ki, apaçık bir kitapta (kayıtlı) olmasın. (Yunus Suresi, 61)

Materyalistlerin Endişesi

Maddenin gerçeği ile zamansızlık ve mekansızlık konularını ele aldığımız bu bölümde anlatılanlar, aslında son derece açık gerçeklerdir. Daha önce de ifade edildiği gibi bunlar kesinlikle bir felsefe ya da bir düşünce biçimi değil, **reddedilmesi mümkün olmayan bilimsel sonuçlardır**. Teknik bir gerçek olmasının dışında, akla dayalı ve mantıksal deliller de bu konuda başka alternatiflere imkan tanımamaktadır. Bir insan için evren, onu meydana getiren maddelerle ve içindeki insanlarla ve zamanla birlikte **bir görüntü varlıktır**. Yani aslı ile muhatap olamadığı, zihninde yaşadığı bir algılar bütünüdür.

Materyalistler bu gerçeği anlamakta zorluk çekerler. Örneğin tekrar materyalist Politzer'in otobüs örneğine dönecek olursak; Politzer algılarının dışına çıkamayacağı gerçeğini teknik olarak bildiği halde, bunu sadece belirli olaylar için kabul edebilmiştir. Yani Politzer için otobüs çarpma kadar olaylar beyninin içinde oluşmaktadır, ama otobüs çarptığı anda olaylar birden beyninin dışına çıkarak maddesel bir gerçeklik kazanmaktadır. Buradaki mantık bozukluğu açıkça ortadadır; Politzer de "taşa vuruyorum, ayağım acıyor, demek ki var" diyen materyalist Johnson'ın hatasına düşmüş, otobüs çarpmasında hissedilen şiddetin de aslında bir algıdan ibaret olduğunu kavrayamamıştır.

Materyalistlerin bu konuyu anlayamamalarının bilinçaltındaki asıl nedeni ise, anladıklarında karşı karşıya kalacakları gerçekten büyük bir korku

duymalarıdır. Lincoln Barnett, bu konunun sadece "sezilmesinin" bile materyalist bilim adamlarını korku ve endişeye sürüklediğini şöyle belirtiyor:

Filozoflar tüm nesnel gerçekleri algıların bir gölge dünyası haline getirirken, bilim adamları insan duyularının sınırlarını **korku ve endişe ile sezdiler**.¹⁰¹

Maddenin aslı ile muhatap olamadığı ve zamanın bir algı olduğu gerçeği anlatıldığında bir materyalist büyük bir korkuya kapılır. Çünkü madde ve zaman mutlak varlık olarak bağlandığı yegane iki kavramdır. Bunlar adeta tapındığı birer puttur; çünkü kendisinin madde ve zaman tarafından (evrim yoluyla) yaratıldığına inanmaktadır.

İçinde yaşadığı evrenin, dünyanın, kendi bedeninin, diğer insanların, fikirlerinden etkilendiği materyalist filozofların, kısacası hiçbir şeyin asılları ile karşılaşamadığını hissettiğinde ise tüm benliğini bir dehşet duygusu sarar. Güvendiği, inandığı, medet umduğu herşey bir anda kendisinden uzaklaşıp kaybolur. Aslını mahşer günü yaşayacağı ve **"o gün (artık) Allah'a teslim olmuşlardır ve uydurdıkları (yalancı ilahlar) da onlardan çekilip uzaklaşmıştır"** (Nahl Suresi, 87) ayetinde tarif edilen çaresizliği hisseder.

Bu andan itibaren materyalist kendisini maddenin dışarıdaki aslı ile muhatap olduğuna inandırmaya çabalar, bunun için kendince "delil"ler oluşturur; yumruğunu duvara vurur, taşları tekmeler, bağırır, çağırır ama asla gerçekten kurtulamaz.

Materyalistler, bu gerçeği kendi kafalarından atmak istedikleri gibi, diğer insanların da zihninden uzaklaştırmak isterler. Çünkü maddenin gerçek mahiyeti insanlar tarafından bilindiği takdirde, felsefelerinin ilkelliğinin ve cahil bakış açılarının ortaya çıkacağını, görüşlerini anlatacak bir zemin kalmayacağını farkındadırlar. İşte burada anlatılan gerçekten bu denli rahatsız olmalarının nedeni, yaşadıkları bu korkulardır.

Allah inkarcıların bu korkularının ahirette daha da şiddetleneceğini bildirmiştir. Hesap günü Allah onlara şöyle seslenecektir:

"Onların tümünü toplayacağımız gün; sonra şirk koşanlara diyeceğiz ki: "Nerede (o bir şey) sanıp da ortak koştuklarınız?" (Enam Suresi, 22)

Bunun ardından inkarcılar, dünyada aslına ulaştıklarını zannederek Allah'a şirk koştukları mallarının, evlatlarının, çevrelerinin kendilerinden uzaklaştığına ve tamamen yok olduklarına şahit olacaklardır. Allah bu gerçeği de, **"bak, kendilerine karşı nasıl yalan söylediler ve düzmekte oldukları da kendilerinden kaybolup-uzaklaştı"** (Enam Suresi, 24) ayetiyle haber vermiştir.

İnananların Kazancı

Maddenin mutlak olmadığı ve zamanın bir algı olduğu gerçeği, materyalistleri korkuturken, inananlar için tam aksi gerçekleşir. Allah'a iman eden insanlar maddenin ardındaki sırrı kavradıklarında büyük bir sevinç duymaktadırlar. Çünkü bu gerçek her türlü konunun anahtarıdır. Bu kilit açıldığı anda tüm sırlar açığa çıkar. Kişi belki anlamakta zorluk çektiği pek çok konuyu bu sayede rahatlıkla anlar hale gelir.

Daha önce de ifade edildiği gibi ölüm, cennet, cehennem, ahiret, boyut değiştirme gibi konular anlaşılmış ve "Allah nerede", "Allah'tan önce ne vardı", "Allah'ı kim yarattı", "kabir hayatı ne kadar sürecek", "cennet ve cehennem nerede", "cennet ve cehennem şu an var mı" ve bunlar gibi önemli sorular böylece kolayca yanıtlanmış olur. Ve Allah'ın tüm bir evreni nasıl bir sistemle yoktan var ettiği kavranır. Hatta öyle ki bu sır sayesinde **"ne zaman" ve "nerede" gibi sorular da anlamsız hale gelir.** Çünkü ortada ne zaman, ne de mekan kalmaz. Mekansızlık kavrandığı takdirde cennet, cehennem, dünya hepsinin aslında **aynı yerde** olduğu da anlaşılır. Zamansızlık kavrandığı takdirde ise herşeyin **tek bir anda** olduğu fark edilir; hiçbir şey için beklenmez, zaman geçmez, herşey zaten olup bitmiştir.

Bu sırrın kavranmasıyla birlikte, **dünya inanan insan için cennete benzemeye başlar.** İnsanı sıkan her tür maddesel endişe, kuruntu ve korku kaybolur. İnsan, tüm evrenin tek bir Hakimi olduğunu, O'nun tüm maddesel dünyayı dilediği gibi yarattığını ve yapması gereken tek şeyin O'na yönelmek olduğunu kavrar. Artık o, **"her türlü bağımlılıktan özgürlüğe kavuşturulmuş olarak"** (Al-i İmran Suresi, 35) Allah'a teslim olmuştur.

Bu sırrı kavramak, dünyanın en büyük kazancıdır.

Bu sırla birlikte yine Kuran'da bahsedilen çok önemli bir gerçek daha anlaşılır: Daha önce de bahsettiğimiz, Allah'ın insana **"şah damarından daha yakın"** (Kaf Suresi, 16) olduğu gerçeği... Bilindiği gibi şah damarı insanın içindedir. İnsana kendi içinden daha yakın bir mesafe olamaz. Bu durum insanın zihninin dışına çıkamadığı gerçeği ile kolayca açıklanabilir. Görüldüğü gibi bu ayet de, bu sırla birlikte çok daha iyi anlaşılmaktadır.

İşte gerçek budur. Bilinmelidir ki, hiçbir insan için Allah'tan başka dost ve yardımcı yoktur. **Allah'tan başka hiçbir şey mutlak değildir;** Kendisi'ne sığınılacak, yardım istenecek, karşılık beklenecek tek mutlak varlık O'dur...

Ve her nereye dönersek, Allah'ın yüzü oradadır...

SONUÇ

Şüphesiz dünya üzerinde bir insanın yaratılmış olmasından ve Yaratıcısı'nı tanımasından daha önemli bir olay olamaz. Kitap boyunca yaptığımız da, her insan için hayatta en çok önem teşkil eden bu konuyu anlatmaya çalışmak oldu.

Ancak bu noktaya geldiğimizde şunu belirtmekte fayda görüyoruz; bir insanın evrenin ve kendisinin yaratılmış olduğunu kavrayabilmesi için aslında çok fazla bilgiye ihtiyacı yoktur. Küçük bir çocuk da, yetişkin bir insan da kendi vicdanı ve aklı ölçüsünde yaratıldığını kavrayabilir. Bu konuda Kuran'da geçen Hz. İbrahim'in konuşması çok güzel bir örnektir.

Hız.İbrahim Allah'a iman etmeyen, putlara tapan bir kavim içinde yaşıyordu. Kendisine Allah'ın varlığı ile ilgili hiçbir bilgi öğretilmediği halde aklı ve vicdanı ile yaratıldığını, üstelik gökleri ve yeri yaratan Allah tarafından var edildiğini kavramıştı. Kuran'da bu konu şöyle anlatılır:

Gece, üstünü örtüp bürüyünce bir yıldız görmüş ve demişti ki: "Bu benim rabbimdir." Fakat (yıldız) kayboluverince: "Ben kaybolup-gidenleri sevmem" demişti. Ardından ay'ı, (etrafa aydınlık saçarak) doğar görünce: "Bu benim rabbim" demiş, fakat o da kayboluverince: "Andolsun" demişti, "Eğer Rabbim beni doğru yola erdirmezse gerçekten sapmışlar topluluğundan olurum." Sonra güneşi (etrafa ışıklar saçarak) doğar görünce: "İşte bu benim rabbim, bu en büyük" demişti. Ama o da kayboluverince, kavmine demişti ki: "Ey kavmim, doğrusu ben sizin şirk koşmakta olduklarınızdan uzağım." "Gerçek şu ki, ben bir muvahhid olarak yüzümü gökleri ve yeri yaratana çevirdim. Ve ben müşriklerden değilim." (Enam Suresi, 76-79)

Hız.İbrahim'in örnek tavrında da gördüğümüz gibi aklı ve vicdanı olan, 'zulüm ve büyüklenme sebebiyle inkar etmeyen' her insan, kainatın yaratılmış olduğunu; üstelik de çok büyük bir düzen ve uyum ile yaratılmış olduğunu kavrayabilecek bir anlayışa sahiptir.

Elbette gözler önündeki bunca kanıta rağmen Allah'ın varlığını inkar eden insanların durumu, akıl ve vicdan sahibi insanlar için oldukça şaşırtıcıdır. Nitekim Kuran'da Allah'ın yaratma gücüne inanmayanlarla ilgili olarak şöyle söylenmiştir:

"Eğer şaşıracaksan, asıl şaşkınlık konusu onların şöyle söylemeleridir: "Biz toprak iken mi, gerçekten biz mi yeniden yaratılacağız?" İşte onlar Rablerine karşı inkara sapanlar, işte onlar

boyunlarına (ateşten) halkalar geçirilenler ve işte onlar -içinde ebedi kalacakları- ateşin arkadaşları olanlardır." (Rad Suresi, 5)

Bu kitapta anlatılanlar, sizin için tüm yaşamınızdaki en önemli konudur. Belki bu konuyu şimdiye kadar bu denli önemli görmemiş, hatta hiç düşünmemiş olabilirsiniz. Ancak, emin olun, sizi yaratmış olan Allah'ı tanımak, başka herşeyden çok önemli ve aciliyetlidir.

O'nun size verdiklerini bir düşünün; Hayatınızı sürdürebilmeniz için özel yaratılmış, tüm detaylarıyla ince ince planlanmış bir dünyada yaşıyorsunuz. Dünyaya gelmek için ve bu düzeni sağlamak için hiçbir şey yapmadınız; sizin bu konuda hiçbir katkınız olmadı. Sadece bir gün gözünüzü açtınız ve kendinizi sayısız nimet içerisinde buldunuz. Görebiliyorsunuz, duyabiliyorsunuz, hissedebiliyorsunuz...

Tüm bunların nedeni, O'nun böyle bir yaratma dilemiş olmasıdır. Bir ayette şöyle denir:

Allah, sizi annelerinizin karnından hiçbir şey bilmezken çıkardı ve umulur ki şükredersiniz diye işitme, görme (duyularını) ve gönülleri verdi. (Nahl Suresi, 78)

Ayette de belirtildiği gibi, sahip olduğunuz herşeyi size veren ve içinde yaşadığınız tüm kainatı yaratan, Allah'tan başkası değildir. Öyleyse gelin sizi Yaratan'a teslim olun ve verdiği tüm nimetlere karşılık ona şükredin, böylece sonsuz bir kazanç sağlayın. Eğer aksini yaparsanız nankörlük edecek ve Allah'ın dilemesiyle sonsuza kadar sürecektir bir azabın içine kendinizi atmış olacaksınız...

Emin olun ki, O vardır ve size çok yakındır...

Her yaptığınızı görür ve bilir, her sözünüzü işitir...

Ve emin olun, siz de dahil olmak üzere tüm insanlar çok yakında O'na hesap verecektir...

**Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden
başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm
ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)**

DİPNOTLAR

1. Georges Politzer, *Felsefenin Başlangıç İlkeleri*, Sosyal Yayınlar, İstanbul, 1989, s.84
2. S. Jaki, *Cosmos and Creator*, Regnery Gateway, Chicago, 1980, s. 54
3. Stephen Hawking, *Evreni Kucaklayan Karınca*, Alkım Kitapçılık ve Yayıncılık, 1993, s. 62-63.
4. Henry Margenau, Roy Abraham Vargesse, *Cosmos, Bios, Theos*, (La Salle IL: Open Court Publishing, 1992) s. 241
5. Hugh Ross, *Cosmos and the Creator*, 1993, s. 112
6. Fred Hoyle, *The Intelligent Universe*, 1984, s. 184-185
7. Paul Davies, *Superforce: The Search for a Grand Unified Theory of Nature*, 1984, s. 184
8. Stephen Hawking, *A Brief History Of Time*, Bantam Press, London: 1988, s. 121-125.
9. Paul Davies, *God and the New Physics*, New York: Simon & Schuster, 1983, s. 189
10. George Greenstein, *The Symbiotic Universe*, New York, 1988, s. 27
11. *A Dorling Kindersley Book - The Science*, Published in the United States by Dorling Kindersley Inc., s. 24.
12. Stephen Hawking, *Evreni Kucaklayan Karınca*, Alkım Kitapçılık ve Yayıncılık, 1993, s. 143.
13. *Bilim ve Teknik* Dergisi, sayı.203, s. 25.
14. *Color Atlas of Human Anatomy*, Harmony Books, New York, 1994, s. 70
15. *Color Atlas of Human Anatomy*, Harmony Books, New York, 1994, s. 71
16. *Color Atlas of Human Anatomy*, Harmony Books, New York, 1994, s. 71
17. *Büyük Larousse Sözlük ve Ansiklopedisi*, II. Cilt, s. 5734.
18. Maurice Burton, C.B.P.C.Publishing Limited/Phoebus Publishing Company 1969/77 Phoebus, s. 120.
19. Maurice Burton, C.B.P.C.Publishing Limited/Phoebus Publishing Company 1969/77 Phoebus, s. 120.
20. Micheal J.Behe, *Darwin's Black Box*, New York: Free Press, 1996, s. 32.
21. *Bilim ve Teknik* Dergisi , Temmuz 1989, Cilt 22, sayı.260, s.59
22. *Grzimeks Tierleben Vögel 3*, Deutscher Taschen Buch Verlag, Oktober 1993, s. 92.
23. *Grzimeks Tierleben Vögel 3*, Deutscher Taschen Buch Verlag, Oktober 1993, s. 89.
24. *Grzimeks Tierleben Vögel 3*, Deutscher Taschen Buch Verlag, Oktober 1993, s. 87-88.

25. David Attenborough, *The Private Life Of Plants*, Princeton University Press, Princeton-New Jersey, 1995, s. 291.
26. *Nature* Dergisi, 12 Kasım 1981.
27. Michael Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln, *The Messianic Legacy*, Gorgi Books, London: 1991, s. 177-178.
28. D.M.S. Watson, "Adaptation", *Nature*, sayı 124, s. 233.
29. Richard Levontin, "The Demon-Haunted World", *The New York Review of Books*, January 9, 1997. s. 28.
30. Einstein, *Science, Philosophy and Religion; A Symposium*, 1941, ch.13
31. J.De Vries, *Essential of Physical Science*, Wm.B.Eerdmans Pub.Co., Grand Rapids, SD 1958, s. 15 (Isaac Newton, Principia, II.Basım)
32. Timothy R. Stout, *Tim Stout's Creation-Science Page*, Chapter: Great Scientist Who Believed In a Creator God.
33. Timothy R. Stout, *Tim Stout's Creation-Science Page*, Chapter: Great Scientist Who Believed In a Creator God.
34. Ümit Şimşek, *Big Bang: Kainatın Doğuşu*, s. 55.
35. David Daryling, *Deep Time*, 1990.
36. *Unravelling The Mind Of God*, s.8/Taşkın Tuna, Uzayın Ötesi, s. 47.
37. James Joule, *Scientists of Faith*, Dan Graves, Kregel Resources, 1996, s.133
38. Henry M. Morris, *Men of Science Men of God*, Great Scientists who Believed the Bible, Ekim 1992, Master Books, s.15
39. Michael Bumbulis, *Phd Christianity and the Birth of Science*,
<http://www.best.com/~dolphin/asstbib.fhtml>
- 40.<http://www.jps.net/bygrace/index.html> Taken from *Big Bang Refined by Fire* by Dr. Hugh Ross, 1998. Reasons To Believe, Pasadena, CA.
- 41.Dr. Mazhar, U. Kazi, 130 *Evident Miracles in the Qur'an*, Crescent Publishing House, New York, 1997, ss. 110-111;
<http://www.wamy.co.uk/announcements3.html>; Prof. Zighloul Raghieb El-Naggar'ın konuşmasından
42. <http://www.istanbul.edu.tr/fen/astronomy/populer/cevre/cevresi.htm>; Yard. Doç. Dr. Yüksel Karataş, İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Astronomi ve Uzay Bilimleri Bölümü, *Popüler Bilim (Popular Science Magazine)*, no. 92, 2001, ss. 38-43, [*American Scientist*, c. 88, s. 1]
- 43.Anthes, Richard A., John J. Cahir, Alistair B. Fraser, and Hans A. Panofsky, 1981, *The Atmosphere*, 3. edition, Columbus, Charles E. Merrill Publishing Company, s. 268-269; Millers, Albert; and Jack C. Thompson, 1975, *Elements of Meteorology*, 2. edition, Columbus, Charles E. Merrill Publishing Company, s. 141

44. Anthes, Richard A.; John J. Cahir; Alistair B. Fraser; and Hans A. Panofsky, 1981, *The Atmosphere*, s. 269; Millers, Albert; and Jack C. Thompson, 1975, *Elements of Meteorology*, s. 141-142
45. Davis, Richard A., Jr. 1972, *Principles of Oceanography*, Don Mills, Ontario, Addison-Wesley Publishing, s. 92-93
46. Moore, Keith L., E. Marshall Johnson, T. V. N. Persaud, Gerald C. Goeringer, Abdul-Majeed A. Zindani, and Mustafa A. Ahmed, 1992, *Human Development as Described in the Qur'an and Sunnah*, Makkah, Commission on Scientific Signs of the Qur'an and Sunnah, s. 36
47. Moore, *Developing Human*, 6. edition, 1998.
48. Williams P., *Basic Human Embryology*, 3. edition, 1984, s. 64.
- 49 *Bilim ve Teknik* Dergisi, Temmuz 1993
50. Cavit Yalçın, *Düşünen İnsanlar İçin*, Vural Yayıncılık, 1997, sf.173
51. Taşkın Tuna , *Uzayın Ötesi* , Boğaziçi Yayınları: 1995, Sf.91
52. Yalçın İnan, *Kosmostan Kuantuma 2*, Emek Ofset Ltd. Şti. Ankara: 1996, sf.85
53. Jean Guitton, *Tanrı ve Bilim*, Simavi Yayınları, 1993, s.47-55
54. Terence Dickinson, *The Universe And Beyond*, Sf.16
55. Charles Darwin, *The Origin of Species: By Means of Natural Selection or the Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life*, London: Senate Press, 1995, s. 134.
56. Derek A. Ager. "The Nature of the Fossil Record". Proceedings of the British Geological Association, vol. 87, no. 2, (1976), s. 133.
57. T. N. George. "Fossils in Evolutionary Perspective", Science Progress. vol. 48, (January 1960), s. 1, 3
58. Richard Monestarsky, Mysteries of the Orient, *Discover*, Nisan 1993, s.40.
59. Stefan Bengston, *Nature* 345:765 (1990).
60. Earnest A. Hooton, *Up From The Ape*, New York: McMillan, 1931s. 332.
61. Stephen Jay Gould, Smith Woodward's Folly, *New Scientist*, 5 Nisan 1979, s. 44.
62. Charles E. Oxnard, *The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt*, *Natura*, Sayı 258, s 389.
63. Richard Leakey, *The Making of Mankind*, London: Sphere Books 1981, s. 116.
64. Eric Trinkaus, Hard Times Among the Neanderthals, *Natural History*, Sayı 87, Aralık 1978, s.10; R. L. Holoway, "The Neanderthal Brain: What Was Primitive?", *American Journal of Physical Anthrophology Supplement*, Sayı 12, 1991, s. 94.
65. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları 1984, s. 61.
66. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları 1984, s. 61.

67. *Fabbri Britannica Bilim Ansiklopedisi*, Cilt:2, sayı 22, s. 519.
68. Kevin McKean, *Bilim ve Teknik*, (Discover'dan tercüme) Sayı 189, s. 7.
69. Frank B. Salisbury, *Doubts About the Modern Synthetic Theory of Evolution*, s. 336.
70. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları 1984, s. 39.
71. Homer Jacobson, Information, Reproduction and the Origin of Life, *American Scientist*, Ocak 1955, s. 121.
72. Reinhard Junker, Siegfried Scherer. "Entstehung Gesichte Der Lebewesen". *Wegel*, 1986. s. 89
73. Michael J.Behe, *Darwin's Black Box*, New York: Free Press, 1996, s. 232-233.
74. C. L., "Mason Aleyhtarlığı", *Mimar Sinan*, Yıl 4, Sayı 13, 1973, ss. 87-88.
75. Dr. Selami Işındağ. "Olumlu Bilim-Aklın Engelleri ve Masonluk". *Mason Dergisi*, yıl 24, sayı 25-26 [Aralık 76-Mart 77].
76. *Mimar Sinan*, sayı 6, s. 66
77. *Mason Dergisi*, Sayı 23-24, sayfa 41, 1976.
78. Michael Howard, *The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies*, 1.b., London: Rider, 1989, s. 63
79. Frederick Vester, Düşünmek, Öğrenmek, Unutmak, İstanbul: Arıtan Yayınevi, 1991, s. 6
80. R.L.Gregory, Eye and Brain: The Psychology of Seeing, Oxford University Press Inc. New York, 1990, s.9
81. Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, Varlık Yayınları,Çev: Nail Bezel, sf.20
82. Orhan Hançerlioğlu, Düşünce Tarihi, Remzi Kitabevi, İstanbul: 1987, s.447
83. "Treaties Concerning the Principle of Human Knowledge", 1710, Works of George Berkeley, vol. I, ed. A. Fraser, Oxford, 1871
84. Bertrand Russell, Rölativitenin Alfabeti, Onur Yayınları, 1974, s.161-162
85. R.L.Gregory, Eye and Brain: The Psychology of Seeing, Oxford University Press Inc. New York, 1990, s.9
86. Karl Pribram, David Bohm, Marilyn Ferguson, Fritjof Capra, Holografik Evren I, Çev: Ali Çakıroğlu, Kuraldışı Yayınları, İstanbul: 1996, s.37
87. George Politzer, Felsefenin Başlangıç İlkeleri, İstanbul: Sosyal Yayınlar, 1989, s. 53
88. Orhan Hançerlioğlu, Düşünce Tarihi, İstanbul: Remzi Kitabevi, 6.b., 1995 Eylül, s. 261
89. George Politzer, Felsefenin Başlangıç İlkeleri, İstanbul: Sosyal Yayınlar, 1989, s. 65
90. Paul Davies, Tanrı ve Yeni Fizik, Çev:Murat Temelli, İm Yayın Tasarım Yaşam Kitapları-1, İstanbul 1995, s.180-181
91. Rennan Pekünlü "Aldatmacanın Evrimsizliği", Bilim ve Ütopya, Aralık 1998

92. Alaettin Şenel, "Evrin Aldatmacası mı?, Devrin Aldatmacası mı?" Bilim ve Ütopya, Aralık 1998
93. İmam Rabbani Hz. Mektupları, Cilt II, 357. Mektup, s. 163
94. Abdülhakim Bilge, "Mutlak Varlık, Gölge Varlık ve Yokluk", Arafiyan Dergisi, Kasım 1994
95. François Jacob, Mümkünlerin Oyunu, Kesit Yayınları, 1996, s. 111
96. Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, Varlık Yayınları, 1980, ss. 52-53
97. Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, s. 17
98. Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, s. 58
99. Paul Strathern, Einstein ve Görelilik Kuramı, Gendaş Yayınları, 1997, s. 57
100. Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, Varlık Yayınları, 1980, s. 84
101. Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, Varlık Yayınları, 1980, s. 17-18

Allah Akılla Bilinir

Bedenimizden başlayıp, akıl almaz büyüklükteki evrenin en uç noktasına
kadar fark

ettiğimiz kusursuz dengenin ve mucizevi sistemlerin bir sahibi vardır.

O, elbette ki evrenin içindeki herhangi bir maddesel varlık olamaz. O, tüm
evrenden önce var olan ve tüm evreni yok iken yaratmış olandır. O, herşeyin

Kendisinden varlık bulduğu, ama Kendi
varlığı ezeli ve ebedi olan Yüce Yaratıcımızdır.

Varlığını akıl yoluyla bulduğumuz Yaratan'ın kimliğini ise bize Kendi
Katından gönderdiği Kuran-ı Kerim bildirmektedir: Yaratıcımız en güzel
isimlerin sahibi Rahman ve Rahim Olan Allah'tır.

Bu kitap, Allah'ın yaratmış olduğu evrenin ve canlıların üzerinde
düşünmeye ve bunların nasıl kusursuz bir biçimde yaratıldığını görmeye ve
O'na derin saygı ve içli bir sevgiyle kulluk
etmeye bir davettir.

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar,
1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve
siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin
sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle
olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya
ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani
konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük
temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın,
bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir
okuyucu

kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını
Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve
mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.